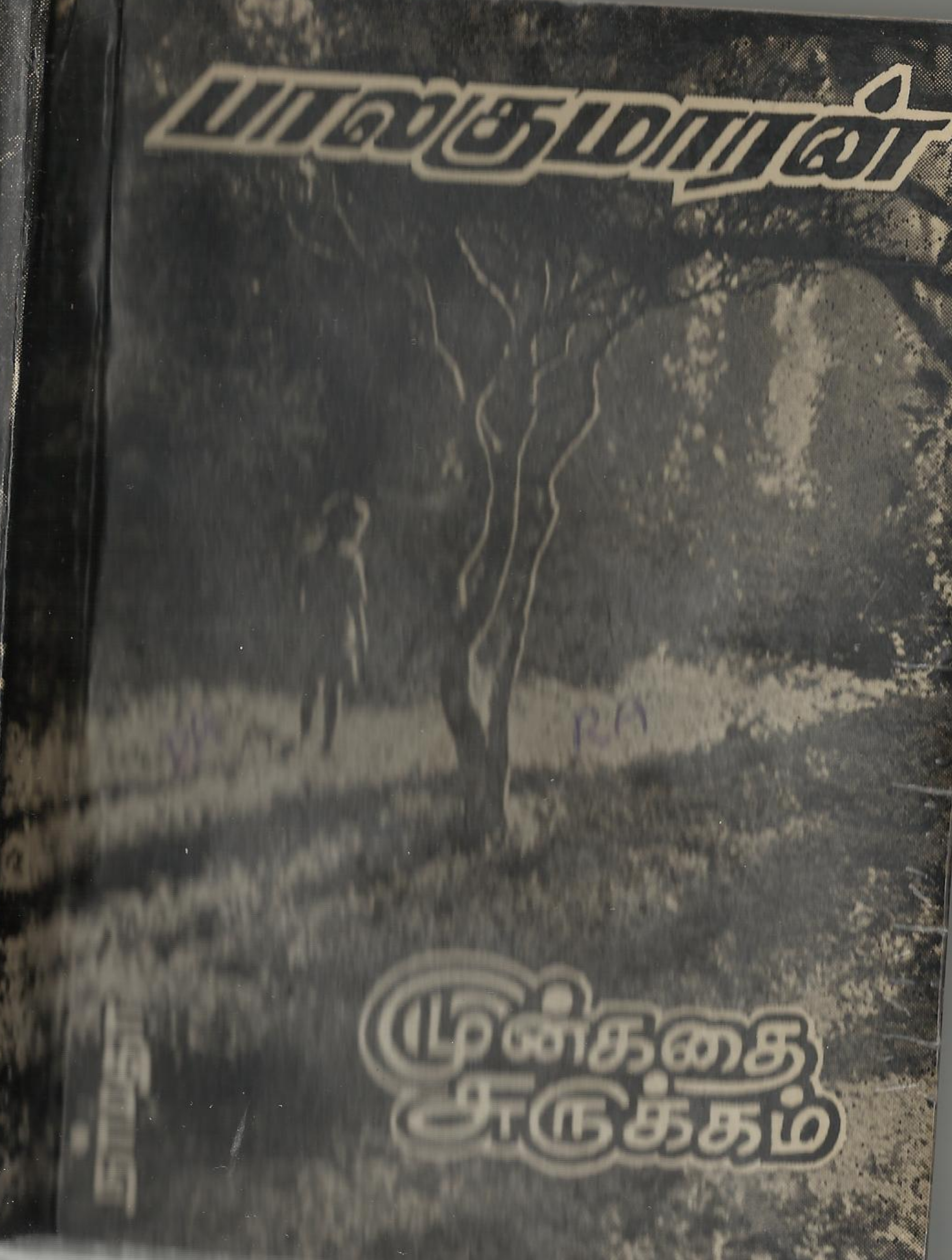
பாலகுமாரன்
முன்கதை
சுருக்கம்

முன் கதை சுருக்கம்

எனக்கு நன்றாக நினைவு இருக்கிறது. அன்று தீபாவளி. எனக்கு ஐந்து வயது. மெல்லிய சிவப்பு நிற சீன வெடி அப்போதும் உண்டு.

விடிந்து வெயில் தோன்றிவிட்ட நேரத்தில் ஒரு சிம்னி விளக்கின் கண்ணாடிக் குடுவையைக் கழற்றி வெறும் வேட்டியும், பெரிய முதுகுமாய் அப்பா அந்த வாடகை வீட்டு முற்றத்தில் ஒவ்வொரு வெடியாய் வெடித்துக் கொண்டிருக்கிறார். சிம்னியில் திரி காட்டி, அது சுர்ரென்றதும் வீசி எறிகிறார்; வெடிக்கிறது. நான் கைதட்டிப் பரவசப்படுகிறேன்.

பானா மாதிரி அந்த முற்றம். சுற்றி ரேழி. வீட்டுக் காரர், "சொக்கு, திரி கிள்ளி வெடிங்க, திரி கிள்ளி வெடிங்க" என்கிறார். அப்பாவுக்குத் திரி கிள்ளத் தெரிய

1

வில்லை. கிள்ள, திரி வெடியை விட்டு வெளியே வந்து விடுகிறது. நாலு திரியை இப்படி உருவிப் போட்டுவிட்டு, "அவன் கிடக்கான்..." என்று மறுபடி பழையபடி திரி கிள்ளாது, 'சுர்ரென்று' பொறி பறக்க, வெடி தூக்கிப் போடுகிறார்.

எனக்கும் வெடிக்க ஆசை. 'அப்பா நான், அப்பா நான்' என்று கூவுகிறேன். அப்பா திரி கிள்ளாத வெடியை என்னிடம் கொடுக்க, விளக்கில் நீட்டுகிறேன். சுர்ரென்று திரி பற்ற, தூக்கி எறியும் விதம் ஐந்து வயசுக்குத் தெரியவில்லை. அப்பா காலடியில் விழுகிறது. வெடி படீரென்று வெடிக்கிறது. பயத்தில் அவர் கால் தூக்க, 'சிம்னி' விளக்கு உருண்டு குபீரென்று எரிய, நான் பயத்தில் பின்னடைய, மொத்த வெடிகளையும் வீசி முற்றத்து நீரில் தூக்கிப்போட்டு விட்டு, அதே வேகத்தில் திருப்பி என்னைக் கன்னத்தில் ஒரு அறை. பளீரென்று முழு பலத்துடன் ஒரு அறை. வலி தாங்காது அலறுகிறேன்.

அம்மா முற்றம் தாண்டி ஓடி வருகிறாள். "நாளும் கிழமையுமா எதுக்கு இப்படி குழந்தையை அடிக்கிறேள், ராட்சசன் மாதிரி."

கேட்டது தப்பு. மகா பிசகு. எதிர்த்து யாரும் பேசி விடக்கூடாது. கொத்தாய் அம்மா முடி பிடித்து இழுக்கிறார். அடி, உதை, குத்து. எத்தி, எத்தி நெஞ்சில் மிதி. வீட்டில் உள்ள எல்லோரும் ஓடி வந்து விலக்க, விலக்க பாய்ந்து, பாய்ந்து அம்மாவை அடிக்கிறார்.

எனக்கு அந்தத் தீபாவளி இன்னமும் ஞாபகம் இருக்கிறது.

'ஹா' என்று பயமும், அதிர்ச்சியும், நடுக்கமுமாய் அம்மா பட்ட அடிகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த கணமே நான் எழுத்தாளனானேன்.

இந்த சோகம்தான் இருபத்து மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு என்னை எழுத வைத்தது. அம்மா—அப்பாவிடம்

பட்ட ரணங்களும், வேதனைகளும்தான் என்னை யோசிக்க வைத்தன—பெண்களை நேசிக்க வைத்தது.

என் வீடு என்னைத் தனிமையாக்கிற்று. என் தகப்பனார் என்னை நசுக்க, நசுக்க என் உள்ளே வேகம் கிளர்ந்தது.

என் வீடு சேறு கலங்கிய குட்டை. நான் தாமரையா, அல்லியா? வெறும் இலையா? தெரியவில்லை. ஆனால் நான் ஒரு நீர்த்தாவரம். நான் நெடும் பனையல்ல; நெடு மரமல்ல; புதர்ச்செடியுமல்ல; நீர்த்தாவரம்! வளைந்து வளைந்து பல கிளை விட்டு எல்லா அலையலுக்கும் அசைந்து கொடுத்து எதனோடும் ஒட்டாத நீர்த்தாவரம். என்னை எதுவும் வெட்டி சாய்த்துவிட முடியாது, மொத்தமாய்ப் பிடுங்கிப் போட்டாலும் ஒரு அங்குல வேர், ஒரு மழைக்காலம் போதும்! மறுபடியும் பளிச்சென்று மேலே கிளம்புவேன்; கிளம்பியுமிருக்கிறேன்.

இக்கட்டுரைத் தொடரில் இப்படி வெட்டப்பட்டதையும், மறுபடி துளிர்த்து நின்றதையுமே சொல்லப் போகிறேன். எங்கெல்லாம் பரவினேன்? எப்படியெல்லாம் கிளை விட்டேன்? என் வேர் எது? அது எப்படித் தண்டாயிற்று? எங்கு முதன் முதலில் நீர்ப்பரப்பு தொட்டது. எங்கெல்லாம்—எதனோடெல்லாம் பிணைத்து கொண்டது? பிணைந்து வளர, மலர்ந்த கதை எது?மணம் வீசியது எப்போது? என்பது எழுதப் போகிறேன்.

எல்லோர் வாழ்க்கையுமே சரித்திரம்தான். சாதித்தவனுக்கு மட்டுமே சரித்திரம் என்பது முட்டாள்தனம். தவளைக் கூச்சல். சொல்ல எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது; அவ்வளவே.

மற்றபடி சாதனை என்பது காலம் சொல்லும் தீர்ப்பு. சாதனை என்று நினைத்ததையெல்லாம் சரித்திரம் 'சீ, போ!' என்று ஒதுக்கியிருக்கிறது.

பெரிய பெரிய மன்னர்களும், முரட்டுத் தளபதிகளும், செல்வக் கோமான்களும் காணாமற்போக தமிழ் சரித்திரம் 'யாயும் யாயும் யாராகி யாரோ' என்று ஒரே ஒரு கவிதை எழுதியவனை குறுந்தொகையோடு நினைவுக்குள் வைத்திருக்கிறது.

"வலிமையுள்ளது எஞ்சும்..."

'எது வலிமையுள்ளது' என்பதை காலம் சொல்லும். சாதித்த சந்தோஷத்தில் இங்கே சொறிந்து கொள்ள வரவில்லை.

அடர்ந்து, இருள் படர்ந்து, அழகாய் இருக்குது காடு. நான் கொடுத்த வாக்குகள் உண்டு காப்பதற்கு. கடந்து போக வேண்டும்... இன்னும் பலகாதம்... கடந்து போக வேண்டும்—ராபர்ட் ஃப்ராஸ்ட்டின் கவிதை இது. நான் கடந்து கொண்டிருக்கிற காட்டின் அழகைச் சொல்ல நினைக்கிறேன். அடர்ந்து இருள் படர்ந்து அழகாய் இருக்குது காடு. அடர்த்தியாகவும், இருட்டுமாய் இருக்கிற கானகம் பயம்தான். அந்தப் பயத்தையும் மீறி அதன் அழகு தண்ணென்று குளுமையாய்த் தெரிகிறது. அங்கே தனியனாய்ப் பயணம் போவதில் ஒரு சுகம் இருக்கிறது. விநோதமான தாவரங்களும், பறவைகளும், மிருகங்களும் எதிர்படுகின்றன. எதைப் பார்த்தாலும் வியப்பாய் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஜீவனும் தற்காத்துக் கொள்கிற தத்துவத்தோடு உலா வருவது புரிகிறது. மடிதலுக்கு

எதிராய் நடத்துகிற குருட்டுப் போராட்டம் புரிகிறது. எல்லாம் பழகினவை போலவும், அதே சமயம் அந்நியம் போலவும் ஒரு பிரமை வருகிறது.

இங்கு எவற்றோடு நிரந்தரத் தங்கல் உண்டு? கடந்து போக வேண்டும். இன்னும் பல காதம் கடந்து போக வேண்டும்.

'எதற்கு, எங்கே போகிறாய்?'

நான் கொடுத்த வாக்குகள் உண்டு காப்பதற்கு. எதையோ நிறைவேற்ற வேண்டும், எதன் பொருட்டோ வாழ்ந்தாக வேண்டும என்று வாக்குக் கொடுத்தவர் போல் தான் சகலரும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

யாருக்கோ வாக்குக் கொடுத்தது போலத்தான் நானும் எழுதத் துவங்கினேன். சத்தியம் செய்து கொடுத்தது போலப் புனைகதை எழுதிக் கொண்டிருக் கிறேன். யாருக்கு? எங்கே, எப்போது? என்பது மறந்து போய்விட்டது. இதுவோ, அதுவோ காரணம் எதுவென்று அலசல் தந்து விட்டது. எழுத வந்ததற்கு ஒரு காரணமும் இல்லை. பல காரணங்கள் இருந்திருக்கின்றன. பல்வேறு விதமான தாக்கம் என்னுள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

அதில் முதற் காரணம் என் தகப்பன். 'ன்' விகுதி இழிதல் குறித்து அல்ல. அது என்று தகப்பனை விலக்கி வைக்கலாமே என்கிற முயற்சி.

அந்த மூர்க்கம் என் மீது விழுந்து நசுக்காமல் இருந்திருப்பின், நான் எழுத வந்திருக்கமாட்டேன். நான் யோசித்திருக்கவே மாட்டேன். நான் தனிமைப்படுத்தப் பட்டிருக்க மாட்டேன்.

சாதாரண மூர்க்கமா அது? குசும்பு—உடம்பெல்லாம் நஞ்சு, தஞ்சை மண்ணின் குசும்பு.

''ஸ்வாமி, இரண்டு ஸ்லோகம் சொல்லட்டுமா?''

''சொல்லுங்கோ.''

வாசலில் கிழிந்த மேல் துண்டும், எட்டு நாள் தாடியும், அழுக்கு பூணூலும், சின்னதாய் நரைத்த குடுமியும், குழி விழுந்த கண்களுமாய் ஒரு பிராமணன்.

ஆதி சங்கரரின் கனகதாரா ஸ்தோத்திரம் எனக்கும் மனனம்.

சொல்லச் சொல்ல கூடவே என் மனசும் முணு முணுக்கிறது.

''சுவாமி, நான் வரட்டுமா?''

''ரொம்ப சந்தோஷம்'' இரண்டு கை அறைந்து கூப்புகிறார் அப்பா.

''தட்சிணை தரேளா? கார்த்தாலேர்ந்து ஒரே பசி...''

இடுப்பு பர்ஸை எடுத்துப் பிரித்து பத்து பைசாவைத் தூக்கி, நீட்டின உள்ளங்கைகளில் போடுகிறார்.

''வழியோட போற பிராமணனுக்கு வைத்தியோட சன்மானம் பத்து கட்டி வராகன்.''

எதுவும் சொல்லாது பத்து பைசா கொடுத்திருக் கலாம். பத்து கட்டி வராகன் என்று நீட்டி முழங்கியது தான் நஞ்சு.

வாசலில் நின்றது வெறித்துப் பார்க்கிறது. நான் மாறி மாறி இருவரையும் பார்க்கிறேன். குழி விழுந்த கண்களில்

வெறுப்பும், கோபமும் தெரிகின்றன. அங்கேயும் நஞ்சு கொப்பளித்து விட்டது.

"பதினாறும் பெத்து பெரு வாழ்க்கை வாழணும் நீங்க! போறபோது இந்த பத்து பைசா கூட வரும்."

"எச்சக்கலை படவா, என் வாசலில் நின்னு நான் போறது பத்தியா பேசறே." தகப்பன் சீறி எழ...

"பத்து பைசாக்கு இதுதான் பேச முடியும்." நின்னு பதில் சொல்லிவிட்டுப் போகிறது அது.

"பிராமணனாடா நீ? சவண்டி நாயே..." தெருவை உலுக்கும் என் தகப்பன் குரல் வந்தது. காதில் போட்டுக் கொள்ளவேயில்லை. நீள நடை. நான் வீட்டிற்குள் ஓடி என் டிரங்கு பெட்டியைத் திறந்து தினமணி பேப்பர் கீழே வைத்திருந்த ஒரு ரூபாய் நாணயம் எடுத்து கால்சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக்கொள்கிறேன். அம்மா காதில் ரகஸ்யமாய் சொல்கிறேன்.

"என்கிட்ட ஒரு ரூவா இருக்கும்மா, போய் போட்டுறட்டா?"

"போ... போ... சீக்கிரம் போ. அப்பா சொன்னது தப்புன்னு மன்னிப்பு கேளு." அதே ரகஸ்யக் குரலில் அம்மா சொல்கிறாள். 'வரும்போது அஞ்சு பைசா கறிவேப்பிலை வாங்கிண்டு வா.' சாக்கு சொல்லி வெளியே அனுப்புகிறாள்.

நான் ஓடினேன். நாலு வீடு தள்ளி நின்றேன். சுப்ரமண்ய அஷ்டகம் அங்கு துவங்கிவிட்டது. அஷ்டகம் முடியும்வரை காத்திருந்தேன். வெளியே தட்சிணையுடன் வந்தது. நான் கையை நீட்டினேன்.

"நான் அந்த வீட்லேர்ந்து வரேன். எங்கப்பா திட்டினதுக்கு மன்னிச்சுக்கோங்கோ. இத வச்சுக் கோங்கோ. அம்மா கொடுத்தா."

பயம். பளீரென்று அடிக்குமோ என்கிற பயம். 'சீ நாயே' என்று என்னைச் சொல்லி விடுமோ என்கிற பயம். நாலு வீடு கேட்க கத்துமோ என்கிற பயம். என் விழி முழுக்க மிரட்சி.

அது காசு வாங்கவில்லை. உறுத்து என்னைப் பார்த்தது.

"நீ என்ன நட்சத்திரம்?"

"உத்திரம். கன்னியா ராசி."

"பேர் என்ன?"

"பாலகுமாரன்."

"கொடு."

காசு வாங்கியது. உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொண்டு கண் மூடியது. உதடு அழுத்தி மூடி விரைப்பாய் நின்றது. வலது உள்ளங்கை மேல் நாணயம் இறுக்கி, இட உள்ளங்கையை வல உள்ளங்கைமேல் வைத்து இரண்டு கைகளையும் தன் வயிற்றில் வைத்து நீண்ட மூச்சு இழுத்து விட்டது. வலது உள்ளங்கை பிரித்து நாணயம குறுக்காய் வைத்து என் நெற்றியில் பளிச்சென்று கீறியது. நாணயத்தை தெருவில் வீசியது.

சட்டென்று உள்ளங்கால் வரைக்கும் ஒரு உதறல். கீறின வேகமா, வேறெதாவதா தெரியவில்லை.

"அம்மா வச்ச பேர் என்ன?"

"ஸ்ரீனிவாசன்."

"பாலமுருகான்னு ஏதோ பேர் சொன்னியே?"

"பாலகுமாரன். ஸ்கூல்ல அதான் பேரு."

"பேரு தப்பா இருக்கேன்னு பார்த்தேன். ஸ்ரீனிவாஸனா பேரு? போ. போய் அம்மாவுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணு. அம்மா மனசு நோகப் பண்ணாம இரு. அம்மா தான் ஸ்வாமி. அம்மாதான் உலகம்."

நான் புரிந்தும் புரியாததுமாய் தலையாட்டினேன். அது 'விறுவிறு'வென்று நடந்து தெருக்கோடியில் மறைந்தது.

நான் கறிவேப்பிலைக் கொத்தோடு வீட்டுக்கு வந்தேன். அம்மாவிடம் மெல்லிய குரலில் நடந்ததைக் கூறினேன். "நீ எனக்கு ஸ்வாமியாம்மா?"

அம்மா நெஞ்சோடு இறுக்கிக் கொண்டாள். முதுகு முழுவதும் தடவிக் கொடுத்தாள்.

ஒரு பெண் முகம். கருங்கல்லில் செதுக்கின முகம் பூமியில் புதைந்திருக்கிறது. தலைக்கு மேலே நாகப்படம். பெரிய கூரான மூக்கு. மூக்கில் பேசரி.

நான் தோள்பட்டை பிடித்து பூமியிலிருந்து தூக்க முயற்சிக்க, முழு பலம் கொண்டு தூக்க, சேற்றிலிருந்து வருகிற பொம்மை மாதிரி சுலபமாய் வெளியே வர, நான் அதை இறுக்கிக் கட்டிக்கொள்ள, அந்தச் சிலையும் கட்டிக் கொள்கிறது. என் முதுகு முழுவதும் கருங்கல் கைகள் படருகின்றன. மார்பும் கருங்கல் தானே? ஆனாலும் மெத்து மெத்தென்று இருக்கிறது.

எட்டு வயதில் ஆரம்பித்த இந்தக் கனவு வரும் போதெல்லாம் ரொம்ப சந்தோஷமாகவும் இருக்கும். அழுகையும் வரும்.

பள்ளிக்கூடம் போகும்போது தினமும் பார்க்கும் கற்சிலையும், என் நிஜ அம்மாவும் சேர்ந்த கலவைதான் இந்தக் கனா.

பிற்பாடு நான் வாழ்க்கைப் பாதையில் சந்தித்த பெண்களும், என் அம்மாவும்தான் என் நாவலின் நாயகிகள்.

அம்மா என்னைப் பாதித்திருக்கிறாள். நான் அம்மாவைத்தான் எல்லாப் பெண்களிடமும் தேடினேன். இது பின்னால் நாற்பதில்தான் புரிந்தது.

புரியும் முன் நிறைய தவறுகள் செய்து விட்டேன்!

ஆனால் தவறுகளுக்கோ, அவமானங்களுக்கோ நான் வெட்கப்பட்டதே இல்லை.

இந்த வெட்கமின்மைதான் எனது பலமாயும், பலவீனமாயும் இருந்திருக்கிறது. வகுப்பு நினைவில் இல்லை. ஏழோ, எட்டோ.

"கணக்கில் மிகவும் பலவீனமாய் இருக்கிறாய். நாளையிலிருந்து என்னிடம் டியூஷன். காலை எட்டு மணிக்கே வந்துவிட வேண்டும். நான் சொன்னதாய் உன் தாயாரிடம் சொல்லு போ. ட்யூஷன் பீஸ் பத்து ரூபாய். டிரில் மாஸ்டர் பாண்டியன் வாத்தியார் சொன்னபோது திகைத்தேன்.

2

வீட்டில், வெளியில், பள்ளியில் எல்லோருக்கும் தெரிந்த உறவு என் அம்மாதான். பெண்கள் அதிகம் வெளிவரத் தயங்கும் அக்காலத்தில், அம்மாதான் சகல விஷயத்துக்கும் அலைவாள். மளிகைக்கடை, காய்கறிக்கடை, துணிக்கடை, அட்மிஷன்

சம்பளம், வெளியே பீச்சுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போனது கூட அம்மாதான். வேலைக்குப் போய் வீட்டையும் முழுமையாகப் பொறுப்பேற்று நடத்தினாள். அப்பாவுக்கு வெளியே வந்து பேசும் சாமர்த்தியம் இல்லை. அது தவிர, கோழை. ஆபீஸ், வீடு. வீட்டு அறையில் கையில் பனை விசிறி வைத்துக்கொண்டு சதாகாலமும் விசிறிக் கொண்டிருப்பார். சிரித்து சகஜமாய்ப் பேசுகிற அப்பாவை நான் சின்ன வயதில் பார்த்ததேயில்லை.

அம்மாவிடம் வந்து சொன்னேன். "டியூஷனா, பத்து ரூபா தர முடியாதுடா. நீயே படிச்சுக்கோ." சரியென்று தலையசைத்து விட்டுப் பள்ளிக்குப் போக 'லொட் லொட்' டென்று புறங்கையில் அடி விழுந்தது. போட்ட கணக்கெல்லாம் தப்பு. கச்சிதமாய் டிரில் மாஸ்டரிடம் நான் கணக்கு பிரிவில் அடி வாங்கியதைக் கூட இருந்தவன் போய்ச் சொன்னான்.

"டியூஷனுக்கு கூப்பிட்டேன் இல்லே. ஏன் வரலை முண்டம்!"

பத்து ரூபாய் தருவது கடினம் என்று தாயார் சொன்னதை அப்படியே சொல்ல மனம் வரவில்லை. என் வீட்டு வறுமையை இவரிடம் சொல்வானேன். 'அப்பாவுக்கு நூத்தி ஐம்பது சம்பளம். அம்மாவுக்கு தொண்ணூறு சம்பளம். உனக்கு முடியாதா பத்து ரூபா தர!' என்ற வார்த்தை கேட்கவேண்டும். ஆனால் கணக்கு தெரியாத வேதனையும் நெஞ்சுறுத்தும்.

மறு நாளிலிருந்து கணக்கு டியூஷனுக்கு காலை எட்டு மணிக்குப் போனேன். "எதுக்கு பத்து மணி ஸ்கூலுக்கு எட்டு மணிக்குப் போறான்?" தினம் ஏதாவது பொய் சொல்வேன். போகாதிருந்த நாளில் பாண்டியனிடம் அடிபட்டேன்.

கொஞ்சம் கணக்கு வந்தது ஒரு மாசம் ஓட, பாண்டியன் காசு கேட்டார். "அடுத்த மாதம் சேர்த்து தர்றதா சொன்னாங்க சார்." சரியென்று ஏற்றுக் கொண்டார்.

மெல்ல கணக்குப் பாடத்தில் வெளிச்சம் பிறந்தது. பத்தும், பத்தும் இருபது தர வேண்டும். எப்படித் தரப்போகிறேன் என்கிற பயமே வயிறு பிசைந்தது.

நிச்சயமாகக் காசு தந்தாக வேண்டும் என்கிற நிலை வந்தது. அப்பா ஆபீசுக்குப் போக, அம்மா குளிக்கிற நேரம் பார்த்து டிரங்க் பெட்டி திறந்து ஓலை பர்ஸ் எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தேன். இரண்டு பத்து ரூபாய்கள் இருந்தன. சுருட்டிப் பையில் போட்டுக் கொண்டேன். பாண்டியன் வாத்தியாரிடம் கொடுத்தேன்.

அம்மா பள்ளிக்குக் கிளம்புமுன் பர்ஸ் தேடியிருக்கிறாள். "மாசச் செலவுக்கு வச்சிருந்த ரூவா காணமே." என்று எல்லோருக்கும் கேட்கப் புலம்பியிருக்கிறாள். மாலை என்னிடமும் கேட்டாள். நான் "தெரியாது" என்று சொல்லிவிட்டேன்.

"நீங்கதான் எனக்குத் தெரியாம எடுத்துட்டேள்." என்று அப்பாவிடம் பேசி அடிபட்டாள். நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கடைசி வரை சொல்லவில்லை.

இந்தக் கட்டுரை எழுதுகிறவரைகூட அம்மாவிடம் அதை நான் சொல்லவில்லை; சொல்ல முடியவில்லை.

பாண்டியன் வாத்தியார் முன்கூட்டியே கேள்வித் தாள்களைக் கொடுத்துவிட, அந்தக் கணக்குப் பரிட்சையில் நான் சுமாரான மார்க் வாங்கினேன்.

"என்கிட்ட படிச்ச பசங்கதான் தூள் கிளப்பு வாங்கடா." என்று அவர் பேச, 'நான் இனி டியூஷனுக்குப் போவதில்லை' என்று முடிவு செய்தேன். இனி 'திருடவே கூடாது' என்று உறுதியும் செய்தேன்.

இதற்குப் பிறகு நான் எந்தப் பொருளையும் மனதால் கூடத் திருடியதில்லை.

இருபத்தி நாலு வயதில் வேறொருவருக்குச் சொந்தமான பெண் என்னைக் காதலிப்பதாய் சொல்ல, "இது திருட்டில்லையோ சியாமளி." என்று கேட்க, "நீயா எடுத்தாத் திருட்டு, இது தானா வருதே." என்று அவள் கண் சிமிட்ட, இரண்டு வருடம் இது 'திருட்டா, இல்லையா?' என்று போராடியிருக்கிறேன்.

என் இளம் பருவத்தை நான் கதையாக எழுதியதேயில்லை; எழுதப் பிடிக்கவில்லை. சந்தோஷம் என்பதேயின்றி, சதா நேரமும் பயத்தோடு வளைய வந்த நேரம் அது.

"நல்லா பாடறியே, என்ன ஜர்தி?"

"ஐயர் சார்."

"கோயர் முன்னால பாட வைக்கிறேன். துன்னூறு அழிச்சுடு."

பரபரவென்று அழித்து விட்டு கிறிஸ்தவப் பள்ளியில் 'தேனினிமையிலும் ஏசுவின் நாமம் திவ்விய மதுரமாமே!" பாட, முதல் வரிசையில் நின்றேன்.

"பிராமண பையன்தானே நீ! பாழ் நெத்தியோட போறியே! விபூதி இடு. குழைச்சி பட்டையா இடு." அப்பா அதட்ட, விரலில் நீர் தோய்த்து, திருநீறு குழைத்து; பட்டையாய் இட்டு, பள்ளி வாசலில் சட்டை

யால் சுத்தமாக அழித்துவிட்டு, பாதி பிராமணனாயும், பாதி கிறிஸ்தவனாயும் இரட்டை வேடம் பள்ளி வயசிலேயே நிர்பந்தமாயிற்று.

மணிப்பிரவாள நடையில் தெலுங்கு அல்லது வடமொழியில் இருந்த கீர்த்தனைகள், பாடல்கள் புரியவில்லை. எளிதான ராகத்தில் இருந்த கிறிஸ்தவ கீர்த்தனைப் பாடல்கள் நெஞ்சோடு ஒட்டின.

"ஆ... இன்ப இன்ப ஆலயம்
நல்மேய்ப்பர் கிருபாசனம்
கண்டடைவோம் தரிசனம்
ஆ... இன்ப இன்ப ஆலயம்."

இதுவும் புரியவில்லை. ஆனால் ஒரே குரலில் பாடிய சுகத்தில் மனது கிறங்கிற்று. வாய் விட்டு பள்ளி மேடையில் ப்ரேயர் பாட, மனசு ததும்பி நிறைந்தது.

"ஆத்துமமே என் முழு உள்ளமே
உன் ஆண்டவரை உன் ஆண்டவரை
இந்நாள் வரை அன்பு வைத்தா தரித்த
உன் ஆண்டவரை தொழுதேற்று."

கோயிலில் பாடுவதை வீட்டில் வாய் தவறிச் சொல்லிவிட, "கிறிஸ்தவ பாட்டா தினம் பாடறியா? உனக்கு ஹிந்து பாட்டு தெரியுமாடா? நான் சொல்லித் தரேன்."

"தனத் தனத் தன தன
திமி திமித் திமி திமி
டகு டகு டகு டன்
தனபேரி..."

முன் கதை சுருக்கம்

அப்பா திருப்புகழில் ஆரம்பித்தார். திருப்புகழ் கடினமாய் இருந்தது. முரசாய் முழங்கிற்று.

“ஆடலேம்பயி லாரூர தோழமை” என்று சேர்த்து எழுதப்பட்ட தமிழ் புரியவில்லை. புரிய வைக்கிற திறன், நிதானம் எவருக்கும் இல்லை. ஏசு தொட்ட அளவு, ஹிந்து மதம் தொடவில்லை. அம்மா தன் பள்ளியிலிருந்து ஐந்து பாகம் பொன்னியின் செல்வன் எடுத்து வந்தாள்.

பழந்தமிழ்க் கவிதைகளை விட, கல்கியின் உரைநடை இதமாய் இருந்தது. பதிமூன்று வயதில் நான் பொன்னியின் செல்வன் படிக்கத் துவங்கினேன். வந்தியத்தேவனோடு தஞ்சைத் தரணி முழுவதும் உலா வந்தேன். படித்து முடித்து இரவெல்லாம் என்னை வந்தியத்தேவனாய்க் கற்பனை பண்ணியபடியே தூங்கினேன்.

நான் படித்த முதல் நாவல் ‘பொன்னியின் செல்வன்.’ ‘ஆடிப்பெருக்கு,’ ‘காவிரிக்கரை’ இப்போது படித்தாலும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

உண்ட நேரம், தூங்கிய நேரம் தவிர, பத்து நாட்கள் இப்படி அப்படி அசையாது பொன்னியின் செல்வன் படித்தேன். என் வயசுச் சிறுவர்கள் கொஞ்சம் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். “உனக்கு இதெல்லாம் புரியுமா?” என்று கேள்வி கேட்டார்கள். அம்மாகூட அசையாமல் நாற்காலி கைப்பிடியில் கால் பரப்பி, கதை படிக்கிற என்னைப் பார்த்து வியந்தாள். “புரியறதா, புரியறதா” என்று இரண்டு மூன்று முறை கேட்டாள். வந்தியத் தேவனோடு ஒட்டிக்கொண்ட மனசு பதில் சொல்லத் தயாராக இல்லை.

அந்தக் கதை என்னைப் பித்தாக்கியது. தனியே ஓடத்தில் கையூன்றி நின்று, நானும், ராஜராஜரும் விவாதிப்பதாய்க் கற்பனை எழுந்தது. எனக்குள்ளேயே பேசினேன். பாதி கல்கி டயலாக், மீதி என் டயலாக். பின் மாடி விளிம்பில் உட்கார்ந்து பூங்குழலியோடு படகு ஓட்டினேன். குந்தவை கம்பீரமாய் வர, சிறிது வெட்கத் துடன் தலை குனிந்து வணக்கம் சொன்னேன்.

சக பிள்ளைகள் போல் ஆட்டமும், ஓட்டமும் விட்டு, நானும், என் கற்பனைகளுமாய் அலைய அப்பா ஒரு காரணம். அமரர் கல்கி ஒரு காரணம். நிஜத்தின் வெம்மை மறந்து, என் மனசு குளிர்ச்சியில் என்னை நானே அடிக்கடி மூழ்கடித்துக் கொண்டேன். ஆரம்பத் தில் பல விஷயங்களில் என்னை இந்தப் பழக்கம் தடுமாற வைத்தாலும், கதை எழுதத் துவங்கியபோது உள்ளே இன்னும் மூழ்கும் சௌகர்யம் தந்தது.

ஐந்து பாகமும் படித்து நிமிர்ந்தபோது அம்மா கேட்டாள்:

“இந்த நாவல்ல உனக்கு பிடிச்ச இடம் எது குமாரா?”

நான் பதில் சொன்னேன்.

“குந்தவையும், வந்தியத்தேவனும் சிறைச்சாலை யில் சந்தித்து தங்கள் காதலை வெளிப்படுத்துகிற இடம்.”

“ஏன் உனக்கு அது பிடிச்சுருந்தது?”

“ஒருத்தரையொருத்தர் தொடாம பேச்சிலேயே லவ் சொன்னாளே, அதுனால....”

நம்புங்கள்— அப்போது எனக்கு பதிமூணு வயசு.

அம்மா தலையைக் கோதிவிட்டாள்.

"ரொம்ப கஷ்டப்படப் போற, வயசுக்கு மீறி யோசனை பண்றே. ரொம்ப கஷ்டப்படப் போறே."

அப்பாவின் அகங்காரத்தால் வந்த தனிமை. தமிழ் சரித்திர நாவல் கொடுத்த கற்பனை. நான் பூமியி லேயே இல்லை.

காமத்துக்கு உடம்பு தயாராகும் முன், மனசு தயாராகி விட்டது. பிள்ளைத்தனம் ஒளிந்து கள்ளத் தனம் வந்துவிட்டது. பிஞ்சில் பழுத்தது காயின் தவறா? மரத்துக் கோளாறா? ஊரின் வெம்மையா? ஏதோ ஒன்று. பருவத்திற்கு முன்பே பழுத்தது நிஜம்!

என்னைவிட ஒரு வயது மூத்த பெண்ணை நான் காதலித்தேன். அவளும் சரியென்றாள்.

ஏற்கனவே கண் திறந்தபடி கனவு காணும் சுபாவம். இதில் காதல் வேறு சேர்ந்து கொண்டதா, பைத்தியம் பிடித்த குரங்குகள் குடித்தது போலாயிற்று.

சுற்றுச் சூழலே தெரியவில்லை. யார் என்னைக் கவனிக்கிறார்கள், என்னவெல்லாம் கவனிக்கிறார்கள் என்கிற அக்கறையில்லை. நம்மூர் ஜனங்களுக்கு தம்மை விட மற்றவர்கள் விஷயம்தான் முக்கியம் என்பதும் எனக்கு உறைக்காத விஷயம்.

அடுத்த வீட்டுப் பெண் பத்மினி (புனைபெயர்) நான் பள்ளிக்கு போகும்போது வாசலில் நிற்பாள்.

3

பெரியவளான பிறகு எட்டாவது வயதுப் படிப்பே போதும் என்று நின்றுவிட்ட பெண் அவள். அப்போது இதெல்லாம் சகஜமான விஷயம். பெண்களே எப்படா எட்டாம் கிளாஸ் வருவோம் என்றுதான் காத்திருக்கும்

பாஸோ, பெயிலோ, போதும் படிப்பு என்று. தோசைக்கு, இட்லிக்கு அரைக்க வீட்டோடு இருந்துவிடும்.

மாத விலக்காவது இந்தப் பெண்களுக்கெல்லாம் பெரிய விஷயம். இந்த நாட்களில் இல்லாத அட்டூழி யங்கள் செய்யும். எதிரே யாராவது வந்து விட்டால் தலையில் அடித்துக் கொண்டு விலகிப்போகும்.

வீட்டு ரேழியில் புத்தகங்களோடு உட்கார்ந்து கொண்டு பரட்டைத் தலையும், அழுக்குப் பாயும், மணைக்கட்டையும் வைத்துக் கொண்டு இது ஒரு கோலமாய் உட்கார்ந்திருக்கும். ஊர்பட்ட கதை பேசும் நேரம் இது.

பத்மினியும் அப்படி உட்கார்ந்து கொள்வாள். நானும், பத்மினியும் அதிகம் பேசியது அவள் மாத விலக்கான நாட்களில்தான், ரேழியின் எதிர்புறம் நான் பாடப்புத்தகத்தோடு உட்கார, அவள் கதை புத்தகத் தோடு மாத விலக்காக இருப்பாள்.

அந்தப் பதிமூன்று வயதில் "மாத விலக்கு என்றால் என்ன?" என்று அவளிடம் கேட்டேன். அவள் தலையில் அடித்துக் கொண்டு 'உனக்கெதுக்கு அந்தக் கருமம்.' என்று சொல்லி விட்டாள்.

ஆனால் தனக்கு எப்படிப்பட்ட புருஷன் வர வேண்டும். அவளுக்கு என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்று பெரிய கதையாய் தன் கனவுகளைச் சொல்லு வாள்.

"நீ என்னைவிட ஹைட்டுதான்! ஆனா பார்த்தா சின்ன பையனா இருக்கே. பேண்ட் போட்டுக்கோ பையன்!" தூண்டி விடுவாள். எனக்கு இணையான பையன்கள், பெண்களோடு பேசுவது பாவம் என்று

நடக்க, நான் மட்டும் பத்மினியோடு நிறைய பேசுவது என் நட்பு வட்டத்தில் கேலியாகப் பேசப்பட்டது.

"என்னடா, கல்யாண ஆசை வந்திருச்சா? இதுக்குள்ள ஏன் பத்மினியோட பேசற?"

"அது சும்மா ப்ரெண்ட்ஷிப்."

"பொம்பளையோட என்ன ஃப்ரெண்ட்ஷிப். எங்களோட சேரணும்னா அவகூட பேசறத நிறுத்திரு."

நான் யோசித்தேன். பத்மினியோட பேசுவது சுகமாக இருக்கிறது. அவள் கனவுகள் எனக்குப் பிடித்திருந்தன. இந்தப் பையன்கள் எப்போதும் சண்டை பற்றிப் பேசினார்கள். இல்லை எம். ஜி. ஆர், சிவாஜி என்று கட்சி கட்டுகிறார்கள். கதைப் புத்தகம் பற்றி பேச ஆரம்பித்தால் யாருக்கும் எந்தக் கதையும் தெரியவில்லை.

"கதை படிச்சா எங்கப்பா செவிட்டுல அறைவாரு. கெட்டுப் போயிருவே, தொடாதே அதையெல்லாம்பாரு."

"கதை புத்தகம் படிப்பது பாபம்."

"சினிமா பார்ப்பது அதைவிட பாபம்."

"பெண்களோடு பேசுவது பஞ்சமா பாதகம்!"

"சும்மா வாடகை சைக்கிள் வாங்கி எடுத்துப் போய் எங்கனா மாந்தோப்புல மாங்கா அடிச்சு சாப்பிட்டு வரலாம்."

எனக்கு மாங்காய் அடிக்க வரல்லை. அடித்த மாங்காய் சாப்பிடவும் பிடிக்கவில்லை. உச்சி புளிப்பு அல்லது கடும் துவர்ப்பு. எதற்கு இதைச் சாப்பிட

வேண்டும். அடித்த பாவத்திற்கா என்றுதான் தோன்றியது.

இல்லை, உச்சி வெயிலில் ஏதாவது ஒரு கிரவுண்டில் சின்ன டென்னிஸ் பந்து போட்டு புட்ஃபால் ஆட வேண்டும். விதிமுறைகளே இல்லாது முழங்காலை முழங்காலால் பெயர்க்கிற ஆட்டம். அழுகுணி ஆட்டம் ஆடினால் பொத்து பொத்தென்று குத்திக் கொள்கிற சண்டை.

நான் நண்பர்களைப் புறக்கணித்தேன். பத்மினி, விஜயா, சுப்பு என்று ஸ்நேகமானேன். இவர்கள் இல்லாத நேரம் டிராயிங் நோட்டில் ஆனந்த விகடனில் கோபுலு படம் பார்த்து அப்படியே வரையத் துவங்கினேன். கோபுலு படத்திலும் அதிகம் பெண் படத்தைத் தான் பார்த்து வரைந்தேன்.

பத்மினி என் நோட்டில் புள்ளிக் கோலம் வரைந்து ஆர்ட் பை பத்மினி என்று கையெழுத்துப் போட்டாள். நான் கிட்டத்தட்ட பத்மினி மாதிரியே வரைந்து ஆர்ட் பை என்று என் கையெழுத்துப் போட்டேன். படங்களில் வரைந்ததை பெருமையுடன் பையன்களிடம் காட்ட, புள்ளிக் கோலத்தைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டிக் கொண்டார்கள்.

வீட்டுக்கு எதிரே காய்கறிக் கடை. அதில் கணக்கு, தெருவில் உள்ள எல்லா வீட்டுக்கும். பதமினி என்ற பெயர் போட்டு தினசரி வாங்கும் காய்கறிகளுக்கு அவள் கணக்கு எழுத, அந்தப் பத்மினி பெயருககுப் பக்கத்தில் பாலகுமாரன் என்று யாரோ எழுதி விட்டார்கள். அப்படி எழுதப்பட்டிருப்பதை பத்மினியின் அப்பாவிடம் சொன்னார்கள்.

''எனக்கு அப்பவே சந்தேகம்.'' பிச்சோடா கொண்டையும், மூணுகல் மூக்குத்தியுமாய் ஒரு முப்பத் தைந்து வயது பெண்மணி எங்கள் வீட்டு கீழ்போர்ஷன். ''இதெல்லாம் சரியா? நாம வளர விடலாமா? குழந்தை களை கண்டிக்க வேண்டாமா?'' என்று வீடு வீடாய் சொல்லி இறங்கினாள்.

''உன் நோட் புக்குல அவ படம் போட்டு கையெழுத்துப் போட்டாளாமே, அதைக் காட்டு'' என்று என்னிடம் வாங்கிப்போய் பத்மினியின் அப்பாவிடம் காண்பித்தாள். அடுத்த பக்கம் உள்ள நான் பத்மினி யைப் பார்த்து வரைந்த ஓவியத்தையும் காட்டினாள்.

அந்த ஓவியமும், புள்ளிக் கோலமும் பத்மினி யின் அப்பாவால் கிழிக்கப்பட்டன. செமை உதை பத்மினிக்கு.

பிச்சோடாக்கொண்டை மாமியும், இன்னும் சிலரும் என் தாயாரிடம் இது பற்றி கூட்டமாய் புகார் பண்ண,

''எனக்கொண்ணும் தப்பா தோணலையே.'' என்றாள் அம்மா.

''டீச்சர், உங்க பையனுக்கு ரொம்ப செல்லம் கொடுக்கறேள். இப்பவே கண்டிச்சாதான் குழந்தைகள் சரியா வளரும். நீங்க பண்றது தப்பு'' என்று உரத்து சத்தம் போட—

''எனக்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது தெரியும்!'' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்ல—

டீச்சர் இங்கிலீஷ் பேசி அவமானப்படுத்தி விட்டதாய் கூட்டம் கோபித்துக் கொண்டு போயிற்று.

''பொம்மனாட்டிக்கு எதிரி பொம்மனாட்டிதான். பொம்மனாட்டிக்கு இடைஞ்சல் பொம்மனாட்டிதான், பாவம் அந்த குழந்தை. எதுக்கு அடிபடணும் தேவை இல்லாத...'' அம்மா சொன்னது கல்வெட்டாய் பதிந்தது.

''குமாரா, அவகூட இனி பேசாத.''

''ஏம்மா.''

''உனக்கு அவளை புடிச்சிருக்கு, இல்லையா? பிடிச்சவாளுக்கு நம்மால இடைஞ்சல் வரலாமா? நம் மால தொந்தரவு வரலாமா? பேச வேண்டாம்.''

காதலுக்காக காதலையே துறத்தல் என் பதின் மூன்று வயதில் நடந்தது.

காதலுக்காக அம்மாவைத் துறந்ததும் பிற்பாடு நிகழ்ந்தது.

எவர் சிநேகமும் இன்றிப் புத்தகங்கள் மட்டும் துணையாக காலங்கள் ஓடின.

'பொன்னியின் செல்வன்' போல் 'சிவகாமியின் சபதம்' புரியவில்லை. அலை ஓசை சுத்தமாய் புரிய வில்லை. புரிகிற புஸ்தகம் தேடினேன்.

ராயப்பேட்டை லாயிட்ஸ் சாலையில் பழனி என்பவரின் ஈஸ்வரி லெண்டிங் லைப்ரரி போனேன். நூற்றுக் கணக்கான புத்தகங்கள். முதல் கட்டணம் ஐந்து ரூபாய். ஒரு புத்தகம் இரண்டனா வாடகை. பழனிதான் எனக்கு தமிழ்வாணனை அறிமுகப் படுத்தியது.

சங்கர்லால் துப்பறிகிறார். சுலபமாக புரிந்தது. நெஞ்சு பதைக்கப் பதைக்க மர்ம நாவல் படிக்கிற

சுவாரஸ்யம் வந்து விட்டது. மு. வரதராசனாரின் 'தம்பிக்கு' நிச்சயம் படிக்க வேண்டும் என்று பலர் சொன்னார்கள். அப்போது மு. வ. புத்தகத்தை அக்குளில் இடுக்கிப்போவதுகூட பெரிய ஸ்டைல்!

மு. வ. வின் புத்தகத்தை என்னால் நாலு பக்கத்துக்கு மேல் படிக்க முடியவில்லை. உபதேசங்கள் படிக்க முடியவில்லை. மர்ம நாவல்கள் முற்றிலும் படித்து விடவே, நான் லக்ஷ்மிக்குத் தாவினேன்.

'குழந்தைப் பேறு' என்கிற புத்தகம் பழனி லைப்ரரியில் பார்த்தேன்.

"அத ஆட்டுக்கு நீ எடுத்துக்கிட்டு போனா, எனக்கு செருப்படி வுழும். கீழ வை..." பழனி சுத்தமாக மறுத்து விட்டார்.

கெஞ்சினேன்.

"வேணா இங்கியே படி."

இருநூறு பக்க புத்தகம். மாதவிலக்கு, கருப்பை, பிள்ளைப் பேறு பற்றிய புத்தகம். அங்கேயே ஒரே நாளில் படித்தேன். நான் படித்த முதல் **Non Fiction** அதுதான்.

இப்போது யோசித்துப் பார்த்தால் அந்த 13 வயதில் நார்மலாக இல்லை என்பது தெரிகிறது. ஏன் இல்லாது போனேன் என்பதுதான் புரியவில்லை.

வெள்ளைப் படுதல், இரத்தப் பெருக்கு, அடிவயிற்று உபாதை, சூல் கொண்ட பிறகு வரும் மயக்கம், வாந்தி போன்றவற்றைப் படித்த பிறகு பெண்களைப் பற்றிய பிரமிப்பு அதிகமானது.

அந்தப் புத்தகத்தில் ஆண், பெண் கூடல் பற்றி எதுவும் இல்லை. இருப்பினும் எனக்கு புரிந்தது.

அடுத்த முறை பத்மினி மாத விலக்குக்காக ரேழியில் உட்கார்ந்தபோது நான் கவலைப்பட்டேன்.

பெண்களை நேசிக்க அந்த புத்தகம்தான் எனக்கு வழி காட்டிற்று.

அகிலன், நா. பார்த்தசாரதி, பி. எஸ். ராமையா, ஜெகசிற்பியன், லக்ஷ்மி, அநுத்தமா என்று தமிழில் ஒரு ட்ரெண்ட் வந்தாயிற்று. கதைகளைப் படித்த சுகம் கிடைத்ததே தவிர, ஏதோ குறைவது போல் பட்டது.

நா. பார்த்தசாரதி படித்த பிறகு காலைத் தேய்த்து தேய்த்து சுத்தம் பண்ணிக்கொள்கிற பழக்கம் வந்தது.

"...அரவிந்தனுக்குப் பாதங்கள் தாமரை போல இருக்கும். வெண்மையாய், துளிகூட அழுக்கு இன்றி கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளலாம் போலிருக்கும். மொட்டை மாடி விளிம்பில் அந்தப் பாதங்களைத் தூக்கி வைத்தபடி அரவிந்தன் படுத்துப் படித்துக் கொண்டிருக்க... அந்தப் பாதங்களுக்குப் பூவால் கதாநாயகி அர்ச்சனை செய்ய..."

எனக்கு கால்களின் சுத்தம் பற்றியும், கம்பீரமாய் நிற்பது பற்றியும் உறுத்தல்கள் ஆரம்பித்து விட்டன. பதினெட்டு வயது. நான் கம்பீரம் என்கிற நினைப்பில் உர்ரென்று இருக்க ஆரம்பித்தேன்.

4

கை பனியனும், தோள் துண்டும், நாலுமுழ வேட்டியுமாய் கைகட்டி வீட்டு வாசலில் கொஞ்சம் கோணலாய் நான் நிற்க...என் தகப்பனார் தலையில் தட்டி...

"பெரிய விவேகானந்தர்னு நினைப்போ முண்டம்...! கொஞ்சம் பவ்யமாவே நில்லு" என்று எச்சரித்து விட்டுப் போனார்.

இயல்பாய் இருக்க, எனக்கு எந்தக் கதையும் சொல்லித் தரவில்லை. எனக்கும் புரியவில்லை.

ஆனந்த விகடனில் 'அக்கினிப் பிரவேசம்' என்கிற கதை வந்தது. ஜெயகாந்தன் என்கிற பெயர் போடப்பட்டிருந்தது.

ஆனந்த விகடன் வாங்கிய அரைமணியில் அந்தக் கதையை நான் படித்து விட்டேன். தூக்கிவாரிப் போட்டது.

கற்பு பெரிய விஷயமில்லை என்று சொல்லப் பட்ட கதை. எதேச்சையாய் ஒரு பெண் கற்பிழந்து விட, ஒரு தவலை ஜலத்தில் 'உனக்கு ஒண்ணுமில்லை போ' என்று அவள் அம்மா துடைத்து விட்ட கதை!

குழம்பிப் போயிற்று மனசு. இது சரியா? சரியா? அலைபாய்ந்து உள்ளே கேள்விகள் எழுந்தன.

பக்கத்து போர்ஷன்காரர் ஆனந்த விகடனை கிழித்து எறிந்தார்.

"உங்க பொண்ணை காலேஜுக்கு அனுப்பறேளே இப்படி உங்க பொண்ணு நடந்தா நீங்க தலைல தண்ணி ஊத்த சரிம்பேளா?" பிச்சோடா கொண்டை மாமி என் தாயாரைக் கேட்டாள்.

"நடக்கக் கூடாது. இப்படி நடந்தா அதுக்காக வெட்டிக் கொல்லவா முடியும் குழந்தையை. அது நம்ம குழந்தை இல்லியா?"

"இது நிஜம்மா நடந்தது. அந்தப் பொண்ணை ஒரு அனாதை இல்லத்துல சேர்த்துட்டா. இனி எனக்கு இவ பொண்ணே இல்லைன்னு அனுப்பிட்டா. இந்தக் கடன்காரன் அதை மாத்தி எழுதியிருக்கான்."

எனக்கு அந்தப் பெண்ணைப் போய்ப் பாக்கிற ஆசை வந்தது. 'நான் இருக்கேன் உனக்கு' என்று கை பிடித்து ஆறுதல் சொல்லும் கற்பனை எழுந்தது.

கதையின் அதிசயம் மறந்து, கதாபாத்திரம் மனசுள் ஓட்டமிடத் துவங்கியது.

"ஜெயகாந்தன் புஸ்தகம் ஈஸ்வரில் இருக்கா. தேடிப் பார்" அம்மா கேட்க, துருவினேன், இல்லை.

"இப்பதானே எழுதறாரு. இனிமேதான் புஸ்தகமா வரும்." என்று பழனி சொல்ல, நான் ஜெயகாந்தன் யார் என்று தேடினேன். அவர் கம்யூனிஸ்ட் என்று கேள்விப் பட்டு, நானும் கம்யூனிஸ்ட் ஆக வேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டேன். ராயப்பேட்டை பாரதி மன்றத்துக்கு அடிக்கடி போக ஆரம்பித்தேன். ஜெயகாந்தன் யார் என்று தெரியாமலேயே ஜெயகாந்தனால் பாதிக்கப்பட்டேன். அங்கு தவன் என்கிற இளைஞர், ஓவியர், பழக்கமானார். மு. பச்சையப்பன் பழக்கமானார். மார்க்ஸிம் கார்க்கியின் 'தாய்' படிக்கக் கொடுத்தார்கள்.

நான் ஜெயகாந்தனை சென்னையில் தேடி, ரஷ்ய நாவல்களின் பக்கம் திரும்பினேன். 'தாய்' என்னை உலுக்கிற்று. "போரும் வாழ்வும்" பிரமிப்பு தந்தது.

ராயப்பேட்டை அம்மையப்பன் தெருவில் உள்ள அந்த மன்றத்தில் மக்களின் சீரழிவுக்குக் காரணம்

மதமா? பொருளாதாரமா? என்கிற விவாதம் ஒரு ஞாயிறு பகலில் நடந்தது.

என்னை முதலில் பேச சொன்னார்கள். அங்கே விவாதங்களை சிறியவர்களைப் பேசச் சொல்லி பெரியவர்கள் முடித்து வைப்பது வழக்கம். அதன்படி நானே பேச வேண்டியிருந்தது.

தயங்கினேன். உற்சாகம் கொடுத்தார்கள்.

“தெரியலைங்க. நாம நல்லாதான இருக்கோம். சீரழிவுங்கற மாதிரி தெரியலையே. சாப்பாடு கிடைக்குது. பள்ளிக்கூடம் இருக்கு. நல்லா படிச்சா வேலை கிடைக்குது. சமூகக் கட்டுப்பாடு இருக்கு. சீரழிவு இல்லையே.” ...என்று பேசத் துவங்க,

“தோழர் பாலகுமாரனைப் போல நிர்மூடர்கள் இருக்கிற வரையில்...” என்று என் பேச்சினைக் குறிப்பிட்டுக் குறிப்பிட்டு தாக்கினார்கள்.

செமை மாத்து!

“இவர் தன்னை அறிமுகப்படுத்துகிறபோது பால குமாரன், பதினெட்டு வயசு. பிராம்மின்னு அறிமுகப் படுத்திக்கிறாரு. இவரை ஏன் மன்றத்துக்குக் கூப்பிட்டாங்க?”

நான் வெட்கத்தில் குன்றிப் போனேன். எழுந்து போய்விடலாம் என்று நினைக்க, உட்கார வைத்தார்கள்.

பேயறை அறைந்தார்கள்.

தேவன் மட்டுமே என் தவற்றினை இதமாகச் சுட்டிக் காட்டி, ‘இது என் தவறு இல்லை, என் வளர்ப்பில் தவறு’ என்று பேசினார்.

நான் கண் திறந்தேன்.

கம்யூனிஸ்ட்டுகளின் கூடாரத்தில் நண்பர் தேவன் அரவணைப்பில் உலகத்தின் நிஜம் உணர்ந்தேன். கேள்வி கேட்கப் பழகினேன்.

என்கூட வந்த சிநேகிதன் அடுத்த கூட்டத்தில் இதே மாதிரி மாட்டினான்.

“உலகத்துல இரண்டு வர்க்கம். என்னான்னு சொல்லுங்க பார்க்கலாம்.” கேட்கப்பட்டது.

“வர்க்கம்னா?” விழித்தான்.

“உலகத்துல இரண்டு ஜாதி. அது என்னன்னு சொல்லுங்க.”

“ஒண்ணு பிராமின். இன்னொன்னு நான் பிராமின்.” தகரக் கொட்டகை சிரிப்பால் அதிர்ந்தது.

திரு. மு. பச்சையப்பன் தலை தலையாய் அடித்துக் கொண்டார். பாலபாடம் ஆரம்பித்தார். ஜாதிகளின் அசிங்கம் பற்றியும், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள் பற்றியும், சோவியத் யூனியனைப்பற்றியும் விளக்கிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

மிகச் சிறந்த கம்யூனிஸ்ட்டாக வேண்டும் என்று நான் நினைத்தபோது வீட்டில் பூணூல் போட்டார்கள். ஒழுக்கமுள்ளவனே சிறந்த பிராமணன். மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி காயத்ரி மந்திரம் சொல், காயத்ரி தேவி பிரசன்னமாவாள். முகத்தில் தேஜஸ் பெருகும். வாக்கு வன்மை பெருகும். சகல சௌபாக்யமும் கிடைக்கும் என்றார்கள். தலைக்கு மேலே இந்து மதமும், நெஞ்சுக்குள்ளே சிகப்பு இலக்கியமுமாய் நான் திண்டாடினேன்.

தோழர் மு. பச்சையப்பனுக்கு ஆதரவாய் நகராட்சி தேர்தலில் வேலை செய்தேன். தினமும் வீட்டில் சமித்து

களைக் கொண்டு அக்னி வளர்த்து பூஜை செய்தேன். பிராணாயாமம் துவங்கினேன்.

எனக்கு நூற்று ஐம்பது ரூபாய் சம்பளத்தில் டைப்பிஸ்ட் வேலை இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனியில் கிடைத்தது. அது டி. வி. எஸ் நிறுவனம். வைணவர்கள் அதிகம் உள்ள இடம்.

வேலைக்குச் சேர நான் வெள்ளை பாண்ட், வெள்ளை சட்டை இரண்டு ஜதை தைத்துக் கொண்டேன். பாரதி மன்ற சிகப்புக் காலரை அழித்து, மெல்ல என் வெள்ளைக் காலரை எனக்கு அங்கு நினைவூட்டினார்கள்.

எஸ். எஸ். எல். சி. படிப்பு. டைப்பிஸ்ட் உத்தியோகம். ஆனால் அடிப்படை ஆங்கிலமே தெரியவில்லை. முதல் ஃபாரத்தில் ஏ பி ஸி டி ஆரம்பித்து எஸ்.எஸ்.எல்.சி.யில் ராபின்சன் க்ருசோ நூன் டெய்ல் கதையை உருப்போட்டு, கட்டுரை எழுதும் அளவுக்கு உண்டான ஆங்கிலம் டைப்பிஸ்ட் வேலையில் உதவியாகவில்லை. இன்னும் அதிகமான ஆங்கில அறிவு தேவைப்பட்டது.

‘அக்னாலெட்ஜ்’ என்ற ஆங்கில வார்த்தைக்கு ஸ்பெல்லிங் தெரியாமல் தவித்தேன்.

‘நீ பிராமினா? எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு. இவ்வளவு மக்கு பிராமினை நான் பார்த்ததேயில்லை’ சான்றிதழ் வழங்கினார்கள்.

பத்தொன்பது வயது. சுற்றிலும் கிழவர்கள். குடுமியும், திருமண்கீற்றும், பஞ்சகச்சமும் கட்டிய கிழவர்கள். சரளமான ஆங்கிலம், சமஸ்கிருத ஸ்லோகம்,

ஆங்கிலப் பெருமிதம் காட்டினார்கள். கெட்ட வார்த்தை திட்ட மட்டுமே தமிழில் பேசினார்கள்.

ஆங்கிலம் தெரியாதவன் நிர்மூடன் என்று எனக்கு உணர்த்தப்பட்டது.

“தினம் ஹிண்டு பேப்பர் படி. கூட டிக்ஷனரி வச்சுக்கோ.” அகராதி வைத்துப் படித்துப் படித்து ஒரு கட்டத்தில் எனக்கு ஹிண்டுவையும் படிக்க முடியவில்லை. கூடப் படித்த நண்பர்கள் கல்லூரிக்குப்போய் ஷேக்ஸ்பியர் பற்றிப் பேசப் பேச எனக்கு தொண்டை அடைத்தது.

நான் தமிழில் படித்த மாக்ஸிம் கார்க்கியை உதறி விட்டு ஹிண்டுவுக்கும், ஜேம்ஸ் ஹாட்லி சேஸுக்கும் தாவினேன். என் ஆங்கில இலக்கியமும், துப்பறியும் நாவலில்தான் துவங்கியது. வைணவர்கள் அதிகம் இருந்ததால் நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் மட்டுமே தமிழில் உள்ள புத்தகம் என்று சொல்லப்பட்டது.

வீட்டுப் பரணில் ஏறி பிரபந்தம் தேடினேன். கிழிந்த புத்தகத்தை தூசு தட்டி எடுத்தேன். ‘நம்மாழ்வார் பாசுரம் படிக்க, சகல ஞானமும் சித்திக்கும்’ என்று சொன்னார்கள்.

என்னால் பெரியாழ்வாரைத் தாண்ட முடியவில்லை. எளிமையான, இனிமையான உயிர்ப்பும், உருக்கமும் கொண்ட அவர் பாசுரங்களைப் படித்த பிறகு வேறு தமிழ்க் கவிதைகளின் பக்கம் போகவே முடியவில்லை. பெரியாழ்வாரையும், ஆண்டாளையும் நான் மனனம் செய்தேன். தமிழ்ப் பண்டிதையான அம்மா அர்த்தம் சொன்னாள்.

''காடுகள் ஊடுபோய் கன்றுகள் மேய்த்து மறியோடி
கார்க்கோடல் பூச்சூட வருகின்ற தாமோதரா !
கற்றுத் தூளி காண் உன் உடம்பு
பேடை மயிற்சாயல் பின்னை மனாளா !
நீராட்டம் அமைத்து வைத்தேன்.
ஆடி அமுது செய். அப்பனும் உண்டிலன்
உன்னோடே உண்பான்!''

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட தமிழ்க் கவிதை. இன்றைய மத்திய தர வாழ்க்கைக்கு இணையாக இருந்தது.

''உடம்பெல்லாம் தூசியாக இருக்கிறது. குளித்து விட்டு சாப்பிட வா. உன் அப்பாவும் இன்னும் சாப்பிட வில்லை, உனக்காக காத்திருக்கிறார்'' என்ற வரி [illegible].

அதுவரை கவிதைகள் பற்றி அதிக ஞானமில்லாத எனக்குக் கவிதை எழுதும் வெறி பாசுரங்களால் வந்தது.

ஆண்கள் மட்டுமே உள்ள அந்தக் கம்பெனிக்கு ஒரு டெலிபோன் துடைக்கிற பெண் செவ்வாய்க் கிழமை தோறும் வருவாள்.

ஒல்லியாய், உயரமாய், மாநிறமாய், கூர்மையான மூக்காய், மூக்குத்திச் சுடரோடு மௌனமாக வந்து துடைத்து விட்டுப் போவாள். அலுவலகம் மொத்தமும் அவளை ஓரக் கண்ணால் பார்க்கும். குறுக்கும் நெடுக்கும் ஆட்கள் வேண்டுமென்றே நடப்பார்கள். உரக்கப் பேசுவார்கள். சிரிப்பார்கள்.

எனக்கும் செவ்வாய்க் கிழமை பரபரப்பு வரும்.

ஒரு செவ்வாய்க் கிழமை அவள் வந்து போனதும் பாண்ட் பேப்பர் உருவி கவிதை எழுதினேன். 'டெலிபோன் துடைப்பவள்' என்று தலைப்பிட்டேன்.

''இன்றைக்குச் செவ்வாய் கிழமை நிலா பகலிலே வரும்— ஆகவே லேசாய் குளிரும்— மௌனமாய் நறுமணம் வீசும்— வீசவே இளமை விழிக்கும்— ஊமையாய் உடலும் மாறும்— மாறவே இமைகள் பேசும்— திரும்பியே நிலவும் போகும்— போகவே இதயம் கேட்கும் என்றைக்குச் செவ்வாய்க் கிழமை?''

அவளிடம் மடித்துக் கொடுத்து விடலாமா என்று நினைத்தேன். பயமாய் இருந்தது. ஒரு டாக்டர் வீட்டில் நாலு நாள் கழித்து கணையாழி மாதப் புத்தகம் பார்த்தேன். புதுக்கவிதைகள் என்கிற பெயரிட்டு நானெழுதியதைப் போலவே எதுகை மோனையற்று சில கவிதைகள் அதில் கட்டம் கட்டி வந்திருந்தன.

நான் அந்தப் பத்திரிக்கைக்கு மூன்று கவிதைகள் அனுப்பினேன். அதில் ஒரு கவிதை டெலிபோன் துடைப்பவள்.

அனுப்பிய அடுத்த வாரம் எனக்கு கஸ்தூரி ரங்கன், ஆசிரியர் என்று கையெழுத்திட்டு கடிதம் வந்தது.

'உங்கள் கவிதை 'டெலிபோன் துடைப்பவள்' வரும் இதழில் பிரசுரமாகிறது. அச்சப்படாமல் தொடர்ந்து கவிதைகளை அனுப்புங்கள்.'

உடம்பு சந்தோஷத்தில் வியர்த்துப் போய்விட்டது. எகிறிக் குதித்தேன். அம்மாவிடம் காட்டினேன். காலில் விழுந்து வணக்கினேன். 'கணையாழி' எல்லாக் கடையிலுல் கிடைக்காது. அடுத்த மாதம் பிறக்க லஸ்ஸுக்கு ஓடினேன். ஆஞ்சனேயர் கோவில் தாண்டி ஒரு சிறிய புத்தகக் கடை.

பெரிய வட்டச் சூரியனும், மலர்ந்த தாமரையும் போட்டு கணையாழி இதழ் அங்கே தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு இதழ்கள் வாங்கினேன். அவசரமாய்ப் புரட்டினேன். முப்பத்திரெண்டாம் பக்கம் கீழே கட்டம் கட்டி என் கவிதை 'டெலிபோன் துடைப்பவள்.' கீழே என் பெயர்.

உடம்பு மகிழ்ச்சியில் தள்ளாடிற்று. தெருவெல்லாம் குதித்துக் கொண்டு ஓட ஆசை வந்தது. கோவில் தாண்டி ஒரு முக்கோண பார்க் அருகே உட்கார்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

யாருக்காவது நன்றி சொல்லத் தோன்றிற்று.

கடவுளுக்கா, அம்மாவுக்கா, கஸ்தூரி ரங்கனுக்கா, பெரியாழ்வாருக்கா...புரியவில்லை.

கண் மூட ஒல்லியாய், மாநிறமாய், மூக்குத்திச் சுடரோடு அந்தப் பெண் வந்தாள். அவள் காலில் விழுந்தேன்.

அச்சில் வெளியான என் முதல் கவிதை அது. நான் கவிஞனாக முடிவு செய்தேன்.

பாராசக்தி அருள் இல்லாமல் கவிஞனாக முடியுமா? காளிதாஸனிலிருந்து, பாரதியார்வரை பராசக்தி உபாசனை செய்துதானே கவிஞனானார்கள்.

இனி நானும் சக்தி உபாசகன்.

முக்கோண பார்க்கிலிருந்து முண்டகக் கண்ணி அம்மன் கோவில் போனேன்.

நெஞ்சுக்கு நீதியும்
தோளுக்கு வாளும்
நிறைத்தச் சுடர்மணிப்பூண்'

வாய்விட்டுப் பாடினேன்.

வெள்ளை மலர்மிசை வேதக் கருப்பொருளாக
விளங்கிடுவாய்
தெள்ளுகலைத் தமிழ் வாணி!
நினக்கொரு விண்ணப்பம் செய்திடுவேன்

எள்ளத்னைப்பொழுதும் பயனின்றி
இராதென்றென் நாவினிலே
வெள்ளமெனப் பொழிவாய்
சக்தி வேல் சக்தி வேல் சக்தி வேல்!

முண்டகக் கண்ணியம்மன் அருளா, முதல் கவிதை பிரசுரமாயிற்றே அந்த உற்சாகமா? நான் எழுதத் துவங்கினேன்.

தெருவில் போகும்போது எல்லோரும் என்னைக் 'கவிஞரே' என்று கூப்பிட வேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டேன். வெறும் எஸ். எஸ். எல். சி. டைப்பிஸ்ட் என்பதற்கு மேல் ஒரு அடையாளம். எனக்கு ஒரு அடைமொழி தேவைப்பட்டது. பாலகுமாரன் பி. ஏ. இல்லை. எம். ஏ. இல்லை. படிப்பு வரவில்லை. அதனாலென்ன... அவன் கவிஞன். மற்ற ஜனங்களை விட இரண்டங்குலம் உயரமாக நடப்பவன்.

என் ஈகோ என்னை இழுத்துப் போயிற்று.

அடுத்த கணையாழியில் இன்னொரு கவிதையும், முந்தைய கவிதைக்குப் பாராட்டும் பிரசுரமாயிருந்தன.

தேவகோட்டை வா. மூர்த்தி என்பவர் பாராட்டிக் கடிதமெழுதியிருந்தார். என் கவிதையை அற்புதம் என்று சொல்லியிருந்தார். எனக்குக் கிறுக்குப் பிடித்தது.

பாராட்டுக்கும், புகழ் போதைக்கும் மனசு தவித்தது.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் மூன்று கவிதைகள் கணையாழியில் வந்துவிட்டது. முதல் கவிதை பிரசுரமான இரண்டு நாட்கள் வரையில்தான் சக்தி பூஜை. பிறகு மறந்து போயிற்று.. ஆபீசுக்கும் போய், அதன் பிறகு சுருக்கெழுத்து வகுப்பிற்கும் போக நேர்ந்த அவசரத்தில், அலுப்பில் சக்தி பூஜையெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது என்று தோன்றியது. கவிஞராகவே வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். நமக்குத் தொழில் கவிதை என்று வீட்டோடு உட்கார்ந்து விட வேண்டும். முடியாது விடமாட்டார்கள். மூன்று கவிதைக்கும் சேர்த்து பதினைந்து ரூபாய் சன்மானம் மணிஆர்டரில் வந்தது. நான் அம்மாவிடம் கொடுத்தேன். பராசக்தி பூஜை செய்ய முடியாது போகிற வருத்தம் சொன்னேன்.

''கவிதை எழுதறேன்னு வேலைய கீலைய விட்டுறாதே, வேலை பாட்டுக்கு வேலை. இதை சைடா வெச்சுக்கோ'' பயமுறுத்தினாள். ''நான் ஒரு பாட்டு சொல்லித் தரேன். தினம் கார்த்தால குளிச்சுட்டு சொல்லு. கவிதையும், கதையும் தானா வரும். இது மந்திரம் மாதிரி, அத்தனை பலம் இதுக்குள்ள. தமிழ்தான். சொல்லச் சொல்ல வெற்றி நிச்சயம்'' என்றாள். எழுதிக் கொடுத்தாள்.

''இந்து சிலையைப் பிளந்து நுண்ணிறம் வகுத்தனைய
எழில் வசனி ஆதி மடவார்
அந்த இணை நால்வர் புடை சூழ மலை மங்கைதனை
அருணவரி உணரவறிவோர்
கொந்த விழ வரிதவள மலர்மங்கை முகக்கமல
கோல பரிமள கவிதையால்
செந்தமிழும் வடமொழியும் முதுமொழிக் காவியத்
தெளி பாடற் செய்யுமவரே''

5

தினமும் காலை குளித்து விட்டு கண் மூடி பல முறை இதைச் சொல்கிற பழக்கம் வந்தது. வடமொழி வரவில்லை. செந்தமிழில் நாட்டம் மிகுந்தது. பாசுரம் ஒவ்வொன்றாய் தமிழ் அர்த்தம் கேட்டு படித்த பிறகு தேவாரம், திருவாசகம் படிக்க ஆரம்பித்தேன். நானாய் உட்கார்ந்து சத்தம் போட்டுப் படிப்பேன். சனி பிற்பகல், ஞாயிறுகளில், சில சமயம் ஆபீசுக்கு லீவு போட்டுப் படிப்பேன். அம்மாவிடமே யாப்பிலக்கணம் கற்றேன். கவிதையை சீர் பிரிக்கக் கற்றுக் கொண்டேன். பள்ளி இறுதி வகுப்பில் பாடமாய் படித்தது மறந்து போக, மறுபடி தமிழ் மட்டும் படிக்கிற மாணவனானேன்.

பக்தி இலக்கியம், படிக்கப் படிக்க மிக வேகமாய் மனசை ஆட்கொண்டது. ஆருத்ரா தரிசனமும் மார்கழி மாசம் காலையில் எழுந்து முப்பது பாட்டு சொல்வதும், தாளம் சொன்னவுடனே பாடல் சொல்கிற நினைவாற்றலும் பெருகின. பக்தி என்கிற பெயரில் தமிழ் பாட்டுத்தான் மனனமாயிற்றே தவிர, மனசு ஒருமுகப்படவில்லை.

"உள்ளத்தின் உள்ளே நின்ற ஒளியே"—அர்த்தம் புரிந்தது. காதுக்குக் கேட்க சுகமாய் இருந்தது. உள்ளே ஒளியும் காணோம், நிழலும் காணோம்.

தேடித்தேடொண்ணா தேவனை என்னுள்ளே
தேடிக் கண்டு கொண்டேன்.
இறு மாந்திருப்பன் கொலோ
ஈசன் பலகணத் தெண்ணப்பட்டு

கடவுளால் எப்போதும் நினைக்கப்படுகிற வகையிலே இருக்கிற நான், இறுமாந்து இருப்பேன். நான் சதா

காலமும் கடவுளை நினைக்கிறேனா... இல்லையே... கடவுளால் நினைக்கப்படுகிறேனா? தெரியலையே... இது பற்றி அம்மாவுக்கு என் கேள்விகள் புரியவில்லை. பதில் சொல்லப் பொறுமை இல்லை.

அம்மா பண்டிதை. பாடநூல் போதிப்பவள். குடும்பஸ்திரி. புருஷன் கவலையே பெரிய கவலை. பொருளாதாரமே தீராத பிரச்சினை.

...என்னை பாரதியும் உசுப்பேற்றி விட்டான்.

தேடிச் சோறு நிதம் தின்று— பல
சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி
வாடி மிக உழன்று பிறர்
வாடப்பல செய்கை செய்து— சில
வேடிக்கை மனிதரைப் போல் எனை
வீழ்வேன் என்று நினைத்தனையோ.

நானும் அப்படியில்லை. சோறு மட்டும் முக்கியமில்லை. ஆபீஸ் மட்டும் உசத்தியில்லை. வேறு என்னவோ இருக்கிறது இங்கே. என்ன அது?

'ராஜயோகம்' என்று ஒரு புத்தகம் கிடைத்தது. இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை நாடி என்று விவரித்து மூச்சடக்கி, மூச்சு விட்டு குண்டலினி கிளப்பி மேலேற்றி குவிந்து கீழே தொங்கும் இருதய கமலம் மேல் நோக்கி நிமிர்ந்து மலர, புத்தியில் இருக்கும் ஒரு விஷயம் உருகி இருதயக் கமலத்தில் விழ, சதாயுஸு, மரணமே இல்லை என்றது.

ஆனால் இடை எது... பிங்கலை எது? மனசு தேடிற்று. புத்தகம் பெயர் சொன்னதே தவிர, இடம் சொல்லவில்லை.

ராஜயோகத்தை நல்ல குருவின் மூலமே கற்றல் சாலச் சிறந்தது என்று கடைசியில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

நான் குருவைத் தேடினேன். இப்போது பேட்டைக்கு நாலு யோக வகுப்புகள். டி. எம். கள் உள்ளது போல் அன்று இல்லை. எம். ஜி. ஆர். மன்றம், சிவாஜி மன்றம், கம்யூனிஸ்ட் மன்றம்தான் நிறைய

[illegible]. இங்க வந்தா அங்க போகாதே. அங்க [illegible] இங்க வராதே என்பதுதான் முதல் கட்டளை [illegible].

[illegible] தயங்கித் தயங்கி ராயப்பேட்டை கௌடியா [illegible] போனேன். வெள்ளை உடையும், [illegible], கோபி சந்தனமுமாய் ஒரு பிரம்மச்சாரியை [illegible]. கல்கத்தா வாசி. ஒல்லியான உருவம். [illegible] ஆங்கிலம். என்னை விட பத்துப் வயசுப் [illegible]. மெல்ல மெல்ல என் உடைந்த ஆங்கிலத்தில் [illegible].

"ஐயம் சர்ச்சிங்... அனேபிள் டு கெட்... ஐயம் [illegible] ப்ராணாயாமாம்."

"உனக்கென்ன வேண்டும். கடவுள் பற்றிய கேள்வி [illegible]... ப்ராணாயாம முறையா?"

"இரண்டும்."

"நீ என்ன தேடுகிறாய்?"

"ஒரு குருவை. சகலமும் எனக்குச் சொல்லித்தரும் ஒரு குருவைத் தேடுகிறேன்."

அந்த மடம் கல்கத்தா ராமகிருஷ்ண மடத்து [illegible] கிளை. சன்னியாசிகளும், ப்ரம்மச்சாரிகளும் இருக்கிற இடம். அமைதியான வெள்ளை சலவைக் [illegible] கோயில். உள்ளே கருப்பு கிருஷ்ணர் பொம்மை. அருகே சிவப்பால் பலராமர். எழிலாய் ராதை. பக்தியே அங்கு ஆரம்பப்பாடம். யோகம் பிறகு. தேவையெனில் சொல்லித் தர முடியும்.

"கிருஷ்ணனே பெரிய குரு. அவனிடம் கேள்." பிரம்மச்சாரி சுவரில் சாய்ந்து புஸ்தகம் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. நான் புரியாமல் நின்றேன்.

"ஏன் நிற்கிறாய்?"

"எனக்கு நீங்கள் சொல்லித் தரக்கூடாதா?" கிட்டத்தட்ட கேட்கும்போது அழுகையே வந்துவிட்டது. ஏன் இவரிடம் இப்படி அழுகிறோம் என்று வெட்கமும் வந்தது.

நிமிர்ந்து என்னை ஊடுருவிப் பார்த்த கண்கள் இப்போதும் என் நினைவில் இருக்கின்றன.

என் வெகுளித்தனம் தொட்டதா தெரியவில்லை.

"இந்தக் கோவிலை எத்தனை முறை வலம் வருவாய்?"

யோசிக்காமல் பதில் சொன்னேன்: "நூறு முறை." குருதட்சிணை கேட்கிறார். சொல்லித் தரும் முன்னே தட்சிணை கேட்கிறார். தருவோம். நூறுமுறை சுற்று வோம்.

ப்ரம்மச்சாரி நிதானமாய் பதில் சொன்னார், "முயற்சி செய். முடிந்தவரை சுற்று. கிருஷ்ண, கிருஷ்ணா என்று உள்ளே அரற்று. முடிய வில்லை என்கிற போது இங்கே வந்து உட்கார்."

நான் கோவிலைச் சுற்றத் துவங்கினேன். மூன்று சுற்று வரை கிருஷ்ண ஜபம் நீடித்தது. பிறகு எங்கெங்கோ தாவிற்று. செக்குமாடு மாதிரி நடை கோவிலைச் சுற்ற, மனசு உலகெல்லாம் பரவியது. முன் மண்டபத்தோடு சேர்ந்து கோவில் அறுபது கஜம் வட்டம் இருக்கும். ஐம்பது சுற்றோ, அறுபது சுற்றோ தெரியவில்லை. கால் நடுங்குகிற வரைச் சுற்றி விட்டு களைப்பும், வலியுமாய் பிரம்மச்சாரி எதிரில் உட்கார்ந் தேன்.

"நூறு முடிந்து விட்டதா?"

"தெரியவில்லை. எண்ண முடியவில்லை." இரைப் [illegible] பதில் சொன்னேன்.

"நாளைக் காலையில் வா."

"என்ன சொல்லித்தரப்போறீங்க?"

"எனக்குத் தெரியாது. வா."

விடியற்காலை நாலு மணிக்கு எழுந்து குளித்து, திருநீறு இட்டு கௌடியா மடம் போனேன். நந்தியா வட்டைச் செடியில் பூப்பறித்துக் கொண்டிருந்த பிரம்மச் சாரி கிருஷ்ணரிடம் கூட்டிப்போய் பூஜை செய்தது. கிழக்குச் சுற்றுப் பிரகாரத்தில் உட்கார வைத்தது.

உட்கார சொல்லிக் கொடுத்தது.

"மூக்கு கோணலாக்காது மெல்ல இடது மூக்கை விரலால் அழுத்து. வலது மூக்கால் காற்று இழு. [illegible]... நிதானமாய்... அவசரப்படாதே... சுவாசம் [illegible], காற்று பை நிரம்பிற்றா... வலது மூக்கை மெல்ல அழுத்து. மூக்கு கோணாதே. இடதில் விடு. இழை போல சுவாசம் பிரிய விடு. முதுகு வளைக்காதே. இங்கே சுடர் தெரிகிறதா?"

நெற்றியைத் தட்டிற்று. நீலச்சுடர் "தெரிகிறதா, அதையே பார். சுவாசம் இழு. மெல்ல விடு. கிருஷ்ண கிருஷ்ணா என்று சுடரை நோக்கி சொல். முட்டாள், கூவாதே. மனசுக்குள் சொல். மூச்சு இழு. மெல்ல விடு. மறுபடி இழு. மெல்ல விடு. சுடர் கவனி. சிதறாதே. கிருஷ்ணா சுடர் கவனி."

மறுபடி மறுபடி சொல்ல, மயக்கம் போலவும், உறக்கம் போலவும் ஒரு நிலை உள்ளே எழும்பிற்று. செவிப்புலன் உணர்ந்தாலும் சப்தம் சம்பந்தமில்லாது போயிற்று.

“மெல்ல பின்பக்கம் தட்டி குண்டலினி எழுப்புகிறேன் உணர்” ஆங்கிலத்தில் பேசிற்று.

சுவாசம் இழுத்து இழுத்து விட, இடுப்புக்குக் கீழே முதுகில் பலமாய் ஒரு தட்டு. உடம்பு முழுவதும் ஒரு அதிர்வு படர்ந்தது. மறுபடி ஒரு தட்டு. தலைவரை அதிர்வு ஏறியது. ஒலி அலையாய், ஒளி அலையாய், மின் அலையாய், நீரலையாய் ஒரு உணர்வு அடியிலிருந்து பிரிந்து பிரிந்து மேலேறியது. நான் இன்னும் உறக்கம் கொண்டேன்.

“இழு. விடு.” மந்திரம் போல் கட்டுப்பட்டேன்.

காது பக்கம் உதடு குவித்து,

“ஓம்... ரீம்... க்ரீம்... தட்... ஷட்” ஸ்பஷ்டமாய் பிரம்மச்சாரி சொல்லிற்று. நீண்ட ஊசி காதுக்குள் சொருகி மற்ற காது வழியே முனை வந்து மறுபடி உள்ளே, தலையிலே ஊசி தக்கவைத்த மாதிரி ஒரு உணர்வு.

என் உள் மனசு இதை சொல்லத் துவங்கியது.

பிரக்ஞையின்றி மறுபடி, மறுபடி... மறுபடி... மறுபடி... சுவாசம் சீராய் இருக்க, உள்ளே சொன்னதே திருப்பித் திருப்பி புரள, சுடர் பெரிதாகி, கருப்பாக— இது உடம்பில்லை, மனசில்லை, புத்தியில்லை, நானில்லை. ஏதோ... ஏதோ... ஏதோ...

செவிப்புலன் முழுவதும் ஒரே, ஒரு மந்திர சப்தம். இருட்டு முழுக்க என்னைக் கௌவிற்று.

மெல்ல பிரம்மச்சாரி உலுக்க, ரப்பை பிரிப்பதே கடினமாயிற்று. கண் சொருகி நின்றது. மறுபடி உலுக்க, வெய்யில் பளீரென்றிருந்தது தெரிந்தது. இரண்டு

[illegible] இரண்டு மணி நேரம் உறைந்து கிடந்[illegible].

“இது யோகமா... மெஸ்மரிஸமா...”

“இது இவ்வளவு தான். இனி நீயே பழகு. ஏகாந்த [illegible] இடம் தேடி உட்கார். சுவாசம் சரி செய். சுடர் [illegible] மந்திரம் உள்ளே உருட்டு. நிலைத்து அடங்கு,” [illegible] புத்தி சொல்லிற்று.

“இது என்ன தரும்?” நான் கேட்டேன்.

“நீயே தெரிந்து கொள்வாய், போ.”

நான் பழகினேன்.

மெரினா இருட்டில் மணல் சமனப்படுத்தி உட்கார்ந்து [illegible] நோக்கி, தூரத்தே கண் செலுத்தி, சுவாசம் சரி செய்து கொண்டு, கண் மூடி, சுடர் பார்த்து, மந்திரம் [illegible] பலமணி நேரம் இருந்தேன்.

[illegible] அதிகமாகியது. சின்ன சப்தங்கள் கூட [illegible] கேட்டன. பேசும் போதே வாங்கி நிற்கிற [illegible] வந்தது. என்ன படித்தாலும் வரிக்கு வரி [illegible] இருந்தது.

படிக்க முடிந்தது. பழக, கையில் படிப்பது தவிர, [illegible] நினைவில் இல்லாது மூழ்க முடிந்தது.

சுருக்கமாய் சொல்ல, புத்தி கூர்மையாயிற்று.

என் புத்திக் கூர்மையே என்னைக் கிழித்தது.

பிராணாயாமம் யோகமில்லை, பயிற்சி. எக்ஸர் [illegible], புஜம் வளர டம்பிள்ஸ் தூக்குவது போல, தண்டால் எடுப்பது போல... இது புத்திப் பயிற்சி. ஒருமுகப்படுத்துகிற யுக்தி.

இது ஞானமில்லை.

ஆசை அறுக்கவோ, ஞானம் பெருக்கவோ இது மட்டும் போதாது.

இது முதல் நிலை. எது ஆசை என்று கேட்டு அமிழ ஆழ்ந்து யோசனை செய்ய உதவும்.

புஜ பலத்தை மரணம் வெல்லும் முறை என்று தப்பாகக் கொள்வதைப் போல, இதை, இந்த புத்திக் கூர்மையை, ஞானம் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

பின்னால் கதை படிக்க, கதை எழுத இந்த நினைவாற்றல் உதவியது. உண்மையெனினும் நிஜம் பற்றிய ஞானம் உதை வாங்கியே தெரிந்து கொண்டேன்.

சின்ஸியாரிடி, ஹானஸ்டி இவையெல்லாம் வெட்டப் பட்டபோது உணர்ந்தேன்.

6

அப்பாவின் மூர்க்கத்தால் அம்மா அவரிடம் பட்ட அவஸ்தைகளை காண நேரிட்டதால் தோன்றிய தனிமை. பள்ளியில் படிப்பு செம்மையாகாது அங்கும் கனவுகள் விரிய, பாடங்களில் தோற்றதால் உண்டான பயம், அவநம்பிக்கை. வெளியே கம்யூனிச நண்பர்கள் தோழமை கொஞ்சம் மகிழ்வித்தாலும், உலக ஞானமே இல்லாத என் நிர்மூடத்தனம் எனக்கே தெரிய வந்த வேதனை. ஆங்கில அறிவு போதாமையால் விளைந்த சிறுமை. எனக்குத் தெரிந்த இந்து மதம் கொடுத்த கடவுள் குழப்பம், இவைகளையெல்லாம் கணையாழியில் பிரசுரமான மூன்று கவிதைகள் கொஞ்சம் குறைத்தன. என்னாலும் ஏதோ செய்ய முடியும் என்கிற நம்பிக்கை வந்தது.

[illegible] மடத்து பிரம்மச்சாரி பிராணாயாமம் [illegible] கொடுத்து, தியானம் சொல்லித் தர கொஞ்ச [illegible] மனது நெய்த கவிதைகள் நின்று போயிற்று. [illegible]விடத் தியானம் பிடித்துப் போயிற்று. [illegible] யோசனை நூல் கயிறு அறுபட்டு பாழ் [illegible] மிதப்பது சுகமாய் இருந்தது. பேச்சும், [illegible] அறவே குறைந்தன. மாடு மாதிரி வேலை [illegible], அதாவது யோசித்து செய்கிற வேலையாய் [illegible] இந்த எண்பது பக்கமும் ஆறு காப்பி எடு [illegible] நாள் முழுக்க டைப் செய்துகொண்டிருப்பேன்.

[illegible] போறாது, ஆனா நல்ல பையன் என்ற [illegible] கிடைத்தது.

[illegible] அடக்கப் பழகுகிறவன் கெட்ட பழக்கம் ஏதும் [illegible] கொள்ளக்கூடாது. சிகரெட், புகையிலை, லாகிரி [illegible] உபயோகிக்கக் கூடாது. மது தொடக்கூடாது.

பெண்களைப் பார்க்கவே கூடாது. இரும்புக் கடிவாளம் [illegible] கண்ணில் எஃகுப்பட்டையும் போட்டுக் கொண்டேன்.

கவிதை வெளியாகி புகழ் போதைக்குத் தவித்[illegible] புகழ்போதை அது அழிவுக்கு வழி என்று நினைத்தேன். வெகு சீக்கிரம் ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னொரு கோடிக்[illegible] குத் தாவினேன். என்ன வேண்டும், எது சரி? தெரிய வில்லை. எல்லாம் சரியென்று பட்டது. உணர்த்த ஆளில்லை.

எதிலும் உடனே தீவிரம் கொள்வதும், கொண்ட தீவிரத்தை சட்டென்று கை விடுவதும், பாதையற்ற பயணமாய் இடறி இடறி விழுந்து திசை தெரியாது அலைந்தேன்.

ஆனால் இப்போது யோசித்துப் பார்க்கிற போது ஏதோ ஒன்றில் பெரிய ஆளாய் வரவேண்டும் என்கிற உறுத்தலே இப்படி என்னை பாதித்திருப்பதும், அலைக் கழித்திருப்பதும் தெரிகிறது. நிதானமற்று உடனே உச்சியைத் தொடவேண்டுமென்கிற பரபரப்பு ஆட் கொண்டிருந்தது இன்று தெரிகிறது. திசை மாறுதலை லட்சியம் செய்யாது, கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்று வந்துவிட்டது.

யாராவது தலைமயிரை பிடித்து கொஞ்ச தூரம் கொண்டு போயிருந்தால் வாழ்க்கை இன்னும் செம்மை யாய் இருக்கலாம். ஒரு வேளை நானே முட்டி முட்டி தெரிந்து கொண்ட சிறப்புதான் இன்றைய நிலைக்குக் காரணமோ என்னவோ!

தியானம் கொஞ்சம் பித்தாக்கிற்று என்றே சொல்ல வேண்டும். தனக்குத் தானே பேசிக் கொள்வது மிகவும்

[illegible] விட்டது. ரொம்ப இறுக்கிக் கொண்டதில் [illegible] முட்டாள்தனம் வந்துவிட்டது.

[illegible] காளியை நினைத்துப் பரவசப்பட்டதும் [illegible] தலையில் கை வைத்து உணர்வுப் பெருக்கு [illegible] முக்கியமாய் போயிற்று. மனம் விட்டுப் [illegible] ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக ராமகிருஷ்ண [illegible] கூத்தாடுவார். நானும் யோசித்தேன். ஆடி [illegible] என்ன... ஆடிப்பார்ப்போம், பரவசம் வருகிறதா... [illegible] எங்கு ஆடுவது... யாருமற்ற இடத்தில், [illegible]

[illegible] கடற்கரை உள்ளே இத்தனை விளக்குகள் [illegible] தெருவிலும் குறைவு.

[illegible] திட்டமிட்டு அங்கு போய் நின்று வெட்கப் [illegible] சரி முயற்சிப்போம் என்று துவங்கி,

நாத விந்து கலாதி நமோ நம

வேத மந்த்ர ஸ்வரூபமா நமோ நம

[illegible] பாடி... தாளம் கொட்டி...

இப்போதுள்ள மகரிஷி ரஜனீஷ் ஆசிரமத்தில் [illegible] மறந்து நடனமாட தூண்டுகிறார்களாம். இது [illegible] என்கிறார்களாம். நான் இருபத்து மூன்று வருடத் [illegible] முன்பு இதை முயற்சித்துப் பார்த்திருக்கிறேன். [illegible] துணையுமின்றி, எவர் ஆலோசனையுமின்றி பல [illegible] கடற்கரை இருட்டில் நடனமாடி இருக்கிறேன்.

ஆனால் உண்மை அங்கே குறைவாக இருந்திருக் [illegible] கட்டாயப்படுத்திக் கொண்டதாலோ, ஏதோ [illegible] என்கிற எதிர்பார்ப்பு அதிகமானதாலோ

இயல்பு இல்லாமல் போய் விட்டது. பித்துக்குளித்தனம் அதிகமாகி விட்டது. எட்டரை மணியிலிருந்து ஐந்து மணி வரை ஆபீஸ். பிறகு வீட்டுக்கு வந்து ஏதோ டிபன் முடித்து, மெல்ல நடந்து இருட்டிய பிறகு கடற்கரைக்குப் போய் தியானம். பிறகு நடனம்.

ஒரு நாள் இரவு கைக்குட்டை அழகாய் விரித்து அதன்மீது அமர்ந்து கைக்கடிகாரம் எதிரே கழற்றி வைத்து கண்களை மூடி, உள்ளே அமிழ முற்படுகையில் மிக அருகே ஏதோ மாடு வருவது போல் ஒரு உணர்வு.

வந்தது மாடு இல்லை, குதிரை. குதிரைப் போலீஸ்.

"ஏய்...என்ன பண்ற இங்க நீ?"

"உட்கார்ந்திருக்கேன் சார்."

"அதான் கேட்கிறேன். இங்கே உட்கார்ந்து என்ன பண்றே நீ?"

"சும்மா சார்."

"எழுந்திரு. கிட்ட வா." அவன் இறங்கி ஒரு தீக்குச்சி கிழிக்க, அணைந்து போயிற்று. இன்னொரு குதிரை போலீசும் அருகே வந்தது. மறுபடி குச்சி எடுக்க, என் உள்ளே ஒரு சிந்தனை ஓடியது. இருட்டில் தீக்குச்சி கிழிக்க, போலீஸ் மூக்கும், குதிரை மூக்கும் அழகாய் தெரிந்ததே. தியானம் செய்யும் என் முகம் எப்படி ஜ்வலிக்கும். இத்தனை நாள் யோகம் செய்கிறவன் முகம் எப்படி இருக்கும்! சிலிர்த்துவிட மாட்டானா குதிரை போலீஸ்.

இந்த முறை அவன் இரண்டு குச்சிகள் கிழிக்க, வலிய மந்தகாசம் வரவழைத்துக் கொண்டு குச்சி கிழி பட்டதும்,

"என்ன வேணும் உங்களுக்கு?" கம்பீரமாய்க் கேட்டேன். நான் விவேகானந்தர் சிஷ்யனல்லவா.

"வாய் மேலேயே குத்துவேன். உனக்கு என்னடா இதென்னா, எனக்கு என்னன்னு கேட்கறியே. இவன் முழிக்கிறது சரியில்ல. கூட்டிகினு போ."

எனக்குத் திக்கென்றது.

எப்படி என் மந்தகாசம் தப்பாயிற்று!

கூட்டிக் கொண்டு போய் அடிப்பானா?

கலவரம் வயிறு கலக்கிற்று.

"சார்... சார்... நான் மெடிடேட் பண்றேன் சார். ஐயாம் எ ஆபிஸ் கோயர் சார்."

"அதெல்லாம் தெருவுல வந்து பேசிக்க" நெட்டி ரோடு நோக்கித் தள்ளினான்.

நான் கெஞ்சியபடியே பாதி மணற்பரப்பு தாண்டி னேன். விளக்கு வெளிச்சம் லேசாய் மேலே பட்டபோது மணி பார்க்கத் தோன்றிற்று.

"ஐயோ... கர்ச்சீப்... கடிகாரம்..."

நான் திரும்பி கர்ச்சீப், கடிகாரம் எடுக்க திபுதிபு வென்று ஓடினேன். இழுத்து வந்த போலீஸ்காரனிட மிருந்து ஓடுவது மகா தப்பு. என்ன சொன்னாலும் பிறகு எடுபடாது.

குதிரையை நடத்திக் கொண்டு கூடவே வந்தவன் தாவி ஏறினான். 'ஹோய்'... என்றே கூச்சலிட்டு என்னைத் துரத்தினான். அப்போதுதான் தப்பு தெரிந் தது. ஓடி குதிரை வருகிறதே, இடித்து விடுமே என்று

வளைந்து வளைந்து ஓடினேன். இன்னொரு குதிரை சுற்றி வந்து மடக்கிற்று.

"சார்...கர்ச்சீப்பு சார்...கடிகாரம் சார்..."

காதிலேயே போட்டுக் கொள்ளவில்லை. "ம்மாள... ஓடற..." சொடேர் சொடேர் என்று லகான் நுனியால் தலையிலும், முதுகிலும் அடித்தான். அப்படியே மேலே பாய்ந்து சட்டையை இழுத்து பின்னால் கையை ஒன்றின் மீது ஒன்று வைத்து கட்டினான். சட்டையை இழுத்த இழுப்பில் பூணூல் இடுப்பில் தொங்கிவிட்டது. திறந்த மார்பு. நாலு முழ வேட்டி. நான் தியானம் பண்ண வரும்போது செருப்பு போட்டுக் கொள்வது இல்லை. ஞானி செருப்பு போடுவானா...மாட்டான்.

இப்போது இடித்தது. அந்த கோலத்தில் எவர் பார்த்தாலும் என்னை மீர்சாகிப் பேட்டையில் சாராயம் காய்ச்சுவதாக சொல்வாரே தவிர, ஆபீஸ் கோயர் என்று நம்பத் தோன்றாது. பல்கலை கழக வாசலில் போலீஸ் வேன். நடைபாதையில் நாலைந்து பேர் உட்கார்ந்து இருந்தார்கள், என்னை மாதிரியே சட்டையின்றி வெறும் இடுப்புத் துணியோடு. எனக்கு அழுகை முட்டிக்கொண்டு வந்தது.

"சார், கடிகாரம் சார்... கர்ச்சீப் சார்... ஆபீஸ் கோயர் சார்." பதட்டமும் அழுகையுமாய் கெஞ்சினேன். என் ராஜயோகம் கை கொடுக்கவில்லை. அல்லது அதை நான் சரியாக கைக்கொள்ளவில்லை.

வண்டியில் ஏற்றப்பட்டேன். மவுண்ட்ரோட் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வண்டி போகச் சொன்னார்கள். வண்டி ஸ்டேஷனுக்குப் போகும்போது எதிரே இருந்த

ஆட்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் பதட்டம் இல்லாது இருந்தார்கள்.

"என்னா... பொம்பளை கேசா..." ஒருவன் கேட்டான்.

நான் 'இல்லை' என்று தலையசைத்தேன். அவர்கள் அமைதியோடு என் பதட்டம் ஒப்பிட்டு பார்த்தேன். 'அடி வாங்கி ஏறிவிட்டோம். இனி நடப்பது நடக்கட்டும்' என உள்ளே தீர்மானித்தேன். யோகம் பயில்பவன் பதட்டப்படுவது தவறு என்று தீர்மானித்தேன்.

பின்னால் கட்டின முடிச்சு அவிழ்த்து சட்டையைத் தூக்கி மூலையில் எறிந்து ஸ்டேஷனில் உட்கார வைத்தார்கள்.

நாலாவது ஆளாய் என்னைக் கூப்பிட்டார்கள்.

"உன் பேர் என்னா?"

"பாலகுமாரன்."

"தொழில்?"

"டைப்பிஸ்ட்... டி. வி. எஸ்ல."

நிமிர்ந்தார்கள்.

"என்னா பண்ணே நீ?"

"சும்மா உட்கார்ந்திருந்தேன்."

"ஆ... ஆ... இந்த மொள்ளமாறி ஓடப்பார்த்தான். அடிச்சு இழுத்துக்கிட்டு வந்தேன்."

"ஓடினியா? ஏன் ஓடற நீ... ம்ம்ம்."

"சார், நான் தியானம் பண்ணிட்டிருந்தேன். இவரு தெரு வரை கூட்டிட்டு வந்தார். வர்றப்பதான் என்

கர்ச்சீப், கடிகாரம் விட்டுட்டது தெரிஞ்சது. எடுக்க ஓடினேன். பொட்டு பொட்டுனு அடிச்சு..." என்னால் பேச முடியவில்லை. அழுதேன்.

"என்ன பண்ணிகிட்டு இருந்தே?"

"தியானம்."

"கோவிலுக்குப் போய் தியானம் பண்றதுதானே... ஏன் பீசசுக்கு வந்தே?"

"கோவில்ல கூட்டம் சார். பண்ண முடியாது. பீச்சுல அமைதியா உட்கார்ந்து..."

"சரி .. சரி... அழுவாதே. யோவ்... இந்த ஆள் பார்ப் பான்யா. இவனைப் போய் அடிச்சு கூட்டிகிட்டு வரீங்களே! எங்க வூடு உனக்கு?"

"இராயப்பேட்டை."

"செருப்பு போடறதில்லையா? சட்டுன்னு உன்னைப் பாத்தா ஐயர் மாதிரியே தெரியலையே. பேசினப்புறம் தான் புரிஞ்சுது. அப்படி உட்கார்."

முட்டாள்தனமாய் நான் போய் பெஞ்சில் உட்கார்ந் தேன்.

"ஏய், கீழே உட்கார்."

கீழே உட்கார்ந்தேன். வேட்டியால் முகம் துடைத்துக் கொணடேன். குசுகுசுவென்று என்னைப் பற்றி ஏதோ பேசினார்கள்.

"நீ என்ன பண்ற, போலீஸ் ஸ்டேஷனிலேயே தியானம் பண்றே. இதுகூட அமைதியான இடம்தான். நல்லா உட்கார். தியானம் பண்ணு."

"எனக்கு சட்டை வேணும் சார்."

"எதுக்கு?"

"சட்டையில்லாம உட்கார முடியலை. வெட்கமா இருக்கு."

"போய் சட்டை எடுத்துக்க."

மூலையில் இருந்த குவியலில் என் சட்டை பொறுக்கி உதறி போட்டுக் கொண்டேன். போடும் போதுதான் இடுப்பில் பூணூல் விழுந்திருப்பது தெரிந்தது. சரிசெய்து கொண்டு, எல்லா புட்டன்களையும் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தேன். கண் மூடினேன். மனசு அலை பாய்ந்தது. துக்கத்தில் விம்மிற்று. 'மற...மற... அமைதி யாய் இரு' புருவச்சுடர் மங்கித் தெரிந்தது. மூச்சு இழுத்து விட்டு சுடர் பெரிதாக்கினேன். நிலம் தொட்டேன். பூட்ஸ் சப்தம், டெலிபோன் பேச்சு, பேப்பர் சலசலப்பு... மெல்ல மெல்ல ஒவ்வொன்றாய் அறுந்தது. கழுத்துப் பிடரியில் அடி பட்ட தழும்பு பட்டையாய் எரிந்தது. உள்ளே சுடர் பார்த்த கண்கள், மெல்ல எரியும் முதுகு நோக்கி திரும்பினேன். முதுகு எரிச்சலில் மனசு செலுத்தினேன். விரலால் தொடாமலேயே மனக் கண்ணுக்கு அங்குள்ள பட்டை வீக்கம் தெரிந்தது. அதையே உணர உணர அந்த வலியும் மறந்தது. கருப்பு சூழ்ந்தது.

"ஏய்... எழுந்திரு" யாரோ நெற்றியை பின்னுக்குத் தள்ளி எழுப்பினார்கள். ஸ்டேஷனில் இப்போது கும்பல் அதிகம் இருந்தது.

"இனிமே பீச்சுப்பக்கம் வரமாட்டேன்னு எழுதிக் கொடுத்துட்டுப் போ."

"யார்ப்பா அது?"

"என்னமோ தியானம் பண்ண பீச்சுக்கு வந்தானாம். இட்டாந்துட்டாங்க. தடிமாடு மாதிரி இருக்கே. என்னத்துக்கு இது உனக்கு... அதெல்லாம் கிழவனுங்க வேலை... ம்... எழுது இதுல."

"இங்கிலீஷிலயா, தமிழிலியா..." லொட்டென்று தலையில் தட்டினார்கள்.

"பெரிய மயிரு இவரு. தமிழ்ல எழுதுறா" திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நகரசபை பிடித்துக் கொண்ட நேரம் அது. தமிழுக்கு மரியாதை வரத்துவங்கிய காலம்.

நான் தமிழில் மன்னிப்புக் கடிதம் தனியே உட்கார்ந்து எழுதினேன்.

"என்னா எழுதற?"

"கடற்கரைக்கு இந்த தேதியில் நான் தியானம் பண்ண வந்த போது... போலீசார் என் மீது சந்தேகப்பட்டு..."

"கிழிடா அதை. கொஞ்சம் வுட்டா போதுமே... பார்ப்பான் புத்தியை காட்டிடுவியே. பீச்சுல தனியா சுத்திக் கிட்டிருந்தேன். போலீஸ் கூட்டிகிட்டு வந்து விசாரிச்சாங்க. இனிமே தனியா பீச்சுக்கு வரமாட்டேன்னு எழுது."

கிழித்தேன். இன்னொரு காகிதம் எடுத்தேன்.

'பொம்பளை கேசா' என்று என்னை கேட்டவரை, பின்பக்க அறையில் பெண்கள் அடையாளம் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். புரிந்தது. விபசாரிகள், கடற்கரையில் போலீஸ் ரெய்டு நடத்தியிருக்கிறார்கள். நானும் மாட்டியிருக்கிறேன்.

"நல்லபடியா கேட்கிறேன். சரோஜா, உன்னை பீச்சுக்கு இட்டாந்தது யாரு?"

சரோஜா தேடிற்று. "அதோ அவருதான்." என்னை காட்டிற்று.

மறுபடியும் வயிறு பகீரென்றது.

"சார்... நான் தியானம் பண்ண... சார், இவா யாருன்னே எனக்கு தெரியாது சார்."

"ச்சு. சரோஜா உண்மையை சொல்லு." போலீஸ் சரோஜாவை நம்பவில்லை. என் கடிதம் வாங்கி 'வெளியே போ' என்று அனுப்பி விட்டது. வீட்டுக்கு வந்து இது பற்றி யாரிடமும் சொல்லவில்லை.

பின்னால் வெகு நாட்களுக்கு பின்னால் குமுதத்தில் 'மனிதர் முகத்தை மனிதர் பழிக்கும் வழக்கம் இனியுண்டோ?' என்று ஒரு சிறுகதை எழுதினேன்.

ஆஸ்பத்திரி வாசலுக்கு செக்கப்புக்கு வந்த விபச்சாரிகள் கதை. அவளை விபச்சாரி என்று எப்படி நான் தீர்மானித்தேன். போலீஸ் ஸ்டேஷனில் பார்த்ததாலா? வேறு எங்கும் பார்த்தால் அப்படி தோன்றுமா? விபச்சாரிக்கு விபச்சார முகம உண்டா? ஆம் எனில் என் முகம் அன்று எப்படி இருந்தது? ராஜயோகம் எங்கு போயிற்று. தியானம் பண்ணின முகம் எங்கே? ஆக ஒரு சூழ்நிலையால் ஒரு முகம் அடையாளப்படுகிறது. முகத்தால் அல்ல; இதுதான் கதையின் கரு. இப்போதும் மவுண்ட்ரோடு போலீஸ் ஸ்டேஷன் தாண்டினாலும், கடற்கரை பல்கலைக்கழகம் எதிரே போனாலும் இடுப்பு வேட்டியோடு நான் நடந்த காட்சி தெரியும். மனசுள் லேசாய் சிரிப்பு வரும். கொஞ்சம் துக்கம் வரும்.

நான் மட்டும் ஏன் இத்தனை பட்டிருக்கிறேன் என்ற கேள்வி வரும்.

மெல்ல மெல்ல என் ராஜயோகம், உள்முகத் தியானம் நின்று போக, இந்த நிகழ்வே காரணமாய் இருந்தது.

ஆனால் என் வாழ்நாளின் இந்தக் கட்டங்களில் நான் எழுதுவேன் என்று நான் நினைத்ததும் இல்லை, எழுத முயற்சித்ததும் இல்லை. தமிழிலக்கியம் என்பது திருக்குறள், கம்ப ராமாயணம் போன்றவை என்றுதான் எனக்குக் கற்பிதமாய் இருந்தது. இதெல்லாம் நமக்கு வராது என்றும் தோன்றிற்று. என் இருபத்தியொரு வயசில் இலக்கியம் வேறு ஒரு ரூபத்தில் எங்களிடையே உலவிக் கொண்டிருந்தது. இலக்கியம் என்று ஒரு வேளை ஒரு ஆர்வம் வந்தால் அது இந்துமத சார்பாய் இருத்தலே சிறப்பு.

குறிப்பாய் வால்மீகி ராமாயணம், பேரிலக்கியம், பகவத் கீதை. தத்துவ சொரூபம். தினம் பகவத் கீதை படிச்சவனுக்கு அதைவிட பொக்கிஷம் வேற எதுவும் வேண்டாம்.

“லலிதா சகஸ்ரநாமம் சொல்லு... படிப்பு நன்னா வரும். செல்வம் குவியும். கனகதாரா ஸ்தோத்திரம் கைல பிடிக்க முடியாத பணக்காரனாயிடுவே.”

7

“படிக்கக்கூட வேண்டாம். சமஸ்கிருதம் படிக்கத் தெரியலையேன்னு கவலை வேண்டாம். காதால கேட்டா போதும். சகல பாபங்களும் போகும்.”

“அயிகிரி நந்தினி நந்தினிமேதினி
விஸ்வ வினோதினி நந்த நுதே
கிரிதர விந்திய சிரோதி நிவாஸினி
விஷ்ணு விலாஸினி ஜிஷ்ணு நுதே.”

‘கேட்கறச்சேவே கிர்ருன்னு எங்கயோ கொண்டு போயிடும்.’ மதம் என் நெற்றியில் பூசப்பட்டு, அது தரும் இலக்கியமே வாழ்க்கையை வளப்படுத்தும் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

கும்பல் கும்பலாய் போவோம். இரவு ஏழு மணிக்கு இராயப்பேட்டையிலிருந்து வீனஸ் காலனி போவோம். ஜகஜோதியாய் இருக்கும் வீனஸ் காலனி. சேங்காலிபுரம் அனந்தராம தீட்சதர் அங்கே நிரந்தர ஹீரோ. உருவம் போல் குரலும், மிக அற்புதம் அவருக்கு. அடிக்குரலில் கதை சொல்ல ஆரம்பித்தால் புரிகிறதோ புரியவில்லையோ, அசையாது உட்கார்ந்து கேட்கத் தோன்றும்.

பாலகிருஷ்ண சாஸ்திரிகளுடையது கொஞ்சம் எமோஷனலாக இருக்கும். கேட்கும் போதே அழுகை வரும். அதிகம் புரியும். அவர் அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்க வாசகர் என்று சரிதை சொன்னால் கூட்டம் அதிகம் இருக்காது. தியாகையர் ராமாணத்துக்கு உட்கார இடம் இருக்காது. கர்ச்சீப் துண்டு போட்டு இடம் பிடித்து காத்திருப்பார்கள்.

நான் தியாகையர் ராமாயணத்தை புறக்கணித்து விட்டு அவரின் சமயக்குரவர் நால்வர் கதா காலட்சேபத்தில் கவனம் செலுத்தினேன்.

மீளா அடிமை உமக்கே ஆளாய் பிறரை வேண்டாதே
மூளா தீ போல் உள்ளே கனன்று முகத்தால் மிக வாடி
ஆளாய் இருக்கும் அடியார் தங்கள் அல்லல் சொன்னக்கால்
வாளாங்கிருப்பீர், திருவாரூரில் வாழ்ந்தே போம் நீரே.

இந்தப் பாட்டும், அர்த்தமும் அவரிடம்தான் கற்றுக் கொண்டேன். மற்றவர்களைவிட கடவுளை [illegible] தோழனாய் நினைத்த சுந்தரரை எனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போயிற்று. அவர் கதையில் டிராமா நிறைய இருந்தது. காதலும், கோபமும், வருந்தலும், வெட்கித்தலும் இருந்தன. திமிர் இருந்தது.

தமிழ்ப் பாடல்கள் குறிப்பாய் தேவார, திருவாசகங்களில் எனக்குப் பிடிப்பு விழ, நான் கேட்ட பாலகிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் பிரசங்கம் ஒரு காரணம்.

தமிழ் இனியது என்று மெல்ல மெல்ல எனக்குப் புலப்பட்டது. ஆனால் இப்படி யாராவது கதையாய் சொன்னால்தான் புரியுமோ என்கிற கவலையும் வந்தது.

'நீயே படி' என்று எனக்கு உணர்த்தியவர் கொத்தமங்கலம் சுப்பு. அவரும் கதா காலட்சேபம் செய்பவர். அவர் கதையில் வடமொழி மிகக் குறைவாக இருக்கும். எளிமையான தமிழ் நடை நடமாடும். எல்லாம் புரியும். அவரே எழுதி படிக்கும் காந்திமகான் கதையை நான் பலமுறை கேட்டு இருக்கிறேன்.

'முட்டை குடிக்க வாய் திறக்கமாட்டேன்' என்று காந்தி சொன்ன சத்தியம் கதைப்பாடலாய் காதில் ஒலிக்கும். தமிழிலக்கியம் புத்தகமாய் மட்டுமல்லாது

[illegible] எனக்கு கிடைத்தது. இது பின்னால் எழுதும் [illegible] மிகவும் உதவியது. சுப்ரமண்ய சிவம் என்று [illegible] பயம் விலகும் என்று சுப்ரமணிய சிவாவைப் [illegible] பாடிய பாடல் இன்னும் காதில் ஒலிக்கிறது.

[illegible] சுப்பு அவர்கள் 'தில்லானா [illegible]' எழுதி பிரபலமான நேரம் அது. ஒரு [illegible] என்னை நானே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு [illegible] நமஸ்கரிக்க, 'தினம் வந்து கேட்கறியே... [illegible] உன்னை' என்று பதில் சொன்னார்.

[illegible] பெரிய கூட்டத்தில் என்னை தினம் [illegible]... ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

"[illegible] சொல்றவன் முகம் பார்த்து கதை [illegible], எனக்கு இரண்டு மூன்று முகம் ரியாக்ஷ [illegible] வச்சுருக்கேன். அதுல இந்த அம்பி ஒன்று. [illegible] ஏத்தபடி இவன் முகம் மாறும். உனக்குப் [illegible] நான் கதை சொல்றது?"

[illegible] தலையாட்டினேன்.

"[illegible] கேளு. காது கொடுத்து எல்லா சத்தமும் [illegible] காது, மூடாத அவயவம். ஞான வாசல்."

"எனக்குக் கூட உங்க மாதிரி கதை எழுத [illegible] தில்லானா மோகனாம்பாள் மாதிரி..." பேச [illegible] என்று பேசினேன். நடந்து போனவர் [illegible].

"படிச்சிருக்கியா?"

"[illegible] எஸ். எல். சி."

"இல்லை, என் கதை படிச்சிருக்கியா?"

“தில்லானா மோகனாம்பாள் படிச்சிருக்கேன்.”

“எந்த கேரக்டர் பிடிச்சுது?”

“வைத்தி.”

“என்ன?”

“வில்லன் கேரக்டர் வைத்தி.”

“ஏன்?”

எனக்கு பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை.

வைரக் கடுக்கன் அசைய, திரு. கொத்தமங்கலம் சுப்பு பெருமூச்சு விட்டு என்னைக் கடந்து போனார். மறுநாள் ஏதோ வேலை. நான் கதை கேட்கப் போக வில்லை. எனக்கு ஆள் அனுப்பினார். ‘வா, உட்கார்’ என்று எதிரே உட்கார வைத்துக் கொண்டார். ஜனம் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தது.

“இது கலி காலம். ராமனை விட ராவணனை நிறைய பேருக்குப் பிடிக்கறது. இப்பக் கூட யாரோ ஒரு நடிகர் ராவணன் நல்லவர்னு டிராமா போட ஆரம்பிச் சிருக்கார். அவரைத் தப்பு சொல்லலை. கம்பன் கூட ராவணன் நல்லவன், ஆனா தப்பு பண்ணிட்டான்னு சொல்லார். ராவணன் மேல துவேஷம் வராத அளவுக்கு அவனையும் பாராட்டி எழுதறார். அப்பீல் ஆறது. நேத்திக்கு இந்த அம்பி... “டேய் எழுந்து நில்லுடா,” நான் நின்றேன். என் கதைல வர கெட்ட கேரக்டர் பிடிச்சிருக்குன்னார். ‘ஏன்’னு கேட்டேன். பதில் சொல்லலை. “அம்பி இப்ப சொல்லு. உனக்கு ஏன் வைத்தி கேரக்டர் பிடிச்சுது சொல்லு?”

நான் தயங்கினேன்.

“பேசு, பரவாயில்லை· மனசுல தோணினத சொல்லு.”

“ராவணன் பலசாலி. ஆனா, தன் பலத்தை கெட்ட காரியத்துக்கு உபயோகப் படுத்தினார். வைத்தி கெட்டிக் காரர். ஆனா அதை மத்தவாளுக்குக் கஷ்டம் குடுக்கவே யூஸ் பண்ணார். வைத்தியோட கெட்டிக்காரத்தனம் எனக்குப் புடிச்சுது. இவர் மட்டும் நல்லவரா இருந்தா... இவர் மட்டும் திருந்திட்டா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்னு தோணித்து. நல்லவங்க நல்லவங்களாகவே இருக்கறதை விட, கெட்டவங்க நல்லவங்களா மார்ற கதை எனக்குப் புடிக்கும்.”

“சபாஷ்... வா, இங்க வா...” தனக்குப் போட்ட மாலையை எனக்குப் போட்டார். கூட்டம் பலவீனமாய் கைதட்டியது.

என் கழுத்தில் விழுந்த முதல் மாலை. அது நான் பேசிய முதல் சபை.

இன்று மாலை விழும் போதெல்லாம் திரு. கொத்தமங்கலம் சுப்பு அவர்கள் போட்ட மாலை என் நினைவுக்கு வரும். குமுறிக் குமுறி நான் பேசிய அந்த சிறிய சபை நினைவுக்கு வரும்.

ஒரு உணர்ச்சி வசப்பட்ட ரசிகனை... திசை தெரியாது தவிக்கும் இளைஞனை உற்சாகப்படுத்தி சபை யில் நிறுத்தி பாராட்ட பெரிய மனசு வேண்டும்.

காலட்சேஷபங்கள் இல்லாத நேரங்களிலும் நான் பழந்தமிழ் பாடங்கள் படிக்க இந்த உற்சாகம் காரண மாயிற்று.

அம்மா, ''பாசுரம் படி. இன்னும் எளிமை'' என்று திவ்ய பிரபந்தம் எடுத்துத் தர, பெரியாழ்வார் பாடல்கள் முழுக்க நான் மனனம் செய்தேன்.

ஆண்டாளின் பல பாடல்களில் மனசை பறி கொடுத்தேன்.

கம்பராமாயணம் ஆரம்பம் முதல் நானே தனியாய் உட்கார்ந்து படிக்கத் துவங்கினேன். சங்கப்பாடல்களில் குறுந்தொகையை அம்மா கற்றுக் கொடுத்தாள்.

இவைகள் படிக்கும் போது எனக்கு எழுத ஆசையிருந்ததே தவிர, நான் செயல்படுத்தவில்லை.

ஆனால் இந்த அஸ்திவாரம், பழந்தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயம் பின்னால் நிறைய உதவியது.

அப்போது தமிழ் மணம் என்கிற நிகழ்ச்சி ரேடியோவில் ஒலிபரப்பாகும். டி. வி பாதிப்பு இல்லாது, ரேடியோ சிம்மாசனமிட்டு இருந்த நேரம் அது.

தஞ்சைவாணன் கோவை; பரிபாடல், பட்டினப்பாலை, தனிப்பாடல்கள் என்று பல பாடல்களை இனிய எளிய இசையில் பாடுவார்கள். பல தனிப் பாடல்களை நான் எழுதி வைத்துக் கொள்வேன்.

தமிழ்க் கவிதை மீது நாட்டம் எனக்கு அதிகமாகையில் சென்னையில் தமிழ் மாநாடு ஏற்பாடாகியது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சியில் இருந்து கூட்டிய அந்த மாநாடு என்னுள் பெரும் விளைவு ஏற்படுத்தியது.

தமிழில் கவிதை எழுதினால் படிக்க ஆட்கள் உண்டு. ரசிக்க மக்கள் உண்டு என்று அங்கே நிரூபிக்கப்பட்டது.

மணிப்பிரவாள கதா காலட்க்ஷேபங்கள் எனக்கு மறந்து போய், வடமொழிதான் பிரதானமான விஷயம் என்பது என்னிலிருந்து அகற்றப்பட்டு எனக்குப் பழந்தமிழ் கவிதை கள் பல மனப்பாடம் என்பது கர்வமாய் கூறிக்கொள்ளும் சந்தோஷமான காலம் இது.

திராவிட இயக்கம் தமிழுக்கு மிகப் பெரிய உதவி செய்திருப்பது மறக்க முடியாத விஷயம். அவர்களின் பிராமண துவேஷம் எனக்குள் கலவரம் கொடுத்தாலும் அவர்கள் தமிழ் மேடைப் பேச்சு என்னைக் கிறங்க அடித்தது.

தமிழ் எழுதினால் படிக்க நிறைய பேர்கள் உண்டு என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு வர, அந்த இரண்டாம் உலகத் தமிழ் மாநாடே காரணம்.

ஆனால் பழந்தமிழ் இலக்கிய அறிவு மட்டும் கதை எழுதவோ கவிதை எழுதவோ போதாது. செய்யுள் இலக்கணம் மட்டுமே கவிதையல்ல என்கிற ஞானம் எனக்குக் 'கசட தபற'-வில் தரப்பட்டது.

டி. வி. எஸ். வேலையை விட்டு டாஃபேயில் சேர்ந்த நேரம் அது. மாஸி ஃபெர்கூஸன் டிராக்டர் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை. சிம்சன் நிறுவனத்தின் பல பிரிவுகளில் ஒன்று அது. வாரம் இரண்டு நாள் விடுமுறை, ஞாயிறும் திங்களும். ஓய்வு நேரத்தில் நான் எழுதிய கவிதைகள் பற்றிப் பேச முத்துசாமி என்கிற நண்பரை அறிமுகப் படுத்தினார்கள். டாஃபே முத்துசாமி இப்போது சென்னையில் கூத்துப்பட்டறை நடத்துபவர், என்னை வேறு இலக்கிய நண்பர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தினார். அந்தச் சந்திப்பு இன்றைய தேவநேயப்பாவாணர் நூலகத்தின் முன் நடந்தது. ஏதோ ஒரு இலக்கியக்

8

கூட்டம். முடிந்த பிறகு நான் நண்பர்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தப்பட்டேன். க்ரியா ராமகிருஷ்ணன், ப்ராவிடண்ட் ஃபண்ட் கிருஷ்ணமூர்த்தி, நாவலாசிரியர் கந்தசாமி, கவிஞர் ஞானக்கூத்தன், வைத்தீஸ்வரன் போன்றவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் பேசிய பல விஷயங்கள் புரியவில்லை. அவர்களிடையே தமிழ் இலக்கியம் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசப்பட்டது. வேலைக்குப் போய் வருவதால் கொஞ்சம் வளர்ந்த என் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. ஆங்கில அறிவு அதைப் புரிந்துக் கொள்ள முயற்சித்ததே ஒழிய, பங்கு கொள்ளும் துணிச்சல் வரவில்லை.

என் கணையாழி கவிதைகளைக் காட்டினேன். படித்து விட்டு பதிலே சொல்லாமல் திருப்பிக் கொடுத்தார்கள். பாராட்டுவார்கள் என்று எதிர் பார்த்த எனக்கு இந்தப் புறக்கணிப்பு புரியவில்லை.

"நல்லா இல்லீங்களா கவிதை?"

"இருக்கு... இன்னும் நிறைய படிக்கணும். கவிதை படிக்க படிக்க புரியவரும்."

"என்ன படிக்கணுங்க?"

"நீங்க என்ன படிச்சிருக்கீங்க?"

"பொன்னியின் செல்வன்—சிவகாமியின் சபதம், லா. சா. ராமாமிருதம்—பச்சைக் கனவு, பி. எஸ். ராமையாவோட..."

லேசாய் பல பார்வைகள் வெவ்வேறு திக்கில் திரும்பிக் கொண்டன. 'இவனோட என்ன இலக்கியப் பேச்சு' என்பது போல் திசை மாறின. நல்ல வேளை நான் தமிழ்வாணன் பெயரைச் சொல்லவில்லை.

சொல்லியிருந்தால் விலக்கி வைத்திருப்பார்கள்.

அறிமுகத்தில் கடினமாயும்; புதிராயும் இருந்த அந்த நண்பர்களே பின்னால் என் இலக்கிய அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவினார்கள்.

நான் நா. முத்துசாமியைப் பரிதாபமாய் பார்த்தேன்.

"அதைரியப் படாதீங்க. விலகிப் போயிடாதீங்க. இவங்க பேசறதைக் கேளுங்க, பல விஷயங்கள் பிடிபடும். இங்க இருக்கறவங்க எல்லாரும் நல்லவங்க. உங்களுக்கு ஒரு 'ராப்போ' வர நாள் பிடிக்கும். பழகிட்ட பிறகு எது சரி... எது நல்ல இலக்கியம்னு உங்களுக்கே தெரியும்."

வாழ்க்கையில் எந்த சொந்த பந்தமும் இன்றி எவராலோ நாம் ஈர்க்கப்பட்டு, எவர் அன்பாலோ திசை திருப்பப்படுவது நடக்கத்தான் செய்கிறது. எந்த தனி முயற்சியும் இன்றி இயல்பாய் சிலர் செய்யும் உதவி மிகப் பெரிய உந்துதலாய் மாறுகிறது.

இலக்கியம் பற்றிய தெளிவும், தனித்த கொள்கையும், தீவிரமும் உள்ள அந்த நண்பர்கள் இடையே என்னை விரல் பிடித்து வழி நடத்திச் சென்ற நண்பர் நா. முத்துசாமியை என்னால் மறக்க முடியாது. எனக்காக அவர் மெனக்கெட்டதில்லை. அவர் இயல்பாய், "வா... வந்து பேசு... பழகு" என்று உபசரித்தது எனக்குப் பிடிமானமாய் போயிற்று.

என்னைவிட வயதிலும், அறிவிலும், திறனிலும் பலமிகுந்த அந்த நண்பர்களிடையே நான் ஒப்புக்குச் சப்பாணியாய் நின்று கொண்டேன்.

"நீங்க எங்க வேலை செய்யறீங்க?"

"டாஃபே."

"மெக்கானிக்கா?"

"இல்லீங்க. க்ளரிக்கல் க்ரேட்."

"பிறகு ஏன் இங்கிலீஷ் பேச தடுமாடறீங்க. ட்ரை டு லேர்ன் இங்கிலீஷ்."

"எனக்கு தமிழிலக்கியத்திலதாங்க ஆர்வம்."

"அதுக்குத்தான் சொல்றேன். இங்கிலீஷ் படிங்க."

"புரியலைங்க."

"இங்கிலீஷ் படிச்சாத்தான் தமிழ்ல எழுத முடியும்."

'த்தோ பார்டா...' உள்ளே ஒரு குரல் கூவி சிரித்தது. தனக்குத் தெரியுமென்றதால் டபாய்க்கறாங்க பார்த்தியா... கறுவிற்று.

இது உண்மை என்று புரிய ஐந்து வருடமாயிற்று. இது ஒரு கேலி, ஒரு அவமானப்படுத்தல் என்று நான் மௌனமாய் இருக்க, என் மன ஓட்டம் புரிந்த கவிஞர் ஞானக்கூத்தன்—

"தேவையில்லை. தமிழ் மொழி வளம் தெரிஞ்சா போதும். அதுக்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியப் பரிச்சயம் வேணும்."

"கொஞ்சம் பரிச்சயம் உண்டுங்க..."

"நல்லா பரிச்சயம் ஏற்படுத்திக்கணும். அனுபவிச்சுப் படிக்கணும். அது காவியமோ, பக்தி பாட்டோ அது சொல்ற விஷயத்தை விட, எப்படி ஒரு விஷயம் சொல்றாங்கன்னு ஊனிப் படிக்கணும். உதாரணத்துக்கு எல்லாருக்கும் தெரிஞ்ச ராமர் கதையை விட்டுருங்க. கம்பன், மொழில என்ன புதுமை செய்திருக்கார்னு தேடுங்க."

"இன்னும் தெளிவா சொல்றேன்; இராவணனைப் பத்தி சொல்லறபோது ஒரு இடத்துல கம்பன் நாணத்தாற்

சாம்புதலானான்னு சொல்றார். சாம்புதல்னா என்னா... இன் டு ஆஷ்னு எனக்குத் தோணுது. சாம்பலா போயிட் டான்னு படுது. வெட்கத்தால சாம்பலா போறதா? அப்படின்னா அது எப்பேர்ப்பட்ட வெட்கம், எவ்வளவு பெரிய அவமானம்...

"ஏன் அவமானம், என்ன அவமானம்? சீதையை தூக்கிட்டு வந்துட்டான். சண்டை வந்தது. சீதை புருஷன் ராமர்? இன்னிக்குப் போய் நாளைக்கு வான்னு அனுப்பிட்டாரு. சீதை இதைக் கேட்டா என்ன ஆகும்? உதை வாங்கினியா? மீசை முறுக்கினியே பெரிசா... அடிச்சு அனுப்பினானாம்ன்னு சிரிப்பா, வேற யார் சிரிச்சாலும் பரவாயில்லை, சீதை சிரிப்பா.

"கவிதையை எப்படி ஆரம்பிக்கிறார் பாருங்க கம்பன்...

வான் நகும் மண் எல்லாம் நகும்
மணி வயிரத் தோளன்
தான் நகு பகைவரெல்லாம் நகுவர்
என்பதற்கு நாணான்

வானத்துத் தேவர்கள் சிரிப்பார்கள். மண்ணுல எல்லா உயிரும் சிரிக்கும். புழு, பூச்சி, புல்லு, முள்ளு எல்லாம் சிரிக்கும், மணி வயிரத் தோளன்றாரு கம்பன்... அப்பவும் வீரன்தான். மறுக்கலை. பராக்கிரம பலசாலி தான் ராவணன், விட்டுக் கொடுக்கலை. தான் பார்த்து சிரிச்ச பகைவர்கள் தன்னைப் பார்த்து சிரிப்பாங்களே என்பதற்குப் பயப்படலை ராவணன்.

வேல் நகு நெடுங்கண் செவ்விதழ் மெல்லியன்
மிதிலை ஜானகி நகுவ ளென்றே
நாணத்தாற் சாம்புதலானான்.

வேலைப் பார்த்து நகைக்கின்ற அழகிய கண்களை உடைய ஜானகி, செவ்விதழ் மெல்லியள் ஜானகி... என்ன ஜானகி, மிதிலை ஜானகி... ராமருடைய ஜானகி அல்ல, ஜனகன் புத்திரி ஜானகி நகுவள் என்றே நாணத்தால் சாம்புதலானான். இது கவிதை. புரியுதுங் களா? நுணுக்கி நுணுக்கி எத்தனை வேலைப்பாடு பார்த் தீங்களா?"

வழித்து சுவற்றில் அடித்த சோறு போல, அசையாது கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

தவித்துக் கிடந்த என்னை நா. முத்துசாமி வழிப்படுத் தினார். நான் என்னுள் குருவாகக் கொண்டு வணங்கியது கவிஞர் ஞானக்கூத்தனைத்தான்.

தமிழில் அபார ஞானம் உள்ள கவிஞர். மிகுந்த மனித நேயம் உள்ளவர். இதம் பேசுவதே இயல்பாகக் கொண்டவர். நகைச்சுவை உள்ளவர். என் தோளில் கை போட்டு அவர் சொல்லிக் கொடுத்தது ஏராளம்.

நெல்லுக்கு இரைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடி
புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம்...

'கசடதபற' என்கிற அந்த இலக்கியக் குழு என்ன பயிர் வளர்த்தது... என்ன பயிர் அறுத்தது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னை... இந்தப் புல்லை, வளர்த்தது கசடதபற. யாரால் மிதிபட்டாலும், அறுபட்

டாலும் மடிபடி மறுபடி துளிர்த்தது— வளர்ந்தது இந்த புல்.

நானும் கசடதபற—வில் ஒரு அங்கமானேன். சில கவிதைகள் எழுதினேன். எழுதுவதை விட கேட்பது முக்கியம் என்று எழுத்தார்வம் மடக்கி வைத்து நின்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

ஞானக்கூத்தன் சொல்லும் பழந்தமிழ் கவிதைகளை வீட்டில் தேடி மனனம் செய்தேன். நானே படிக்க முயற்சி செய்தேன்.

அவர் பிரித்துப் பொருள் சொல்லிப் புரிய வைத்த குறுந்தொகைப் பாடல்கள் இன்னும் மனசிலிருந்து அகல வில்லை.

உள்ளே தாகம் அதிகமிருந்தது. யார் எது கற்றுக் கொடுத்தாலும் கேட்டுக் கொள்ளும் பணிவு இருந்தது.

''இங்கிலீஷ்ல என்ன படிக்கணுங்க ராமகிருஷ்ணன்?''

பெரிய பட்டியல் கொடுக்கப்பட்டது. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தைப் பரவசத்தோடும், ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் எழுத்துக் கூட்டியும் படிக்கத் துவங்கின நேரம் அது. 'இத்தனை இருக்கா படிக்க' என்று வியந்த காலம் அது. எழுதுகிற ஆசை விட்டுப் போய், படிக்கிற ஆசை வந்தது. நடுநடுவே எழுதுகிற உந்துதல் ஏற்பட்டாலும், 'அடக்கிக் கொண்டு படி...படி நிறைய படி' என்று எனக்கு நானே கட்டளை இட்டுக் கொண்ட காலம் அது.

கண் திறந்த நாய்குட்டி போல் மிரள மிரள உலகம் பார்த்த நாட்கள் அவை. அலுவலகம் தாண்டி எனக்கு

இலக்கியத்தால் ஏற்பட்ட ஆங்கில பயிற்சி அலுவலகத்தில் ரசனைத் திறனை வளர்த்தது. எழுதும் திறனை ஊக்கு வித்தது.

கணையாழியில் ஸ்ரீரங்கம் எஸ். ஆர். என்கிற பெயரில் சுவாரஸ்யமான விஷயங்களை கடைசிப் பக்கம் எழுதிவந்த சுஜாதா வாரப் பத்திரிகைகளிலும் பிரபலமாக, அவர் கசடதபற—வுக்கு ஒரு விசிட் செய்ய, முதன் முதலாய் அவரோடு நான் கை குலுக்கியது திருவல்லிக் கேணியில்தான்.

''பாலகுமாரனா... படிச்சேன்... படிச்சேன். டெலிபோன் கேர்ள் பக்தி எழுதி இருந்தீங்கல்ல, படிச்சேன்.''

படு குஷியாயிற்று எனக்கு.

லவ்ங்கறது பொம்மனாட்டி மேல மட்டுமேயில்லை, உன் டைப்ரைட்டிங் மிஷினைக் கூட லவ் பண்ணலாம். அதோட பேசலாம். அது பத்தி கவிதை எழுதலாம்.

சுஜாதாவிற்கு இன்னும் அதிகமாய் இலக்கிய விஷயங்கள் தெரிந்திருந்தன. நிறைய புத்தகங்களோடு பரிச்சயம் இருந்தது. 'ஹா' என்று வியப்போடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

'ச்சே, இந்த மனுஷன் நாலெட்ஜுக்கு முன்னால நாம தூசு' என்று வெட்கப்பட்டேன்.

சாவி அவர்கள் அப்போது தினமணிக் கதிருக்கு ஆசிரியராக இருந்தார். தினமணிக்கதிர் சார்பாக இப்போது சோழா ஹோட்டல் இருக்கும் இடத்தில் ஒரு நேருக்கு நேர் சுஜாதாவோடு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

அந்தக் கூட்டத்தில் நான் என் ஆத்ம சிநேகிதனைச் சந்தித்தேன். நீண்ட மூக்கு, ரோமானிய முகவாய், உறுதியான கைகள், அடர்த்தியான புருவம்.

நாங்கள் கை குலுக்கினோம். சந்தித்த முதல் கணத்திலேயே மனம் திறந்து பேசினோம். அவனும் என்னைப் போல் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தான். சாதிக்கிற கனவுகளோடு இருந்தான்.

கூட்டத்து வாசலில் விளம்பரம் பொருட்டு ஏதோ மால்ட் பானம் வழங்கினார்கள். எனக்கொரு கோப்பை யும், தனக்கொரு கோப்பையுமாக வந்து நின்றான்.

எப்படி இனாமா வாங்கறது என்று வெட்கப்பட்டிருந்த எனக்கு, அவன் தைரியம் பிடித்திருந்தது.

அந்த நண்பன் பெயர் 'சுப்ரமண்ய ராஜு.'

அது பத்திரிகை சர்க்குலேஷன் பொருட்டு கூட்டப் பட்ட ஜாலியான கூட்டம். மத்திய நூலகமாடிக் கூட்டம் போல் உர்ரென்று நடக்காது—கும்மாளமாய் நடந்தது. கூட்டத்தின் முழு கண்ட்ரோலும் திரு சாவியிடம் இருந்தது!

இலக்கிய ஆட்களுக்கு தினமணிக் கதிர் பத்திரிகை மீது எந்தவித நட்புமில்லை. சுஜாதா இலக்கியத் தரமான ஆள், அதனால் வந்தோம் என்கிற மாதிரி அபிப்ராயம் எங்களுக்குள் இருந்தது.

9

"பத்திரிகை எதுவா இருந்தா என்னப்பா, நாம செய்யற ஒர்க் எப்படி, அதான் முக்கியம்." சுஜாதாவின் இந்த கமெண்ட் மனசில் பதிந்து போனது.

நானும் சுப்ரமண்ராஜுவும் இது பற்றி கூட்டம் முடிந்த பிறகு காரசாரமாய் விவாதித்தோம்.

தினமணிக் கதிர் குப்பை என்று நான் எகிற, ஏன் கணையாழி குப்பையில்லையா? குப்பையாய் ஒரு பஞ்ச[illegible] நான் காட்டட்டுமா... இது ராஜுவின் வாதம்.

"மேகஸின்... மியர் வெஹிக்கிள், மேன். கிடைச்சா நீயும் சவாரி பண்ணு."

"இலக்கிய தரமில்லா பத்திரிகையில் என் எழுத்து எழாது..." நான் உறுதி கூற—

"இது உடையும்" அவன் எதிர்த்துச் சொல்ல, பல்வேறு கோணங்கள் இதுபற்றி பேசினோம்.

ராஜு சொன்ன தகவல்கள், வாதங்களை நான் என்னுடைய வாதமாய் கசடதபற—வில் பேசினேன். பத்திரிகை முக்கியமில்லை. எழுத்து முக்கியம்.

"எழுத வுட்றுவாரா சாவி. அவரு பத்திரிகைல அவருக்கேத்தபடி எழுதினாத்தான் விடுவாரு. இந்திரா பார்த்தசாரதி கதை வரப்போகுதுன்னு விளம்பரம்."

"'திரைகளுக்கப்பால்' தலைப்பு. பல தடுப்புகளுக்கு அப்பால்... சாவி பல மனத்திரைகள் தாண்டி உள்மனது திரைன்னா அலைன்னு பற்றிய நாவல் அர்த்தம் பண்ணிக்கிட்டு, பீச்சுல ஒரு பொண் மினி ஸ்கர்ட்டோட இருக்கற ஜெயராஜ் படம் போட்டுருக்காரு. இதான் இலக்கியமா? இதான் எழுதறவனை, எழுத்தை மதிக் கறதா... நீ பொம்பளையேயில்லாத கதை எழுது... அதுக்கும் பொம்பளையப் படம் போடுவாங்க... வாரப் பத்திரிகைல. வியாபாரிங்கதானே..."

நான் இந்த விவாதத்தை சுப்ரமண்ய ராஜுவிடம் என்னுடைய வாதம் போல் பேச...

" 'கரெக்ட்.' தவறுதான். படம் எப்படி போட்டா என்ன... படமே போடாட்டி என்ன... படம் போட்டா மட்டமாயிடுமா? இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுத்து யில்லை?... படமே போடாத கணையாழி கதையெல்லாம் மகத்தான கதைகளா... இது வரைக்கும் கணையாழில சின்ன சர்குலேஷன்ல வந்த பார்த்தசாரதி கதை. பாப்புலர் மேகஸின்ல வரப்போகுது. வரட்டுமே... நல்ல எழுத் துக்குக்கூட நாலு பேர் வாசகர் வரட்டுமே. மறுபடி சொல்றேன்... வாரப் பத்திரிகை ஒரு குதிரை அல்லது கழுதை. நீ நடந்து நடந்து போறதைவிட, குதிரை அல்லது கழுதை ஸ்பீடு தானே... ஏன் மறுக்கணும்? குதிரைல வர்றது யாருன்னு பார்ப்பாங்களே தவிர, குதிரையா முக்கியம்."

நான் மறுபடி கட்சி மாறினேன்.

"கால் வீசி நடந்து போறதுக்கும், குதிரைல போற துக்கும் வித்தியாசம் இருக்கு தம்பி. விட்டுட்டா குதிரை உன்னை தன் போக்குல கொண்டு போயிடும். சுவர்க்கத் துக்குப் போகணும்னு ஆசைப்பட்டு அது நரகத்துக்குப் போயிடுச்சுன்னா உன்னை தப்பு சொல்வாங்களா, உன் குதிரையைத் தப்பு சொல்வாங்களா..."

பேசப் பேச சகலருடைய விவாதங்களையும் கேட்க கேட்க, என்னுள் தெளிவு மலர ஆரம்பித்தது.

எனக்குள் எந்த கொள்கையும், எந்தத் தெளிவும் இல்லாத...நான், பலர் பேச்சு கேட்டு என்னுள் நானே விவாதம் பண்ணத் துவங்கினேன்.

எது கவிதை, எது கவிதையில்லை என்பது பற்றி சுப்ரமண்ய ராஜுவும் நானும் மணிக்கணக்கில் பேசுவோம். உத்தியோகத்தில் உள்ள நிலை, வாழ்க்கைத் தரம், இலக்கிய ஆர்வம் எல்லாவற்றிலும் ஒரே இடத்தில் உள்ள எங்களால் எந்த ஈகோவும் இன்றி தாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. சண்டை போட, சண்டை போட பல விஷயங்கள் புரிபட்டன.

செம்பியத்திலிருந்து ராலே சைக்கிளில் சேத்துப் பேட்டை பாலம் வருவேன். ப்ரேக்ஸ் இண்டியாவில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராஜு அங்கே வந்து இருப்பான்.

பாலம் இறங்கி சரிவில் உள்ள டீக் கடையில் மாலை வேளை பசியாறி, இரவு வரை பேசுவோம்—பிரிவோம்.

எழுதிய கவிதைகளைப் பரிமாறிக் கொள்வோம். என் வயதுக்கிணையான பல நண்பர்கள் ரசிகர் மன்ற உறுப்பினர்களாகவோ, அல்லது வர்த்தக ஒலி பரப்பு ரசிகர்களாகவோ, அல்லது ஈவினிங் காலேஜ் படிப்பாளி யாகவோ உலாவிய அந்தக் காலக்கட்டதில் நானும் ராஜுவும் எங்களுக்குத் தெரிந்த இலக்கியம் பேசுவோம்.

பெண்களைப் பற்றி கனவுகள் இருந்தன. ஆனால் எந்த கல்லூரி வாசலுக்கும் போனதில்லை. எந்தப் பெண்ணையும் பின் தொடர்ந்ததில்லை. வீட்டுக்குக் கொடுத்து மிஞ்சின காசில் புத்தகங்கள் வாங்கினோம்.

'வாசகர் வட்டம்' என்கிற அமைப்பு நல்ல புத்த கங்கள் வெளியிட்டது. கவிதை, சிறுகதை, குறுநாவல் கலந்து புதிய தொகுப்பு கொண்டு வந்தது. அதில்

சுஜாதாவின் நெடுங்கதை ஒன்று இருந்தது. படிக்கப் படிக்க பிரமிப்பு தட்டியது.

'யம்மா... எப்படி எழுதறார் இந்த ஆள்... இப்படி எழுத எனக்கு என்று வருமோ என்ற ஏக்கம் எனக்கு வந்தது.

கசடதபற—வுக்கு அப்பால், எனக்குப் பரிச்சயமான எம். சுப்ரமண்யன், ஜெயபாரதி போன்றவர்கள் என் வயது ஒத்த நண்பர்கள். உரை நடையில் கவனம் காட்ட அவர்களின் படைப்புகள் வெளி வர எனக்கும் கவிதையிலிருந்து உரை நடைக்குக் கவனம் போயிற்று.

அன்று கவிதை உலகில் பல பிரிவுகள் இருந்தது. இதுதான் கவிதை என்று சண்டையிட்ட குழப்பமும் என் கவிதை விலகலுக்குக் காரணம்.

ரத்த புஷ்பம், சிம்மாசனம் என்று எழுதிக்கொண்டிருந்த கவிஞர்கள் சிலர், ஞானக்கூத்தன் போன்று கடினமாய் உரைநடை வீச்சில் பொதிந்த பொருளாய் எழுதிய கவிஞர்கள் சிலர், கம்யூனிஸக் கவிஞர்கள் சிலர் என்று பிளவுபட, அவர்கள் இவர்களைப் புலக்கணித்து இவர்கள், அவர்களைக் கேலி செய்த குழப்பத்தில் என் மனசு சச்சரவே இல்லாத உரை நடைக்குப் போக ஆசைப்பட்டது.

உரை நடை, கவிதையைவிட கடினமானது என்பதும் புரிந்தது. கடினமானதை முயற்சி செய்ய ஆர்வம் வந்தது.

ஆனால் எழுத வரவில்லை.

சுஜாதாவின் அடுத்த நெடுங்கதை... தலைப்பு நினைவுக்கு வரவில்லை... நான் நூறு முறையாவது அதைப் படித்திருப்பேன். வியக்கத்தான் முடிந்ததே தவிர, நெய்யப்பட்ட விதம் புரியவில்லை.

அச்சில் வந்த அந்தக் கதையை நான் வெள்ளைத் தாள் எடுத்து அப்படியே காப்பி செய்தேன்.

தன் தங்கையை தன்னுடைய நண்பனே ஏமாற்றி கற்பழித்து விட, அந்த அண்ணன் மனவேதனையைப் படம் பிடித்த கதை அது. நடையில் ஒரு துள்ளல்... ஆக்ரோஷம், தவிப்பு, அலைமோதல் எல்லாம் இருந்தது. அதைச் சொன்ன நேர்த்தி கிறுகிறுக்க வைத்தது.

அதை எழுதி முடித்ததும் கதை எழுதும் அமைப்பு பிடிபட்டது போல் ஒரு பிரமை.

இது நான் எழுதின கதை என்று பக்கத்து போர்ஷன் மாமியிடம் காப்பி செய்த பேப்பரைக் காட்டினேன். படித்துவிட்டு, "ஏ க்ளாஸ் கதைடா. உனக்கு ரொம்ப நன்னா எழுத வர்றது... ஏண்டா, நிஜம்மா இது நீ எழுதின கதையா..."

ஆமென சத்தியம் செய்தேன்.

"என் மனசுல இந்த மாதிரி சில விஷயம் இருக்கு. உன்கிட்ட சொல்றேன். கதையா எழுதேன்." கல்யாணத்திற்கு முன் தனக்கு ஏற்பட்ட ஒரு ஆண் நட்பு பற்றி காதலோடு அந்த முப்பத்தைந்து வயதுப் பெண் இருவத்தி நாலு வயது பாலகுமாரனிடம் ரகஸ்யமாய் சொன்னாள். அழுதாள்.

உரை நடையின் பலம் எனக்குப் புரிந்து போயிற்று.

"இனிமே என் வேலை கதை எழுதறது. கவிதை இல்லை..." தீர்மானம் வந்தது.

இந்த பொய்யை—சுஜாதா கதையைக் காப்பி அடித்து என் கதை என்று காட்டி பெருமிதம் கொண்ட

பொய்யை—இப்போது நினைத்தால் வெட்கமாய் இருக்கிறது. சிரிப்பு வருகிறது.

எப்படியாவது... நாலு பேர் பாராட்டற மாதிரி பெரியாளா வரணும் என்கிற வேகத்தில் செய்த காரியம் நாணம் கொள்ள வைக்கிறது.

கதை எழுதினா நிறைய லேடீஸ் ஃபிரண்ட்ஸ் ஆவா என்கிற கணக்கு அந்த நேரம் இருந்தது உண்மை.

அந்த இருபத்தி நாலு வயசு பாலகுமாரனுக்கு, தட்டுத் தடுமாறி தன்னைத் தானே வழிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த அந்த இளைஞனுக்கு பொய், உண்மை என்கிற பேதத்தை விட, பெரியாளா வரணும் என்கிற வெறிதான் இருந்தது.

சுஜாதா மாதிரி நிறைய கதைகள் எழுத... நேருக்கு நேர் மீட்டிங் பேசுகிற பகல் கனவுகள் மனசுள் அதிகம் வலம் வந்தன.

“மாலையெல்லாம் வேணாய்யா. முதல்ல உங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கங்க” வெட்ட வெளியில் நின்று என் எதிரே பெரிய கூட்டம் இருக்கிறதாய் நினைத்து உரக்கப் பேசுவேன்.

“கேளுங்க பிரதர்...கேளுங்க” நானே கேள்வி கேட்டு, நானே பதில் சொல்வேன்.

அந்த இருபத்தி நாலு வயசிலும் நான் நார்மலாக இல்லை. பதினாறு வயசிலியே அப்நார்மல். இருபத்தி நாலு வயசில் ஆசை காரணமாய் இது அதிகமாயிற்றே தவிர, குறையவில்லை.

எனக்கு அருகே இன்னொரு அப்நார்மல் ஜீவன் இருப்பதும் தெரியவில்லை.

சியாமளி.

அப்பா... எவ்வளவு கொடுமையான உறவு இது...

“ஏன் தனியா பேசற பாலா...” அவள் கண்டு பிடித்து கேட்டபோது, அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை என்று ஓட...

“ப்ளீஸ், நில்லு. நானும் இப்படி பேசுவேன், அதனால கேட்டேன்” என்று சொல்ல—

நான் வியப்போடு பார்த்தேன்.

இன்னொருவன் மனைவி, ஒரு குழந்தைக்குத் தாய்.

மனசு விட்டு சுப்ரமண்ய ராஜுவிடம் பேசியது போல் சியாமளியிடம் பேச, நட்பு காதலாயிற்று.

நட்பை நட்பென்று நிறுத்திக் கொள்ளத் தெரியவில்லை.

சியாமளி பெண்ணாக இருந்ததால் நட்புக்குக் காதல் என்கிற பரிமாணம் கிடைத்து விட்டது.

பெண்ணை சிநேகிதி என்று பார்க்கத் தெரியவில்லை. சிநேகிதிக்கும் இது பற்றி ஞானமில்லை.

அவளுள் ஆயிரம் ரணம். நூறாயிரம் கனவுகள் பகிர்ந்துகொள்ள, பற்றிக்கொண்டு விட்டது.

எனக்குத் தெரிந்த சமீப காலமாய் கற்ற இலக்கியம் கட்டவிழ்த்து கொட்ட, சியாமளி, ‘இத்தனை அறிவா உனக்கு’ என்று வியந்தாள்.

எதுவுமே சரியாய் தெரியாத என்னைப் பாராட்டினாள்.

காமம் ரகஸ்யமாயிற்று. ரகஸ்யம் மன நோய் வளர்த்தது. புழுக்கம் அதிகமாயிற்று. வெளியே வீர்யமான இலக்கியம். உள்ளே திருட்டுத்தனம். சண்டாளத்தனம்.

"போதும் சியாமளி... வேணாம். பயமா இருக்கு."

"என்னால முடியாது பாலா. இனிமே பார்க்காம பேசாம இருக்க முடியாது."

சேற்றிலிருந்து விடபடத் தெரியவில்லை. டாஃபேயில் ஜெனரல் ஸ்டிரைக். அதிக போனஸ், ஊதிய உயர்வு அடிப்படை வசதிகள் கேட்டு பெரிய வேலை நிறுத்தம் வந்தது.

உணர்ச்சிமயமான நான், அதிலும் தீவிரப்பட்டேன்.

இலக்கிய ஆர்வம் ஒரு புறம்—

திருட்டுக் காதல் மறுபுறம்—

தீவிர யூனியன் இன்னொரு புறம்.

ஒரு மத்தளத்துக்கு மூன்று அடியா?

நான் நாயாய் அலைந்தேன். பைத்தியமாய் உழன்றேன். நினைவுகள் குடைந்தன. தாறுமாறாய் எண்ணங்கள் அலைமோதின. நான் மனசு சமனப்படுத்த சிகரெட் பிடிக்க துவங்கினேன்.

சொல்லத் தரமில்லாத அவமானங்கள் பட்டேன். எல்லாவற்றிலுமிருந்து மீள இரண்டு வருடம் ஆயிற்று.

இடையே இரண்டு முறை தற்கொலை முயற்சி நடை பெற்று, மீண்டு வர நேர்ந்தது. இத்தனையும் இங்கே கட்டுரையில் எழுத முடிகிற தெளிவும், திறனும்

இந்த அவமானங்களிலிருந்து பெற்றேன். என் தவறுகளை வேறு எவரும் செய்து விடலாகாது என்றே இவைகளை எழுதுகிறேன்.

நான் வேலை செய்த டாஃபே நிறுவனம் அமால்கமேஷன்ஸ் என்கிற ஸ்தாபனத்தின் ஒரு கம்பெனி. மாஸெ ஃபெர்கூஸன் டிராக்டர் தயாரிக்கும் பெரிய தொழிற்சாலை. மவுண்ட்ரோடு சிம்சன் கம்பெனியின் சகோதர நிறுவனம். டாஃபேயில் எனக்கு பர்சேஸ் செக்ஷனில் வேலை. மதிப்பான சம்பளம். வெளியே மரியாதை கிடைக்கும் இடம்.

அந்தக் கம்பெனியில் திரு. குருமூர்த்தி யூனியன் தலைவராக இருக்க, அதை உடைத்து திராவிட முன்னேற்றக் கழக யூனியன் தலைமைக்கு வர முயன்றது. அரசின் மறைமுக ஆதரவும் இதற்கு இருந்தது. குருமூர்த்தி விலக, முன்னேற்ற கழக யூனியன் மீது நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் திரு. குலேசரைத் தேடிப்போனார்கள். குசேலர் கம்யூனிஸக் கொள்கையில் ஈடுபாடு உள்ளவர். தொழிற்சங்கம் இரண்டாய் பிளவுபட்டது. தொழிலாளர்களுக்கு இடையே சர்வ சாதாரணமாய் அடிதடி நடந்தது.

அரசு போக்கை எதிர்த்து மிகப் பெரிய ஊர்வலம் ஒன்று குசேலர் நடத்த, அதை போலீஸ் கலைக்க முற்பட, கடுமையான தடியடி நடந்தது. மவுண்ட்ரோடு அண்ணா சிலை அருகே கல் எறிதலும், சோடா பாட்டில் வீச்சும் நடைபெற, போலீஸ் தாக்குதல் முழு பலத்துடன் நடந்தது.

10

நானும் கல்லெறிந்தேன். போலீஸ் துரத்த, போஸ்டாபீஸுக்குள் புகுந்து கொண்டேன். மவுண்ட்ரோட் போஸ்ட் ஆபீஸுக்குள் போலீஸ் புக, அங்கு சரமாரியாய் லத்தி

அடி விழுந்தது. ஆறு வினாடிக்குள் நாலைந்து போலீஸார் சுவரோரம் உட்கார்ந்து தலைபொத்திக் கொண்டிருந்த என்னை பத்துப் பதினைந்து அடி கொடுத்தார்கள். அந்த வியூகத்தைப் பிளந்து நான் வாசல் நோக்கி ஓடினேன். மடக்க முயன்ற ஒரு இரும்புத் தொப்பி போலீஸை முழு பலத்துடன் தள்ளினேன்.

கூட்டத்தில் கலந்து தர்கா பக்கம் ஓடி, கூவம் கரையில் இறங்கி, நுங்கம்பாக்கம் போனேன். உடம்பெல்லாம் பட்டைப் பட்டையாய் அடி. இடது முன் கையைத் தூக்கவே முடியவில்லை. யூனியன் மீது அக்கறையே இல்லாத நான், அடி, உதையால் தீவிர தொழிற்சங்க ஆளானேன். பல கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டேன். மனசு தொழிற்சாலை சாகஸங்களுக்கும், போராடுதலுக்கும் ஆசைப்பட்டது.

கம்பெனி லாக் அவுட் ஆனது. காலை ஏழு மணிக்கு கிளம்பி ஆறு மணிக்குத் திரும்பிய ஆள், வீடே கதியாய் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

பேச துணைக்கு சியாமளி.

நான் சியாமளிக்கும் உண்மையாய் இல்லை. யூனியனுக்கும் உண்மையாய் இல்லை. இலக்கியத்திலும் உண்மையாய் இல்லை. கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்கிற புத்தியே முதன்மையாயிற்று.

பெண் ஸ்பரிசம் போதை ஏற்றியது.

ஒரு நாள் உடைந்தது. தெரு சிரித்தது. உறவு கதறிற்று.

“இப்பேர்பட்ட மகாபாவி என் புள்ளையே இல்லை, போ வெளியே...” என்று துரத்தி விட்டார்கள்.

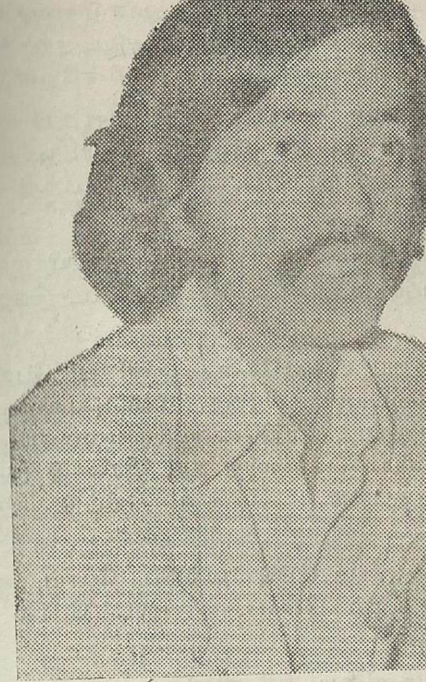

சிம்சன் குரூப் தொழிற்சாலை ஸ்டிரைக்கின் முக்கிய லிஸ்டில் என் பெயர் இருந்தது. வீட்டில் அவமானம், வெளியே போலீஸ் பயம். கம்பெனி லாக் அவுட்.

கிட்டத்தட்ட பிச்சைக்காரனாய் நான் சுற்றிய நாட்கள் அவை. பசி தாங்காமல் மன்னார்குடியில் ஒரு வீட்டில் தெவச சாப்பாடு சாப்பிட்டேன். மறுநாள் ஏதோ சேரியில் கூழ் குடித்தேன். திருவாரூரில் கம்யூனிஸ்ட் நண்பர் என் ஜாதி தெரியாது, பிரியாணி

பொட்டலம் வாங்கித் தர, கறித்துண்டுகளை எடுத்து வைத்துவிட்டு பிரியாணி சோறு மட்டும் சாப்பிட்டேன். பசி அடங்காது கறித் துண்டுகளையும் தின்றேன்.

எதிர் யூனியன் ஆட்கள் கண்டால் குத்திக் கொன்று விடுவார்கள். போலீஸ் புரட்டிப் புரட்டி அடிக்கும். வீடோ இல்லை, வேலை பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை.

மனசுள் அவமானம், பயம், உயிர் பற்றிய கலவரம். 'அப்பா... என் எதிரிக்கும் கூட இந்த நிலை வரக் கூடாது.'

நான் நிறைய அழுதேன், தனியே பேசினேன். அழுக்குச் சட்டையும், கிழிந்த வேட்டியுமாய் தென் தமிழ்நாடு முழுவதும் சுற்றினேன். கவலையை மறக்க குடி என்று சினிமா சொல்லித் தர, இரண்டு ரூபாய்க்கு சாராயம் குடித்தேன். குடித்து விட்டு இன்னும் அழுதேன்.

தாடி, மீசை... உடம்பு வற்றிப் போய், கண்கள் குழி விழுந்து, கால் பின்பக்கம் படை போல சொறி சிரங்குகள் வந்தன.

தனிமை... தனிமை... தனிமை என்று எவரோடும் பேசாது இருந்தேன்.

கம்பெனி திறப்பதாக செய்தி கிடைத்தது. பெரம்பூர் மான்ஷனில் தங்கினேன். பிரிந்து போன சியாமளிக்கு என் டைரியில் நிறைய காதல் கடிதங்கள் எழுதினேன்.

என் சொந்த உரைநடை ஆரம்பம் இதுதான். என் டைரிதான். எனக்கு நானே எழுதிக் கொண்ட வரிகள்தான்.

கம்பெனி திறந்த சில நாளிலேயே மறுபடி சண்டை [illegible] விட்டது. எதிர் எதிர் யூனியன்கள் அடித்துக் கொண்டன.

கண்ணன் என்கிற என் நண்பர், சிம்சன் கம்பெனி [illegible] கொலை செய்யப்பட்டது அப்போதுதான்.

அந்தக் கொலை என்னை மிகவும் தாக்கியது. [illegible] இளைஞனின் மரணம் வேதனைப் படுத்தியது. [illegible] தொழிற்சங்க ஈடுபாடு அதிகமாகியது. காதலும் [illegible] மறந்து போயின. இம்முறை எதிர் தொழிற்சங்க [illegible]களால் தாக்கப்பட்டேன்.

அடி வாங்க அடி வாங்க, வெறி அதிகமாகியது. [illegible], குத்து என்று மனசு அலைந்தது. [illegible]க்கை அவமானம் மறக்க, மனசு யூனியன் ஈடுபாடு [illegible] வடிகால் தேடியது.

சுவர் கவிதைகள் எழுதினேன்.

ராமகிருஷ்ணன் என்கிற டாஃபே நண்பர் அஸெம்பிளி தொழிலாளி. என் சொந்த வாழ்க்கை தவறுகள் தெரிந்த [illegible]. எனக்கு யூனியன் பற்றிய அரசியல் அறிவுரை கொடுத்தார்.

ரெட் சல்யூட்-ரெட் சல்யூட்-சல்யூட்டு மோகன் என்று அமைச்சர் மோகன் குமாரமங்கலத்துக்கு உரக்க குரல் கொடுத்து, அந்தக் கூட்டங்களில் கேள்வி கேட்டு, என் ஈடுபாட்டை அதிகமாக்கிக் கொண்டேன்.

டாஃபே தொழிற்சாலையில் என் இந்த ஈடுபாட்டால் சின்ன ஒரு கவனம் கிடைத்தது. பாலகுமாரனுக்கு அடி வாங்க முடியும்—யூனியன் பற்றி அலச முடியும்.

இயக்கம் பற்றி தெளிவு உண்டு என்கிற பந்தா பண்ண முடிந்தது.

நான் கற்றது அதிகமில்லை; அடியும் தாங்க முடியவில்லை. ஆனாலும் அப்படி ஒரு பேர் கிடைத்தது. பிரதாப் சந்திரன் என்கிறவர் கொலை செய்யப்பட மறுபடி ஸ்டிரைக் வர, காலவரையறையற்ற கதவடைப்பு என்று முடிவாயிற்று. மறுபடியும் போலீஸ் உதை கிடைத்தது. இந்த முறை மிகவும் மோசமாக தாக்கப்பட்டேன். மிகவும் துடித்துப் போனேன். செத்துப் போய் விடுவேனோ என்கிற பயம் அதிகம் வந்தது.

நடக்க முடியாமல் உள்ளங் கால்கள் வீங்கிக் கிடந்தன. இரண்டு மூன்று முறை எதிர் யூனியன் ஆட்கள் என்னை குறிவைத்து தேட, யார் கண்ணிலும் படாது மறைவு வாழ்க்கை நடத்த வேண்டியிருந்தது.

சிவராமன் என்கிற நண்பர் பெரம்பூரில் அறிமுகமானார். வேலையில்லாமல் இருந்தார். நான் வேலையற்றுக் கிடந்தேன். பேசப் பேச, மரபு மீறிய காதல் விஷயம் வெளியே சொல்ல, சிவராமன் எனக்கு கிருஷ்ணமூர்த்தியை அறிமுகப்படுத்தினார். ஜே. கே. கமெண்ட்ஸ் ஆன் லிவிங் என்கிற புத்தகம் படிக்கக் கொடுத்தார். ஐயன்மீர், காதல் என்பது என்ன... வளைத்தலா... வளைதலா... இரண்டுமில்லை, காதல் என்பது மதித்தல். பரஸ்பரம் உடனடியாய் விட்டுக் கொடுத்தல்.

எளிமையான அந்த ஆங்கிலப் புத்தகம் படிக்கப் படிக்க பிரமிப்பாயிற்று.

என் காதல் எவ்வளவு பொய் என்று தெரிந்தது.

என் புத்தி மலர்ந்தது இலக்கியத்தால்.

என் மனசு மலர்ந்தது ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியால்.

என்னிடம் என்னை அறியாமல் படிந்த ஒரு நல்ல குணம் மனனம் செய்வது. ஆழ்ந்து ஒருமுறை படித்தால் போதும், மனசுள் கல்வெட்டமாய் வாக்கியங்கள் பதிந்து போகும்.

உனக்கு இங்கே சகல விஷயமும் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்ட விஷயம். உட்கார, நிற்க, வணக்கம் சொல்ல, உடை உடுத்த, சோறு தின்ன சகலமும் இப்படி, இப்படி என்று சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீயும் சொல்லிக் கொடுத்தபடியெல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறாய். உன் தகப்பன் உனக்கு சொல்லிக் கொடுத்ததென்று உன் பிள்ளைக்கு சொல்லித் தருகிறாய். என்றாவது, எந்த நேரமாவது இது ஏன் இப்படி என்று நீயாய் யோசித்திருக்கிறாயா? அதோ அது என்ன... தென்னை மரம்—யார் சொன்னது? அது தென்னை மரமென்று. உன் தகப்பன். உன் ஆசிரியன். உன் தாய், உன் தோழன். அவர்கள் சொன்னதால்தானே அதை தென்னை மரமென்று நீயும் சொல்கிறாய். மற... சகலரும் சொல்லிக் கொடுத்தது மற.

இப்போது பார். அது என்ன என்று பார். நீயாய் கண் திறந்து எதுவுமே அறியாதவன், தென்னை மரம் தெருவில் பார்ப்பது போல் பார். புதுசாய் பார்ப்பது போல் பார். தென்னை மரம் பற்றி உன் பள்ளிப் பாடம் மற. உன் அனுபவம் மற. பிறர் வார்த்தைகள் மற. இப்போது பார். அது என்ன?

விநோதமாக இல்லை. என்ன அது... என்ன சொல்கிறது. கல்மிஷமின்றி பார். இப்படியே உலகின் சகல உயிர்களையும், சகல சம்பவங்களையும் பார். கற்பிதங்கள் இன்றி பார். உனக்குள் உணர்.

குழம்பி, குழம்பித் தவித்தவனுக்கு பாதை தெரிந்தது. வெம்மையில் தவித்தவனுக்கு நீரூற்று கிடைத்தது.

அறிந்ததிலிருந்து விடுதலை கிடைத்தது. எனக்கு சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்ட மரபு, மரபற்றவைகளி லிருந்து என்னை நானே பார்த்துக் கொள்ளும் பண்பு தோன்றியது. புது நிலை உருவாகியது.

"நான் யார்?"

"பாலகுமாரன்!"

"பாலகுமாரன் யார்?"

"வைத்தியின் பிள்ளை."

"வேறென்ன நீ?"

"டாஃபே கம்பெனி குமாஸ்தா. கவிஞன். இலக்கிய ஆர்வலன்."

"இது மட்டுமா நீ?"

"இல்லை."

"வேறு யார் நீ?"

"நான். நான்தான்."

"நான் என்பது என்ன?"

"இது இந்த உடல்."

"உடலா நீ?"

"இல்லை. உள்ளே இருக்கும் உயிர்."

"உயிருக்குப் பெயரா? உடலுக்குப் பெயரா?"

"இரண்டுக்கும் சேர்த்து."

"உயிர் என்கிறாயே, எங்கே அது..."

"உடம்பில்."

"எப்படி உணர்கிறாய்?"

"மனதால்."

"மனம் எது?"

"எண்ணம்."

"எண்ணம் எவ்விதம்?"

"பிறர் சொல்லிக் கொடுத்தது."

"பிறர் சொல்லிக் கொடுத்த எண்ணம்தான் பால குமாரன்."

"இல்லை. எனக்குள்ளும் ஒரு உணர்வு இருக் கிறது."

"எப்படி உணர்கிறாய்?"

"மனதால்."

"எது மனம்?"

"நான்தான் மனம்."

"எது நான்?"

"மனம்தான் நான்."

"மனம் என்பது?"

"எண்ணம்."

"எண்ணம் எவ்விதம்?"

"பிறர் சொல்லிக் கொடுத்தது."

"ஆக, யார் யாரோ, எது எதோ சொல்ல, உன்னை ஒரு வழியாக்கி, அதையே நீயென்று நம்பி... இப்போது சொல், நீ யார்..."

“பல எண்ணங்களின் கலவை. புரிகிறதா... அது தான் நீ. உனக்கு உள் உணர்வு. உன் அறிவு ஒன்றுமில்லையா?”

யோசிக்க யோசிக்க, என், நான் என்பது ஏதுமில்லை என்பது புரிந்தது.

“சரி... இப்போது ஒரு கேள்வி... என்ன பிரச்சினை உனக்கு?”

“நான் ஒரு தப்பு பண்ணிட்டேன்.”

“என்ன தப்பு?”

“பிறன் இல் வாழ்தல்.”

“ஏன் அது?”

“என்னமோ தோணித்து, செய்தேன்.”

“பயப்படாதே. உண்மை பேசு. உனக்கு நீயே உண்மை பேசு. உனக்க் நீயே உண்மை பேசாது போனால் எப்படி? ஏன் செய்தாய்?”

“எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது.”

“எது?”

“அவளை.”

“அவளை என்றால்... உடம்பா? உயிரா?”

“உடம்பு, உயிர் இரண்டும்!”

“ஏன் பிடித்திருந்தது?”

“எனக்குத் தேவையாயிருந்தது.”

“என்ன தேவை?”

“என் உடம்புக்குத் தேவைப்பட்டது.”

“எது தேவைப்பட்டது?”

“அவ உடம்பு.”

“நீ அதை என்னவெனக் கூறினாய்?”

“காதல்.”

“காதல் உடம்பை நேசித்ததா, உயிரையா?”

“இரண்டையும்.”

“சரி, நீ என்ன செய்தாய்?”

“உபயோகப்படுத்திக் கொண்டேன்.”

“அதற்கு என்ன பெயர் கொடுத்தாய்?”

“காதல் என்று.”

“விளைவு என்ன...”

“அடி, உதை, அவமானம், மனக்கசப்பு, குழப்பம்...”

“யாருக்கு?”

“இரண்டு பேருக்கும்.”

“ஏன்?”

“அது இங்க நியதி இல்லை.”

“நியதி இல்லையெனத் தெரிந்து ஏன் செய்தாய்?”

“ஆசை.”

“எதன் மீது?”

“அவள் உடம்பு மீது.”

“அது காதல் தானா?”

“நிச்சயமாக.”

“சரி. காதல் என்பது என்ன?”

"லவ், பிடித்திருப்பது. ஆசை கொள்வது, நேச கொள்வது."

"உண்மையாகவே நேசம்தானா?"

"சத்தியமா நேசம்தான்."

"நேசித்த பெண்ணுக்கு அடி, உதை, அவமான பரிசா?"

"நாங்க நேசிக்கறது ஊருக்குப் பிடிக்கலை."

"பிடிக்காது எனத் தெரிந்து ஏன் நேசித்தாய்? விளைவு தெரிந்தும் ஏன் ஈடுபட்டாய்?"

"தெரியும். ஆனாலும் முடியலை."

"எது முடியலை?"

"அவளை நேசிக்காம முடியலை."

"நீ அவளை நேசிக்கவில்லை. நேசித்திருப்பின் விளைவுகள் யோசித்திருப்பின், அவள் இழிநிலைக்கு போவது பற்றி யோசித்திருப்பாய். நீ யோசித்தது உன் தேவையை. உன்னைக்கூட இல்லை, உன் தேவையை, உன் தேவைக்கு அவளை இழுத்து விட்டு அதை நேசம் என்கிறாய்."

"அவளும் நேசித்தாளே!"

"அவள் நேசித்தது அவள் தேவையை. உன்னை அல்ல. இரண்டு சுலநலமிகள் இரண்டு சுயநலம் யோசித்து விட்டு, பரஸ்பரம் நேசிப்பதாய் காட்டிக் கொண்டீர்கள். உங்களுக்கு நீங்கள் பொய் சொன்னீர்கள். நீயும், அவளும் நேசித்தது தத்தம் தேவை களை. காதல் என்பது வளைத்தல் அல்ல; வளைதல்

அல்ல; ஆளுதல் அல்ல; அடிமைப்படல் அல்ல. காதல் என்பது மதிததல்; பரஸ்பரம் விட்டுக் கொடுத்தல். [illegible]டியாக எந்த எதிர்பார்ப்புமின்றி ஏதோ ஒரு தேவையை எதிர்பார்த்ததற்குப் பெயர் காதலா? அன்பு என்பது வியாபாரமாகுமா? ஒரு உணர்வை விற்க முடியுமா? வாங்க முடியுமா? மறுபடி யோசி. உண்மை உள்ள அன்போடு அவளைப் பற்றி யோசி. இப்போது என்ன தோன்றுகிறது?"

"அவள் மீது பரிதாபம் வருகிறது."

"ஏன்?"

"அவள் வேதனைப்பட்டிருக்கிறாள்."

"யாரால்?"

"என்னால்."

"ஏன்?"

"நான் அவளை வளைத்திருக்கிறேன். வளைக்கப் பட்டது போல் நடித்திருக்கிறேன்."

"உண்மையான அன்பு அவள் மீது இருப்பின், நீ என்ன செய்திருக்க வேண்டும்?"

"மெல்ல விலகி இருக்க வேண்டும். விவேகம் சொல்லித் தந்திருக்க வேண்டும்."

"நீ என்ன செய்தாய்?"

"உபயோகப்படுத்திக் கொண்டேன்."

"இப்போது சொல். ஒருவரை ஒருவர் உபயோகித்தல் காதலா?"

"இல்லை, இல்லை." மனம் உரக்கக் கூவியது. அழுதது.

"துக்கமும், சோகமும் கௌவிக் கொள்கிறதா நண்பனே?"

"ஆம்."

"துக்கப்படு. உண்மையாய் துக்கப்படு."

பலமுறை எனக்குள் நானே நடத்திய உரையாடல் இது. என் எண்ணம் அறியும் முயற்சி இது. உண்ண முடியவில்லை. உறக்கம் வரவில்லை. எப்போதும் தனிமையில் எனக்கு நானே ஆயிரம் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு வளைய வந்த நெருப்புக் காலம் அது. கேள்வித் தீகள் என்னைத் தின்று அழுக்கு துடைத்தன. மனசு புடம் போடப்பட்டது.

ஊருக்குள் கெட்ட பெயர். உள்ளுக்குள் கேள்வித் தீ... வீடோ உதாசீனம். நான் ஞானக் கிறுக்கனாய் திரிந்தேன்.

குறைவான உணவு. குறைவான பேச்சு. இன்னுமொரு புத்தகம் கிடைத்தது. **Iyn Rand** என்பவரின் 'சுயநலத்தின் சிறப்பு' என்கிற புத்தகம்.

சகலரும் சுயநலமிகள். சகல காரியமும் சுயநலம். பத்து பைசா பிச்சையிட்டாலும் சுயநலம். பாலூட்டி வளர்ப்பதும் சுயநலம். ஏசு சுயநலம். புத்தன் சுயநலம். சுயநலம் இயல்பு. தியாகம் பொய். தியாகம் ஏமாற்று வேலை. தகிடுதத்தம் என்று பொட்டில் அறைந்தது அந்தப் புத்தகம்.

எனக்குத் தலைவலி என்றால் உன்னோடு நான் பேசுவது எங்ஙனம்? அப்படிப் பேசினாலும் வலிந்து நின்றாலும் உன்னை எப்படி கவனிக்க முடியும்? உன் பேச்சு எப்படி எனக்குள் வரும். 'போர்' என்கிற சீற்றமும்

புரிய மாட்டாயா' என்கிற ஏக்கமும் வரும். எனவே என் தலைவலியை நான் மதித்து உன்னை விலக்கி விடுவதே உத்தமம்.

எனக்கு தலைவலி என்பது உனக்குப் புரிய, நீயும் விலகுவது நன்று. என் தலைவலி உனக்குப் எப்போது புரியும்? உன் தலைவலியை நீ மதித்தால் என் தலைவலி, என் வேதனை உனக்குப் புரியும்.

அதாவது உன்னை மதி. உன்னை மதிக்க, உன்னால் பிறர் உணர்வு மதிக்க முடியும்.

உனக்கு நீ முக்கியம். எனக்கு நான் முக்கியம். என்னளவில் நானே இன்றைய உலகத்தின் மையம்.

நானில்லையெனில் இவ்வுலகம் இல்லை. நானில்லாத இடத்தில் உள்ள குழப்பம் சந்தோஷம் பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. நானில்லாத, நான் சம்பந்தப்படாத எதுவும் எனக்கு முக்கியமில்லை. என் பார்வையில் உள்ள உலகம்தான் எனக்குத் தெரியும். அவ்விதம் தான் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியும். நீயும் அவ்வாறே.

தாயன்பு என்கிற பெரும் பொய் உலகத்தில் உள்ளது. எல்லா தாயும் உன்னதமான சுயநலமி. "உன்னை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தேன் தெரியுமா" என்று கேட்காத தாயில்லை.

ஏன், வளர்ந்து நிழல் தருவாய் என்று வளர்த்தாள் தாய். இல்லையெனில் இதைச் செய்யாள். நீதான் வேண்டுமென்று அவள் பெறவில்லை. நீ வந்தாய்; அவ்வளவே. உன் வருகை அவளுக்கு ஒரு சக மதிப்பு. உன் வளர்ச்சி அவளுக்குப் பாதுகாப்பு. மதிப்பும்

பாதுகாப்பும் தரும் சந்தோஷம் அதில் உண்டு. அவள் சந்தோஷத்துக்கே அவள் பாலூட்டினாள். உனக்கு என்று அல்ல.

அவள் உன்னை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டாள். நீ அவளை உபயோகப்படுத்திக் கொண்டாய். இது பரஸ்பர உபயோகம். இதில் தியாகம் எங்கிருந்து வந்தது?

ஆங்கில இலக்கியத்துக்குள் நான் தீவிரமாய் போவதற்கு வழிகாட்டி அயர்ன் ராண்ட். கம்யூனிஸ்ட் ரஷ்யாவிலிருந்து அமெரிக்காவுக்குத் தஞ்சம் புகுந்த பெண்மணி இவர். இவரின் மூன்று நாவல்களை நான் இன்னும் மறுபடி மறுபடி படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அயர்ன் ராண்ட் கொள்கை பற்றி உங்களுக்குச் சந்தேகம் வருமெனில் என்னைக் கேட்பதைவிட அயர்ன் ராண்ட் படியுங்கள். வாரப்பத்திரிகைக் கட்டுரையில் இவ்வளவுதான் பேச முடியும்.

கம்யூனிச சித்தாந்தம் உடைத்துக் காட்டியவர் அயர்ன் ராண்ட். அந்த தத்துவத்திற்கு மிக பலமான எதிர் வாதம் வைத்தவள் அந்தப் பெண்மணி.

ஆங்கில இலக்கியம் எனக்கு மொழி வலிமையும் தந்தது; சிந்தனை வெளிச்சமும் கிடைத்தது.

நான் சுயநலமியானேன்.

எவருக்கும் தீங்கு செய்யா, எவரும் எனக்கு தீங்கு செய்ய ஒட்டா சுயநலமி ஆனேன். அவமானம் என்று ஒன்று இல்லை எனத் தெரிந்தேன். எல்லாம் அனுபவம் என்று புரிந்து கொண்டேன்.

அவமானப்படாத ஆள் யார் இங்கு...? அடி வாங்காத குழந்தை எது? உங்கள் அவமானம் மறைத்து

மற்றவர் அவமானமே பெரும் பேச்சாய் பேசித் திரிகிறீர் ஏன்! எண்ணத்தில் கற்பழிக்காத ஆண் உண்டா? மனசுக்குள் கண் சிமிட்டாத பெண் உண்டா? உண்டெனில் அது பொய். ஆமெனில் அது இயல்பு. ஹுர்ரே... நான் அவமானம் விட்டேன். என் பழசு மறந்தேன். இனி நான் மூடித்தனமாய் நடக்காது இருக்க கங்கணம் கட்டிக் கொண்டேன்.

பாலகுமாரன் கவசம் பூண்டான். இடுப்பில் வாள் செருகினான்.

நான் உங்களுக்கு குருவல்ல. என் சொற்படி நடக்க, உங்களை நாள் நெல்முனையளவும் கட்டாயப் படுத்த இல்லை, நான் அறிந்ததை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்கிறேன். ஆராய்ந்து தெளிவது உங்கள் பொறுப்பு. இதனால் அறியப்படும் நீதி யாதெனில் என்று என் எந்தக் கதையாலும் சொல்லமாட்டேன், கட்டுரையாலும் வற்புறுத்த மாட்டேன்.

வாழ்க்கை பனிச் சறுக்கு. என் அனுபவம் சொல்ல, உங்களுக்கும் விளையாட ஆசை வரும். சில்லென்ற பனியில் கால் வைக்க, உங்களுக்கும் துணிவு வரும். ஆடுவது உங்கள் சாமர்த்தியம். விழுந்து வாரிப் புரள்வது உங்கள் விதி. எழுந்து தூசு தட்டி, மீண்டும் நிற்பது உங்கள் பலம். தொடர்வதும், தொடராததும் உங்கள் துணிவு.

'எதுக்கு வம்பு' என்று ஓரமாய் மர பெஞ்சில் உட்காரலாம். விழுந்து கால் பரப்பி நடக்கிறவனைப் பார்த்து கெக்கலிக்கலாம். நாலு முறை தடுமாறி நிற்கக் கற்று, நடக்கக் கற்று சறுக்கு புரிபட, புயலெனப் பறந்து

12

ஓடி ஜெயிக்கிறவரெல்லாம் முன்பு விழுந்து வாரியவர் என்பது மறக்காமல் இருங்கள்.

பனிச் சறுக்கலில் ஃபர்ஸ்ட் வந்தாரே, சார் அவர் என் ஃப்ரண்ட் என்கிற சந்தோஷம் போதுமெளன போதும். அவனைப் போல நானும் ஜெயிக்க வேண் மெனில் சரிவதும், கால் பரப்பி விழுவதும் சாதாரண என்பது தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

மறுபடி சொல்கிறேன், நான் குருவல்ல. என் சொ படி நடக்க உங்களை நான் நெல்முனையளவும் கட்டாய படுத்தவில்லை. நான் அறிந்து சொல்கிறேன். ஆராய்ந் தெளிவது உங்கள் பொறுப்பு.

இப்படித்தான் ஒருத்தன் இறங்கி செத்துப் போயி டான் தெரியுமா... எச்சரிப்பாய் ஒரு தடங்கல் வரும் பயிற்சிக்கு வந்த நூறில் இரண்டு சாகும். ஆனால் ம பெஞ்சில் உட்கார்ந்தவனுக்கும் மரணம் உண்டு.

ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தி குழப்ப கேஸ். அயர்ன் ராண் அடாவடி என்றும் உங்களுக்கு சொல்லப் படலாம். ஆராய்ந்து தெளிவது உங்கள் பொறுப்பு. ஜிட்டு கிருஷ்ணமூர்த்தியும், ஆங்கில இலக்கியமும் என்பாதையை முற்றிலும் மாற்றினார்கள் என்பது உண்மை.

ஆல்டக்ஸ் ஹக்ஸ்லியைப் பிடித்தேன்.

ஹியர் அண்ட் நெள பாய்ஸ்... ஹியர் அண்ட் நெள.

முடிவு செய். இப்போதே இங்கேயே... இடதா, வலதா உடனே முடிவு செய். செய்த முடிவுக்கு வருந்தாதே. வெறும் யோசனைக் குட்டையாய் இருக் காதே என்பதும் பிடித்தது.

இதெல்லாம் தமிழில் இல்லையா?

'எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்

எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு'

இப்படி தமிழில் ஏகத்துக்கு இருக்கிறது. ஆனால் பேச்சுத் தமிழுக்கும் செய்யுளுக்கும் பெரும் இடைவெளி இருந்தது. எளிமைப்படுத்த எவருக்கும் தெரியவில்லை. எடுத்து எல்லோருக்கும் வழங்க எவருக்கும் துணிவில்லை.

என் இளமைக் காலம், தமிழில் பேசுவது இருக்கு என்கிற காலம். எனக்குத் தமிழ் தெரியாது. ஜோக்ஸ் மட்டும் ஆனந்த விகடன்ல படிப்பேன் என்கிற சூழல். டியர் ப்ரதர், நமஸ்காரம்ஸ், ஹவ் ஈஸ் மதர். ஹவ் ஈஸ் எவ்ரிபடி அட்ஹோம் என்று ஆங்கிலக் கடிதமே அதிகம் புழங்கிற்று. கடித முடிவில் வேணும் ஆசீர்வாதம் என்பது கூட ஆங்கிலத்திலேயே எழுதப்பட்டது.

இந்தப் பொய் நிலை உதிரும் காலம் பின்னால் வந்தது. இரண்டாம் உலகத்தமிழ் மாநாடு சென்னையில் நடக்க, இதைப் பத்திரிகைகள் அதிகம் பாராட்ட, திராவிட இயக்கம் தனித் தமிழ் இயல்பு அதிகம் பேச, மேடைப் பேச்சுக்களில் மக்கள் ஆர்வம் அதிகரிக்க, திரைப்படங் களில் பேச்சு அழகும், கருத்துள்ள பாடல்களும் அதிகம் வர... தமிழ் பேசுவது இழுக்கு அல்ல என்கிற நிலைமை வெகு சுலபமாய் வெளி வந்தது.

இந்தத் திராவிட இயக்கத் தன்மைக்கு வெகு நிச்சய மாய் இன்றைய எழுத்தாளர்கள் நன்றி சொல்ல வேண்டும். மந்திரி போய் அமைச்சரானது மிகப்பெரிய கலாசார மாற்றம்.

இலவச கல்வி கொடுதத கர்ம வீரர் காமராசரும், எல்லோரும் படிக்கும்படி செய்தித்தாள் வாசகங்களை எளிமையாக்கிய தினத்தந்தி ஆதித்தனாரும் நிச்சயம் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள். காங்கிரஸ் என்பது வேறு பாஷை. வேறு இனம். வேறு கலாச்சாரம்...திராவிடம்

என்பது வேறு மொழி, வேறு இனம், வேறு கலாச்சாரம் என்கிற பிரமை மக்களுக்குள் வேகமாகப் பரவியது.

இந்த மாறுதலில் நன்மை தீமை இப்போது ஆராய முடியாது. இன்னும ஐம்பது வருடங்கள் போகவேண்டும். என் கண்ணுக்குத் தெரிந்த நாளாய் தமிழ் வளர்க்கப் பட்டதும், பலப்பட்டதும், தமிழுக்கு மதிப்பு கிடைத்ததும் என்பது நிச்சயம்.

எந்தத் தனி மனித வரலாறும் அவன் விளைவால் மட்டுமே வளர்ந்ததில்லை. அவன் சுற்றுச் சூழல் நிலைமைகளும் அவனைத் தாக்குகின்றன. திசை திருப்பு கின்றன. அவனுள் விளைவுகள் ஏற்படுத்துகின்றன.

திராவிட இயக்கம் பலப்பட, நான் அதிகம் கவிதைகள் எழுதினேன். எழுதியவைகளைப் படிக்க வானொலி அழைப்பு வந்தது. டி வி. இல்லாத சூழ்நிலையில் வானொலி அரசாண்ட காலம் அது. அதில் இளைய பாரதம் மிக மதிப்பு டெற்ற ஒன்று. அதற்கு நேயர்களும் அதிகம்.

கொத்திக் கொண்டு போவாண்டி
ஆப்பிள் சிவப்பு என பேத்தி
பாட்டி சொன்னாள் திடத்தோட
அம்மா விடுவாள் பெருமுச்சு
வெட்டிப் பொழுது கழிப்பானேன்
வேலை தேடேன் எங்கேனும்,
அப்பா சொல்வார் தரை நோக்கி

அண்ணன் முறைப்பான் எனைப் பார்த்து
கொத்திக் கொண்டு போவதற்கு
ஜாதகப் பட்சி வரவில்லை
வெட்டிப் பொழுதின் விடிவுக்கும்
வேளை வரலை இது நாளாய்
வேலை தேடி கால் தேய
வெளியே நடக்கத் தலைப்பட்டால்
ஈயாய் கண்கள் பல மொய்க்க
என்னை உணர்ந்தேன் தெரு மலமாய்

மத்திய தர வர்க்கத்துப் பெண்ணின் அவலத்தை ஏற்ற இறக்கமாய் படிக்க, கைதட்டினார்கள். அரைமணி நேரம் பேச்சுக்கு ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தார்கள். பதினைந்து நிமிடம் கவிதை, பதினைந்து நிமிடம் பேட்டி.

சுந்தரி என்கிற பெண் பேட்டியெடுத்தார். மலர்க்கொடி என்கிற பெண் ரெக்கார்டிங் செய்தார். சுயமரியாதை இயக்கத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்ட குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் மலர்க்கொடி. அந்தப் பெண்ணை பேரழகி என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் முகத்தில் ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. எதிராளி கண்களைப் பார்தது்ப் பேசும் அச்சமின்மை இருந்தது. நல்ல கவிதையை கைதட்டிப் பாராட்டும் சந்தோஷம் இருந்தது. ரசனை இருந்தது. வானொலியில் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலையைப் பற்றி தெளிவு இருந்தது. எல்லா எழுத்துக்கும் முன்பு 'க' என்கிற எழுத்து சேர்த்து 'கானா' பாஷை பேசும் விடலைத்தனமும் இருந்தது.

''நல்லா இருந்தது உங்க பொயட்ரி.'' வலிய வந்து பாராட்டிய போது உச்சி குளிர்ந்து போயிற்று. ஒரு பேட்டி முடித்ததும் ரிக்கார்டிங் ரூம் வெளியே வந்து பேட்டி கொடுத்தவரை வழக்கமாய் பாராட்டும் இனிய செயல்தான் அது என்றாலும் எனக்குள் தனித்ததாய் தெரிந்தது.

''எப்பங்க ப்ராட்காஸ்ட் ஆகும்?''

''தெரியலை. இரண்டு வாரத்துல ஆயிடும். அநேகமா இரண்டு நாள்ல தெரிஞ்சுடும்.''

இரண்டு நாள் கழித்துப் போனேன். மலர்க்கொடியை சந்தித்தேன்.

''எப்பங்க ப்ராட்காஸ்ட் ஆகும்?''

''வரும் வாரம்.''

''நேத்து ரிலே ஆன ப்ரோக்ராம் நல்லா இருந்துதுங்க. பாராட்டி லெட்டர் எழுதியிருக்கேன்.''

''ரொம்ப நன்றி.''

''இப்படி ஒரு ஐடியா வச்சு ப்ரோக்ராம் பண்ணினா என்ன?'' விவரித்தேன்.

''நல்லா இருக்கு. ட்ரை பண்ணலாம்.''

''புதுக் கவிதைப்பத்தி யாருக்கும் தெரியலைங்க. ஒரு டிஸ்கஷன் ஏற்பாடு பண்ணினா...''

''பண்ணலாமே! ஆள் சொல்லுங்க.''

ஆள் ஏற்பாடு பண்ணி கலந்துரையாடலிலும் கலந்து கொண்டேன். அதுவும் ரெக்கார்ட் ஆயிற்று.

மறுபடியும் போனேன்.

"எப்பங்க ப்ராட்காஸ்ட் ஆவும்? போன இளைய பாரதம் நல்லா இருந்தது. லெட்டர் போட்டுருக்கேன்."

அப்போது சென்னை வானொலி இவ்வளவு காவல் கட்டுப்பாடான இடம் இல்லை.

நாலைந்து மீட்டிங்குக்குப் பிறகு ஒரு நாள் மலர்க் கொடி தனியே ஒரு ப்ரோக்ராம் எடிட் செய்து கொண் டிருக்க, உள்ளே மனசு குறு குறுத்தது.

"மலர்க்கொடி, ஒண்ணு சொல்லணும் உங்கக்கிட்ட."

"சொல்லுங்க."

"தப்பா நினைச்சுக்க மாட்டீங்களே!"

மலர்க்கொடி திரும்பினார்.

"ஐ லவ்யூ சொல்லப் போறீங்களா?"

எனக்கு உள்ளே பூமி அதிர்ந்தது.

"சொல்லுங்க."

"இல்லை. உண்மையாவே தப்பா எடுத்துக்க லேன்னா..."

எடிட்டிங் விட்டு திரும்பினார்.

"பாலகுமாரன், நீங்க சொன்னதை நான் தப்பா எடுத்துக்கலை. ஏன்னா இதை ஒரு நாள் நீங்க சொல்லப் போறீங்கன்னு எனக்குத் தெரியும். இன்னும் கொஞ்ச நாள் போகும்னு நினைச்சேன். சீக்கிரம் சொல்லிட் டீங்க. பரவாயில்லை. 'லவ் யூ' என்ன கெட்ட வார்த் தையா... இல்லையே. ஆனா பதிலுக்கு நான் சொல்ல முடியாது. உங்கக் கவிதை பிடிச்சிருக்கு பாலகுமாரன்.

பாராட்டினேன். உண்மையா பாராட்டினேன். அதுக்கு அர்த்தம் லவ் யூ இல்லை.

"ஏன் இப்படி அவசரப்படறீங்க. நல்லா யோசனை பண்ணிப் பாருங்க. காதலுக்கு ஏன் ஆத்திரமா அவசரப் படறீங்க. வேற யார்கிட்டயாவது இப்படி பேசியிருந்தீங் கன்னா ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டிருப்பீங்க பாலகுமாரன். அவங்க கத்தி, கூச்சல்போட்டு உங்களை துரத்தியிருந்தா எவ்வளவு அசிங்கம் அது.

"லவ் யூ காஸ்ட்லி வார்த்தை. தட் தட்டுன்னு சொல்லலாமா... பாராட்டிப் பேசினா... சிரிச்சு பதில் சொன்னா, லவ் யூவா?

"நான் ஒண்ணு சொல்லட்டுமா? நீங்க என்னை லவ் யூ சொல்றதை விட, நான் உங்களைப் பார்த்து சொல்லியிருக்கணும். சொல்ற மாதிரி நீங்க நடந்திருக் கணும். அதான் பெருமை. ஒரு பெண் சொல்ற மாதிரி க்வாலிஃபிகேஷன் வரணும். அதான் உசத்தி.

"நான் தப்பா எடுத்துக்கலை. ப்ளீஸ்... யார்கிட்டயும் இப்படி பேசிகிட்டு மாட்டிக்காதீங்க. மறுபடி சொல்றேன், நீங்க ஒரு நல்ல பொயட். ஆனாலும் போறலை. எங்கயோ சறுக்கறீங்க. உங்களை நான் கேலி பண்ணலை, திட்டலை. ப்ளீஸ் புரிஞ்சுக்கங்க.

"இங்க இருக்கற லேடீஸ், நீங்க அடிக்கடி வர்றதை கேலி பண்றாங்க. சிரிக்கறாங்க. வேணாம் பாலா. அமைதியா இருங்க. ஏன் கேலி பண்ணாங்கன்னு யோசனை பண்ணாதீங்க. ஏதோ எனக்குத் தெரிஞ்சதை சொல்றேன்... ஸாரி."

பூமி வெடித்து இரண்டாகி பெரும் பள்ளத்தில் நான் தள்ளப்பட்டு அதல பாதாளம் நோக்கி, சரிந்து ஒரு ஊழித் தீயில் விழுந்து தவித்தேன்.

தலை குனிந்து மெல்ல வெளியேறினேன்.

தனியே நடந்தேன்.

எதிரே உள்ள கடற்கரை மணலில் எந்த இலக்கு மின்றி கால் புதைய நடந்தேன். ஹோ என்றிருக்கும் கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மலர்க்கொடி கத்தியிருக்கலாம். கூச்சல் போட்டிருக் கலாம். ‘போடோ வெளியே’ என்று துரத்தியிருக்கலாம். என் வயதை விட சிறிய அந்தப் பெண் நிதானமாய், இனிமையாய் எனக்குப் பாடம் நடத்திற்று.

உள்ளே இனம் காண முடியாத துக்கமும், அவமான மும் புரண்டன. கடல் அலை போல் எம்பி எம்பி என் நெஞ்சில் அறைந்தன. அமைதியாய் இரு, பாலா. முயற்சித்தேன். முன்னிலும் கூடுதலாக அலைகள் எழும்பின.

‘பெண் வந்து லவ் யூ சொன்னா ஆணுக்கு உசத்தி. அவ லவ் யூ சொல்ற மாதிரி வளரணும். க்வாலிஃபிகேஷன் வளரணும்.’

எப்படி... எப்போது... இந்தக் கவிதைகள் படித்து விட்டு யாராவது லவ் யூ சொல்வார்களா? வேறு என்ன வளர்ச்சி, வேறு என்ன க்வாலிஃபிகேஷன்? ஏன் இந்த அவமானம்? எதற்கு இந்த அலையல்... எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது, மலர்க்கொடியை லவ் யூ சொல்ல!

அந்தப் பெண் கத்தியிருப்பின் என் நிலைமை என்ன... கடல்தான் கதி.

அந்தப் பெண் நிதானமாய் பேசிற்று. என்னை விட சிறிய பெண் எனக்கு இதமாய் பாடம் சொல்லிற்று.

நோ... நோ... நோ மோர் லவ்.

நானாய் இனி வாய் திறந்து லவ் யூ சொல்லமாட் டேன். யாரையும் சொல்ல மாட்டேன். இந்த அவமானத் திற்கு நானே காரணம். என் புத்தியே காரணம்.

அடங்கி இரு பாலகுமாரா. அமைதியாய் இரு. உள்ள போ. முகம் புதைத்துக்கொள். உணர்வு கட்டுப் படுத்து. மனம் ஒருமுகப்படுத்தி உயர்ந்து நில். நாலு பேர் லவ் யூ சொல்லும் நிலைக்கு வா, போதும். போதும் இந்த அலையல்.

நாலு மணிக்குக் கடற்கரைக்கு வந்தவன் எட்டு மணிக்கு வீடு திரும்பினேன்.

மாறி இருந்தேன்.

இனி நோ மோர் இளையபாரதம்.

நோ மோர் வானொலி.

மலர்க்கொடி, தாங்க்ஸ். தாங்க் யூ வெரிமச். அவள் இருந்த திசை நோக்கி கை குவித்தேன். மனதார மன்னிப்பு கேட்டேன்.

இன்று அந்த பெண் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாய். கண் நிறைந்த கணவனுடன் குடித்தனம் செய்யும் குடும்பத் தலைவி. மலர்க்கொடி சுகுமாரன் என்கிற இல்லத்தரசி.

நேற்று என் குழந்தைகளை ஸ்ரீகௌரி, சூர்யாவை வானொலி நிலையத்துக்கு அழைத்துப் போனபோது

இதை நினைவு படுத்தி, இதை எழுதட்டுமா மலர்க்கொடி என்று கேட்டபோது, எதுக்கு பாலா என்றுதான் கேட்டது. உன் இப்போதைய இமேஜ் கெடாதா என்று கவலைப்பட்டது. என் குழந்தைகளுக்கு வானொலி நிலையம் சுற்றிக் காட்டியது. மத்தவங்களுக்கு இதனால் உபயோகம்னு உனக்குப்பட்டா எழுது என்று சம்மதம் சொல்லிற்று.

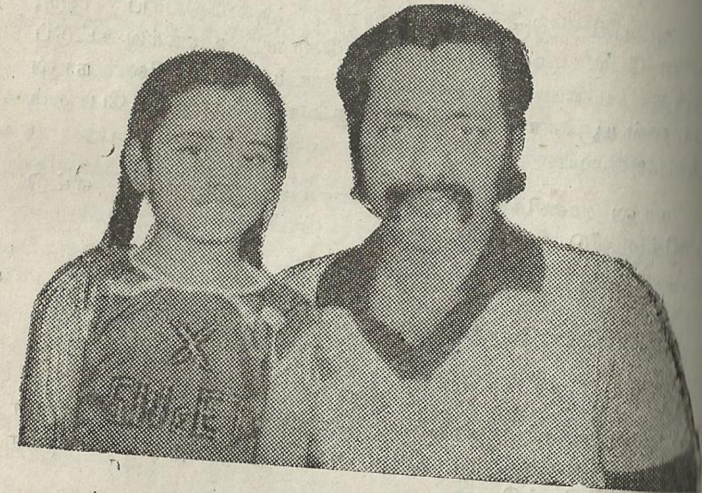

என் குழந்தைகளை ஸோ ஸ்வீட் என்று கொண்டாடியது. குளிர்பானம் வாங்கி உபசரித்தது.

நான் சுயம்பு இல்லை. பல கைகள் தட்டித் தட்டி வளர்ந்தவன். மலர்க்கொடி தட்டி நிமிர வைத்த தழும்பு இன்றும் உண்டு என் நெஞ்சில்.

இருபது வருடத்திற்கு முன் அந்தப் பெண் என்னை யோசிக்க வைத்த விதம், தன்மை, என் நிலை,

எனக்கு விளக்கிய இதம் என்னால் என்றும் மறக்க முடியாது.

என் வளர்ச்சியின் துவக்கம் அங்கேதான். அந்தப் பெண்ணின் சொல்லிலிருந்துதான்.

என் இந்த வளர்ச்சிக்கு மலர்க்கொடியும் ஒரு முக்கிய காரணம். இன்றும் மலர்க்கொடி என் இனிய சிநேகிதி. எப்போது நினைத்தாலும் மனசு குளிர நான் நமஸ்கரிக்கும் பெண்.

அந்தப் பெண் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து சகல சௌபாக்கியங்களுடன் வளர்ந்து தன் குடும்பத்தாருடன் நலமே இருக்க என் நெஞ்சு விழையும். பிரார்த்தனை செய்யும்.

உலகில் நம்மையறியாமல் நாம் யாருக்கோ கடன் பட்டு விடுகிறோம். இந்த நன்றிக் கடனை என்னால் இது வரை தீர்க்க முடியவில்லை. தீர்க்கவும் முடியாது.

ஒரு வேளை அன்று மலர்க்கொடி கடுமையாக உரைத்திருப்பின் நொந்து போயிருந்த நான் இழிந்து போயிருப்பேன்.

இதற்குப் பிறகு மிக உக்ரமான படிப்பு தொடர்ந்தது. சிவராமனுடைய நண்பர் ராஜ்குமார் என்பவர் அறிமுகமானார். இன்னும் அதிகப் புத்தகங்கள் அறிமுகப்படுத்தினார். விவாதித்தார். ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் புத்தகத்தின் இரண்டு பிரதி எடுத்து கடற்கரைக்கு வந்து நானும் அவரும் மாற்றி, மாற்றி உரக்கப் படிப்போம். விவாதிப்போம். மௌனமாய் யோசிப்போம். கமெண்ட்ரிஸ் ஆன் லிவிங் மூன்று பகுதியும் இப்படித்தான் படித்தேன்.

இதற்குப் பிறகு மிகப்பெரிய அவமானம் என்பதை நான் சந்திக்கவில்லை. சந்தித்த எதுவும் அவமானமாகவும் இல்லை.

போன அத்தியாயம் மறுபடி படித்துப் பார்க்க, எனக்கு அன்று நடந்தது வியப்பாய்தான் இருக்கிறது. கல் கல்லாய் அடுக்கி ஞானம் வராதுஎன்று பௌத்த மதம் சொல்கிறது. ஒரு சுள்ளி உடையும் நேரத்தில் மனசு திசை திரும்ப, ஒன்றில் தெளிவு வர, அதன் தொடர்பாய் சகல இடத்திலும் தெளிவும், திடமும் வரும் என்கிறது.

இது உண்மை என நினைக்கிறேன்.

அதே சுள்ளி உடையும் நேரம் எப்போது வரும் என்று காத்திரு. அந்த நேரத்தை, அந்த கவனத்தை முழுமையாய் அனுபவி என்கிறது பௌத்தம்.

நான் சொல்வது உங்களுக்குப் புரிகிறதா?

ஒரு அவமானம் மூர்க்கமாய் தாக்குகிறபோது உதை உதறாமல், மறுக்காமல், அதை முழுமையாய் ஏற்றுக் கொண்டு அனுபவிக்க உச்சக் கட்ட வலியில் மனசு தவிக்க, தவித்தலை உணர்ந்து ஏன் எனக்கு இது என யோசிக்க, நானே காரணம் என்று தெளிவு வர, என் தவறே இதற்கு வித்து என்பது புலப்பட, மறுபடி இந்தத் தவறு மனதாலும் செய்ய இயலாத நிலை நிச்சயம் வரும். அந்த அவமானம் ஆழ நெஞ்சில் படிந்து போகும்.

13

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு என்னை இப்படி வழிப்படுத்தியது பற்றி வியந்த போது மலர்க்கொடி சொன்ன விளக்கம இன்னும் பெரிய விஷயம்.

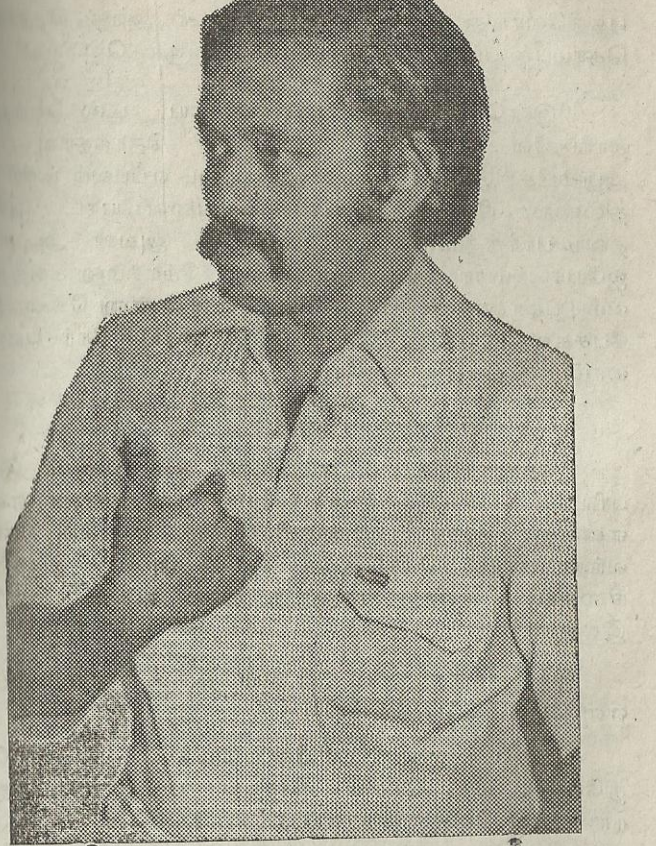

“நூத்துக்கு தொன்னூத்தொம்பது ஆம்பளைங்க நல்லவங்க பாலா. பொம்பளைங்களை விட ஆம்பளைங்க நிச்சயம் நல்லவங்க. இதுல என்ன பிரச்சினைன்னா, ஆம்பளைகிட்ட அசட்டுத்தனம் பொம்பளைய விட ஜாஸ்தி. படபடப்புல வர அசட்டுத்தனம். எமோஷனை

கண்ட்ரோல் பண்ணத் தெரியாத அசட்டுத்தனம். அ புத்திலேர்ந்து துடைச்சு எடுத்துட்டா அந்த தொன் தொம்பது பர்ஸண்ட் ஆம்பளைங்களும் ஜெம்.

"இன்னொன்னு... ஆம்பளைய டீஸ் பண்ணி தாங்கவே மாட்டான். பதிலுக்கு தொந்தரவு பண்ண ஆரம்பிச்சிடுவான். நான் யாரையும் எப்பவும் டீஸ் பண்ண தில்லை. நிறைய லேடீஸ் ஆம்பளையோட அசட்டுத் தனம் பார்த்துட்டு டீஸ் பண்ண, அவன் அடிக்க வ ஐயோ அம்மா ஆம்பளைங்களே மோசம்னு கத்தறாங்க வம்பு பண்ணா கூப்பிட்டு பேசு. என்னன்னு கேளு. இந்த பேச்சுல தொன்னூத்தொம்பது பேரையும் நேர் பண்ணி லாம். இது புரியலையே!"

"உனக்கு எப்படி புரிஞ்சுது?"

"கொஞ்ச நேரம் பொம்பளை ஆம்பளையா இருந்தா புரியும். நான் ஆம்பளையா யோசனை பண்ண, என் வீடு எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணியிருக்கு. எனக்கு ப்ராப்ளம் வந்தா காது கொடுத்து, கேட்க அப்பா இருக்காங்க. நிறைய பொண்ணுங்களுக்கு நல்ல அப்பா, நல்ல ப்ரதர் இல்லை."

இந்த மலர்க்கொடி என்னை ஒரு உந்து உந்தித்தள்ள என் டேக் ஆஃப் துவங்கிற்று.

டிராக்டர் கம்பெனியில் முழுக் கவனமும் செலுத்தினேன். மீதி நேரம் நிறைய படித்தேன். ஆங்கில நாவல்கள் வெகு வேகமாய் படிக்கும் திறன் கைகூடிற்று. ஒரு நாளைக்கு ஒரு புத்தகம் படிக்க முடிந்தது.

நான் இருந்த 'கசடதபற' இலக்கிய குழுவில் பல காரணங்களால் சிறுசிறு விரிசல்கள் தோன்றின. கசட

றவின் பாதிப்பாய் வேறு சில இலக்கிய குழுக்கள் தோன்றின. பிரக்ஞை என்கிற பத்திரிகை வேறு குழுவின ரால் ஆரம்பிக்கப்பட, என் முதல் சிறுகதை அதில் வெளியாகியது— 'வழி மயக்கம்' என்கிற தலைப்பில்.

மிக மெல்லிய கரு கொண்ட சுமாரான கதை அது. எங்கோ கடைக்குப் போய் விட்டு தெருவில் நடக்க, என் கூட இணையாய் ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷா தன் மீது நிறைய வாழைத்தார் அடுக்கி போய்க் கொண் டிருந்தது. சில கெஜ தூரங்கள் அந்த குறுகலான தெருவில் நானும் சைக்கிள் ரிக்ஷாவும இணையாக நடக்க வேண்டியதாயிற்று. எதிரே ஒரு ஆள் 'எவ்வளோ ஒரு வாழைத்தார்' என்று கேட்க, 'தெரியாது' என்று பதில் சொன்னேன். சில கெஜ தூரம் நடக்க, மறுபடி ஒரு வயதான பெண்மணி 'எங்க புடிச்ச வாழத்தாரு' என்று கேட்க, மலங்க விழித்தேன். வாழைத்தார் இன்னும் என்னோடு வந்து கொண்டிருந்தது. இணையாக நடப்பதாலேயே இந்த வாழைத்தார் என்னுடையதாகி விடுமோ? என்னுடையது என்று தோற்றம் தருகிறதோ? இது என் வாழைத்தாரா... ச்சே... என்ன மயக்கம் இது. 'வழி மயக்கம்' கதை இப்படித்தான் மனசுள் துவங்கியது.

நான் 'கசடதபற'வில் இருந்தபோது அதிகம் அங்கே ஒட்டாது இருந்த சுப்ரமண்யராஜு பிரக்ஞை பத்திரிகையில் எழுத, மிக நெருக்கமானான்.

கவிதைகளை சற்றே நிறுத்தி சிறுகதைகள் எழுதி பரஸ்பரம் பரிமாறிக் கொண்டு எங்கள் கதைகளை நாங்களே வாசகராய் நின்று அலசினோம்.

அலச ஒரு உண்மை புரிந்தது. இலக்கிய தரம் என்கிற நினைப்பில் படிப்பவருக்குப் புரியாத விதமாய் கதை பின்னல் அமைந்திருந்தது. இயல்பாக இல்லாமல்

அலட்டல் அதிகம் இருந்தது. வழியில் போகிறவனை அழைத்து இந்த சிறுகதையைப் படி என்று சொன்னால் அவனுக்கு என் சிறுகதை புரியுமா என்கிற சந்தேகம் வந்தது.

சிறுகதை பிடிபட்டது போலவும், பிடிபடாதது போலவும் இருந்தது.

மறுபடி எழுத்தாளர் சுஜாதா பெங்களூரிலிருந்து சென்னைக்கு வந்திருக்கிறார் என்கிற செய்தி கிடைத்தது. சுஜாதாவின் சகோதரர் எக்மோரில் இருந்தார். ஒரு வேலை நாளில் வழக்கம் போல் நானும் ராஜுவும் சேத்துப்பேட்டை பாலத்தில் சந்தித்து, டீ குடித்து, வடை தின்று பிறகு எக்மோருக்குப் போனோம். வீட்டுக் கதவை தட்டினோம். ரங்கராஜன் (சுஜாதா) இல்லை. தெருமுனையில் காத்திருந்தோம். காத்திருந்த நேரத்தில் அவரிடம் என்ன பேசுவது என்று விவாதித்தோம்.

ஒன்பது மணிக்கு மறுபடி போய் வீட்டுக் கதவை சற்று தயக்கத்துடன் தட்டினோம்.

“வாங்கய்யா” உற்சாகமாய் ரங்கராஜன் வெளியே வந்தார்.

“சாப்பிட்டீங்களா?”

“ஆச்சு சார்,” பொய் சொன்னோம். உடனே இலக்கியம் பேசத் துவங்கினோம். பல்வேறு தகவல்கள், பார் பார் பட்டணம் பார் என்று சுஜாதா தூக்கிப் போட, ஒவ்வொரு தகவலும், ஒவ்வொரு இலக்கிய செய்தியும் வியப்பாக இருந்தது.

நான் கேட்டேன்:

“எத்தனை ட்ரை பண்ணாலும் சிறுகதை எழுத முடியலை, சிக்கறது. தப்பா கதை எழுதறோம்னு தெரியறது. நல்ல சிறுகதை எப்படி எழுதறது?”

எக்மோரில் டாக்டர் நாயர் பாலத்துக்கு அடிவாரம். நாலு முனைச் சந்து. அப்போது ஒரு புல்வெளி முண்டானா அங்கே இருந்தது. வாகன ஓட்டம் முழுவதுமாய் குறைந்திருந்த பத்துமணி இரவு.

ரங்கராஜன் என்கிற சுஜாதா உற்று மெர்க்குரி வெளிச்சத்தில் என் முகம் பார்த்து விட்டு தொண்டையை செருமிக் கொண்டார்.

“கதை எழுதறது கஷ்டம் இல்லைய்யா, சுலபம். ஒரு பத்து நிமிஷம் நான் சொல்லித் தரேன். புடிச்சுக்க!

“முதல் வரில கதை ஆரம்பி. உதாரணத்துக்கு ஒண்ணு சொல்றேன். இப்படி ஆரம்பி.

“ராமு ஜன்னல் பக்கம் நின்றபடி தன் தலையை அழுத்தி வாரிக் கொண்டிருந்தான். தெருவில் ஒருவன் நடந்து போய்க்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ராமு திகைத்தான். தெருவில் நடந்தவனுக்குத் தலையே இல்லை. ‘ஃபுல் ஸ்டாப்.’

“இதான் ஆரம்பம். இனி அடுத்த பாரா.

“அவன் தலையை யாரோ வெட்டிட்டாங்க. முண்டம் மட்டும் நடந்துபோய் விழுந்ததுன்னு சொல்லு. இல்லை... அவன் தலைல பானைய கவுத்துக்கிட்டுப் போயிருந்தான்னு சொல்லு. தடால்னு ஆரம்பி கதையை.

“பலபலவென்று விடிந்தது. சார் போஸ்ட் என்று குரல் கேட்டது.

"அன்று தீபாவளி. சரசு புதுப்புடவை சரசரக்க ஹாலுக்கு வந்தாள்னு ஆரம்பிக்காதே.

"கதை ஆரம்பிச்சிட்ட. என்ன சொல்லப்போற முடிஞ்சவரைக்கும் சிறுகதை நடக்கற காலத்தை ஒன் அவர், டூ அவர்ல வச்சுக்க. ஒரு இம்பாக்ட் மட்டும் போறும். ஒரு சிறுகதைல மூணு தலைமுறை சொல்லாதே.

"இதனால் அறியப்படும் நீதி யாதெனில் என்று முடிக்காதே. நீதி சொல்றது தப்பில்லை. உள்ளடக்கமா அமைதியா இருக்கட்டும். ஒரு சின்ன சண்டை, அதில ஒரு க்ளைமாக்ஸ். அதுல கிடைச்ச இம்பாக்ட் சிறுகதைக்குப் போறும்.

"டெடெய்ல்ஸ் எங்க தரணும் தெரியுமா? ஒரு ஹால் பத்தி எழுதினா அந்த ஹால் எப்படி இருந்ததுன்னு எழுது. படிக்கறவங்க மனசுல டிராயிங் மாதிரி விழட்டும். ஃபர்ஸ்ட் பர்ஸன் சிங்குலர்ல ஆரம்பிக்காதே. நான் தூங்கி எழுந்த போது இருட்டாகி விட்டிருந்ததுன்னு எழுதாதே. தள்ளி நின்று அவன் எழுந்த போது இருட்டாய் இருந்ததுன்னு எழுது. உன்னை பாதித்த விஷயம் பத்தி எழுது. உன்னை உன் கிட்டேர்ந்து தள்ளி பார்த்து எழுது. எழுதிட்டு மறு வாரம் வரைக்கும் பொட்டில வச்சுட்டு மறுபடி பார். உன் தப்பு உனக்கே தெரியும்."

பத்து நிமிடம் என்பது ஒரு மணி நேரம் ஆயிற்று.

லட்ச ரூபாய் கொட்டிக் கொடுத்தாலும் கிடைக்காத வகுப்பு அது. இரண்டு ஆர்வமுள்ள இளைஞர்களுக்காக ஒரு அன்பான எழுத்தாளன் பாடம் நடத்திய பள்ளி அது.

ஒரு புல்வெளி ரவுண்டானாவில் நின்றபடி இரவு தனிமையை வாங்கியபடி உடம்பு முழுக்க காதாய், மனசு முழுக்க காதாய், மனசு முழுக்க பெரிய சிலேட்டாய் மாறி ஏற்றுக் கொண்ட பாடம் அது.

இதற்கு இனி மெனக்கெட்டாலும் அப்படி ஒரு வகுப்பு நடத்த முடியாது. அது நேர்ந்தது அப்படி ஒரு காலம்... அப்படி ஒரு நேரம் அமைந்தது.

ரங்கராஜனிடம் கேட்டதற்கு முன் நான் பல பேரிடம் கதை எழுதுவது பற்றி கேட்டிருக்கிறேன்.

"உனக்கு எழுத வரும் போது வரும் போ" என்று ஒரு எழுத்தாளர் சொன்னார், சிறுகதையா... எழுதச் சொல்லித்தரதா...சிறுகதைன்னு சொல்ற போதே எனக்கு மயிர்க்கால் நிக்கறது பார். இது தபஸ். தபஸ் எப்படி சொல்லித் தரது... இன்னொருவர் சொன்னார். கும்பி காஞ்சா எழுத வரும். உனக்கு உத்தியோக சௌகர்யம். காசு பைல இருக்கு. எப்படி எழுத வரும்! ஒருவர் மறுத்தார், உள்ளடக்கமே உருவம். உள்ளடக்கம் தீர்மானம் பண்ணிக்கணும். எது உள்ளடக்கம்கறதுல கதை சிறப்பு இருக்கு. இந்த உள்ளடக்க சிறப்புக்கு அடிப்படை மன விசாரணை. மன விசாரணை எப்ப வரும்! வேறொருவர் விவரிக்க... நான் ஐயோ என்று உள்ளுக்குள்ளே கத்தினேன்.

ஆனால் ரங்கராஜன் பத்தாம் வகுப்புப் பையனுக்குப் பாடம் நடத்துவது போல் 'எழுதும் கலை இது' என்று எளிமையாய் சொல்லித் தந்தார்.

"சிறுகதைதானே சுலபம்" என்று ஆரம்பித்த அந்த நட்பை என்னால் மறக்க முடியாது.

பின்னொரு சமயம் 'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' எழுதி முடித்த நேரம். பெங்களூர் தமிழ்ச் சங்கம் பாராட்டு விழா சாவித்ரி நடத்த நாங்கள் அனைவரும் போயிருக்க, அந்த விழாவில் 'எனக்கு எழுதச் சொல்லித் தந்த சுஜாதா அவர்களே' என்று நான் குறிப்பிட...

சுஜாதா பேசும் போது, "நான் நிறைய பேருக்கு சொல்லிக் கொடுத்தேன். அதுல பாலகுமாரனுக்கு மட்டும் உடனே புரிஞ்சுது. காரணம் ஆர்வம்.

"கத்துக்கறவனுக்கு ஆர்வம் இருந்தா கற்றுக் கொள்வது சுலபம். சொல்லிக் கொடுக்கறது பெரிய விஷய மில்லை, கற்றுக் கொள்வதே கடினம். பாலகுமாரனுக்கு ஆர்வம் இருந்தது. சிறுகதை பிடிபட்டது. இதுல என் க்ரெடிட் ஒண்ணுமில்லை" என்று மறுத்தார்.

அவர் மறுத்த போதும் மறுபடி நான் இதைத்தான் சொல்வேன்.

எனக்கு கதை எழுதக் கற்றுக் கொடுத்தது ரங்கராஜன் என்கிற சுஜாதா.

திரு. ரங்கராஜன் கதைகளை ஊன்றிப் பார்த்தும் அவர் சொன்ன விவரங்களை மறுபடி மறுபடி யோசித்தும் வந்ததில் ஒன்று புலப்பட்டது.

சுஜாதா என்கிற ரங்கராஜன் சொன்னது மெதட். எழுகிற மெதட். என்ன எழுதுவது? எதை எழுதுவது... கேள்வி வந்தது. 'எப்படி எழுதுவது என்பது வேறு. என்ன எழுதுவது என்பது வேறு. எப்படி எழுதுவது என்பதைச் சொல்லித் தர முடியும். என்ன எழுதுவது என்பதை நாம்தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.'

14

எல்லார்கிட்டயும் ஒருகதையிருக்கு. நிச்சயம் ஒருகதை இருக்குஎன்பது சுஜாதா அடிக்கடி சொல்லும விஷயம். என்னிடம் கதை இருக்கிறா என்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

எது என் கதை? என் அப்பாவா... அம்மாவா... சியாமளியா... கம்பெனியா... எது கதை? எல்லாருமா... இப்படி ஆரம்பித்து இப்படி முடிக்க வேண்டும் என்கிற மெதட் புரிபட்டதே தவிர, எந்த விஷயம் கதைக்கான விஷயம் என்பது தெரியவில்லை. தப்பு பண்ணியதைக் கதையாய் எழுதலாமா... நல்லது பண்ணினதைக் கதையாய் எழுதலாமா...

இதனால் அறியப்படும் நீதி யாதெனில் என்று எழுதாதே என்கிறார். அதே சமயம் மெஸேஜ் வேண்டும் என்கிறார். எது மெஸேஜ்... நல்ல விஷயம்தானே! கெட்ட சமாச்சாரத்தை மெஸேஜாய் எழுத முடியுமா? குழப்பம் வந்தது. எது நல்லது, எது கெட்டது? நல்லதும், கெட்டதும் அவரவருக்குத் தொடர்புள்ள விஷயங்கள்.

உனக்குத் தெரிஞ்ச இடம். நீ பார்த்த விஷயம் எழுது என்கிறார். அமெரிக்கா பத்தி எழுதாதே! உங்க பேட்டைய கதை நடக்கற இடமா எடுத்துக்கோ. உன் ஏரியாவ கதை களமா வை.

வழி புரிகிறது. களம் புரிகிறது. எதைக் கதையா எழுதறது! நான்னு... ஃபர்ஸ்ட் பர்ஸன் சிங்குலர் வேண்டாம்கறார். அவன்னு ஆரம்பிக்கச் சொன்னார். அப்படின்னா மத்தவங்க மேட்டரைக் கதையா யோசிக்க லாமா? நான் தவித்தேன்.

எழுத வேண்டும் என்கிற ஆர்வமும் செயல்பாடும் பெரிய இடைவெளியோடு இருந்தன. 'கதை எழுத சோம்பல் படுகிறவர்கள் புதுக் கவிதை எழுதுகிறார்கள்.' என்று கா நா சு சொல்வது 'சரியோ' என்று தோன்றியது. சா. கந்தசாமியின் 'சாயாவனம்' நாவலை பல முறை படித்தேன். ஆற்றொழுக்கான நடை. ஒரு சமூக

இயல் பார்வை. சரியான சம்பவக் கோர்வை. அலட்சிய மான ஸ்டைல். படிக்கப் படிக்க பொறாமையும், இயலாமையும் ஏற்பட்டன.

இன்று கதை எழுதுகிறவர்கள் கூட கந்தசாமியின் 'சாயாவனம்' ஒரு முறை நிச்சயம் படிக்கவேண்டும். நா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, ராமகிருஷ்ணன், ஐராவதம், கோ. ராஜாராம் ஆகிய நால்வர் எழுதிய மும்மூன்று சிறு கதைகள் 'கோணல்கள்' என்கிற புத்தகமாய் வெளிவர, அந்தக் கதைகளும் இதே பிரமிப்பை ஏற்படுத்தின. எல்லார் எழுத்திலும் ஒரு அசாத்தியமான பக்குவம் தெரிந்தது.

மறுபடி ஜானகிராமனின் மோகமுள், லாயிட்ஸ் ரோட் ஈஸ்வரி லெண்டிங் லைப்ரரியில் இருந்து எடுத்துப் படித்தேன். 'கசடதபற' உறவுக்குப் பிறகு அவர்களோடு இலக்கிய சர்ச்சை செய்த பிறகு மறுபடி ஜானகிராமன் படிக்க வேறு ஒரு கோணம் புரிபட்டது. இம்முறை ஊன்றிப் படித்து, வரிகளுக்கு அப்பால் உள்ள அர்த்தம் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

நல்லது கெட்டது இரண்டுமே கதையாய் எழுதலாம், கெட்டது பூடகமாய் எழுத வேண்டும். கெட்டது பாதித்து வெளி வந்த விதம் பாஸிடிவாய் செய்ய வேண்டும்.

அப்போ சியாமளி பற்றி எழுதலாமா? இப்போது வேண்டாம். அது இன்னும் ஆறாத காயம். கிளற வேண்டாம். பிறகு...

சுஜாதா சொன்னது போல் இன்னொருத்தர் கதை எழுது.

நான் கதை பற்றி அதிகம் யோசித்த நேரம் இராயப் பேட்டையிலிருந்து செம்பியம் சைக்கிளில் போகும் நேரம். ஏழு மணிக்குக் கிளம்பி, ஏழரைக்கு மெல்ல சைக்கிளில் போகும் போது கை கால் அனிச்சையாய் இயங்க, மனசு தீவிரமாய் கதை தேடும்.

அன்று பேப்பர் மில்ஸ் ரோடில் எனக்கு கதை கிடைத்தது. அந்த ஆள் டிராக்டர் கம்பெனி தொழிலாளி. பெரம்பூர் பிரிட்ஜ் திரும்பி, பேப்பர் மில்ஸ் ரோடில் நுழைய, அந்த ஆள் ஒரு கைக் குழந்தையை மஞ்சள் துணி சுற்றி எடுத்துப் போக, நாலு பேர் பின் தொடர்ந் தார்கள். அவன் வீட்டு வாசலில் பெண்கள் கும்பல் தடேரென்று கிளம்பியது. வாயிலும், வயிற்றிலும் அடித் துக் கொண்டு அலறியது.

நான் சைக்கிள் விட்டு இறங்கினேன். நான் அவனை அறிவேன். அவனுக்கும் என்னைத் தெரியும். பெயர் தெரியாது. ஆனால் போராட்டங்கள், தொழிற்சங்க சண்டைகளில் அவனை அருகே பார்த்திருக்கிறேன். மெஷின் ஷாப் ஆள் அவன்.

நான் இறங்கி நிற்பது அவனும் பார்த்தான். குழந்தையை நெஞ்சோடு அணைத்து என்னைப் பார்த்து உதடு பிதுக்கி விசும்பினான். எனக்கு உறைந்து போயிற்று. அவன் கடந்து போனான். அவன் மனைவியை நாலு பேர் இறுக்கிக் கொண்டார்கள்.

“என் ராஜப்பாவே...” அவள் தரையில் விழுந்து கதறினாள். அவன் போன திக்கில் கை நீட்டி அழுதாள். என் கண்களில் ஜலம் திரண்டது.

'சின்னச் சின்ன வட்டங்கள்' என்கிற என் இரண் டாவது கதை வித்து அங்கே விழுந்தது.

தொழிற்சாலை வேலை நிறுத்தம், குழந்தை தவிப்பது, காசு இல்லாது தடுமாறுவது ஒரு நல்ல மனசு வட இந்திய அடகுக்காரன், இனிய மனைவி, அவள் ஆசைப்பட்ட புடவை எல்லாமாய் கற்பனை பண்ணி நான் எழுதிய கதை. நாலுமுறை எழுதி சீர் செய்தேன்.

“யாருக்கு அனுப்ப?”

நான் அப்போது லாயிட்ஸ் ரோடுக்கு அருகே உள்ள டீச்சர்ஸ் காலனியில் குடியிருந்தேன். தென்னைகள் சூழ்ந்த வீடு அது. முட்டுக் காலனி. காலனி முடிவில் சிறிய அனுமார் கோவில். அமைதியான இடம். அந்த சமயம் அகிலன் அவர்கள் லாயிட்ஸ் ரோடில் குடி இருந் தார். அவர் மகன் கண்ணன் பரிச்சயமானார். ‘தேன் மழை’ என்கிற சிகப்பு இலக்கியம் சார்ந்த பத்திரிகை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

அகிலன் கண்ணனிடம் படிக்கக் கொடுத்தேன். தொழிலாளி கதை என்பதால் ‘தேன் மழை’க்கு எடுத்துக் கொள்வதாய் கூறினார். கதையைப் பாராட்டினார். கண்ணன் என்னைவிட எட்டு வயது சிறிய இளைஞன். ஆனாலும் வளர்க்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் என்னைக் காட்டிலும் விவேகம் இருந்தது.

மறு மாதம் ‘தேன் மழை’யில் ‘சின்னச் சின்ன வட்டங்கள்’ பிரசுரமாயிற்று. ஒரு பாரா எடிட் செய்யப் பட்டிருந்தது. ‘தேன்மழை’ மிகக் குறைந்த சர்குலேஷன் உள்ள பத்திரிகை. இலக்கியப் பத்திரிகை. சிகப்பு இலக்கியமாய் இருந்தாலும் கோஷம் குறைத்து இலக்கிய மாய் கதை கவிதைகள் செய்ய முயற்சித்திருந்தார்கள்.

மறு மாதம் இலக்கிய சிந்தனை என்கிற அமைப்பில் என் கதைக்கு எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் அந்த மாதத்தில் வெளியானவைகளில் சிறந்த சிறுகதை என்கிற

அத்தாட்சி கிடைத்தது. தம்பி ஸ்ரீனிவாசன் என்கிற கவிஞர் அதைச் சிறந்த கதையாய் தேர்ந்தெடுத்தார்.

இலக்கிய சிந்தனை அமைப்பு இன்று மத்திய மந்திரி யாய் இருக்கும் திரு. ப. சிதம்பரம், அவர் தமையனார் லட்சுமணன் ஆகிய இருவராலும் நடத்தப்பட்ட கூட்டம். ஒவ்வொரு மாதமும் இறுதி சனிக்கிழமை கூடி, முந்தைய மாத சிறுகதைகள் ஆராய்ந்து, கட்டுரை படித்து சிறந்தது தேர்ந்தெடுக்கும். தேர்ந்தெடுப்பது ஒரு கதாசிரியர் அல்லது கவிஞர். இலக்கிய சிந்தனை பரிசு பெரிய விஷயம். ரூபாய் ஐம்பதும் ஒரு பாராட்டுப் பத்திரமும் கிடைக்கும்.

இன்றும் அந்த அமைப்பு சென்னையில் இயங்குகிறது. பல எழுத்தாளர்களை தட்டிக் கொடுத்து வளர்க்கும் இனிய செயல் இப்போதும் நடைபெறுகிறது.

என் இலக்கிய ஆர்வம் தூண்டி எழுதிய இரண்டாவது கதைக்கே பரிசு கிடைத்த அதிர்ஷடம், அல்லது அந்த இலக்கிய சிந்தனை அமைப்பு கொடுத்த ஊக்கம் என்னை அதிகம் எழுத வைத்தது.

இப்போதைய மாண்புமிகு அமைச்சர் சிதம்பரம் அன்று எளிதாய் பேசிப் பழக முடிந்த மனிதர். இதமான வர். “பாலகுமாரன், வாங்க” என்று கூட்டம் முடிந்த பிறகு வெகு நேரம் இலக்கியம் பேசுபவர். அவர் தமையன் லட்சுமணன் அவர்கள் இன்னும் இணக்கமானவர். “எழுதுங்கய்யா... நிறைய எழுதுங்க. க்வாலிடி பத்திரம்” எந்த எதிர்பார்ப்புமின்றி இந்த அமைப்பாளர்கள் இருவரும் இலக்கியத்திற்கும், எழுத்தாளர்களுக்கும் கைக் காசு செலவழித்து இன்று வரை செய்யும் உதவி மறக்க முடியாதது.

என்னுடைய ஆறு சிறுகதைகள் இலக்கிய சிந்தனை அமைப்பால் மிகச் சிறந்ததென தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. எழுத்தில் எனக்கு ராட்சஸ பலம்வர, இலக்கியச் சிந்தனையும் காரணமாய் இருந்தது.

அந்த இலக்கியக் கூட்டத்துப் பேச்சுகளை விட, கூட்டம் முடிந்து பேசும் உரையாடல்கள், விவாதங்கள் இன்னும் சுவாரசியமானவையாக, உரமூட்டுபவையாக எனக்கு அமைந்தன. ராஜுவும் நானும் தவறாது ஆஜராவோம்.

அங்கு பேசித் தெரிந்து கொண்டவைகளால் உள்ளே மனசு பளபளப்பானது. புத்திக்கு பாலீஷ் ஏறிற்று. மேடையில் பேசும் திடம் வந்தது. விவாதம் சுலபமாயிற்று.

மறுபடி 'மோகமுள்' படித்தேன். படித்த பிறகு தோளில் பை மாட்டி இரண்டு ஜதை வேட்டி, இரண்டு துண்டு, இரண்டு அண்டர்வேர்,, ஒரு சட்டை எடுத்து கும்பகோணம் போனேன்.

தி. ஜானகிராமன் காட்டிய காவிரியை, கும்பகோணத் தெருக்களில் தேடினேன். காமாட்சி ஜோஸ்யர் தெருவைச் சுற்றி சுற்றி வந்தேன்.

எது பாபு வீடு, எது யமுனா வீடு என்று அலைந்தேன்.

இலக்கியம் பித்தான இடம். பித்துக்குக் காரணம் ஜானகிராமன் அவர்களின் எழுத்து. அப்படி கும்பகோணம் சுற்றும்போது பிடிபட்டது... தி. ஜானகிராமனின் நளினம், சுஜாதாவின் ஸ்பீட் இரண்டும் வகையாய் கலக்க வேண்டும் என்பது புரிந்தது. சியாமளி மேட்டரை எழுதலாம் என்கிற தைரியம் வந்தது. 'ஏதோ

ஒரு நதியில்' என்கிற நாவல் எழுதத் துவங்கினேன். எழுதிய பிறகு சுஜாதா சொல்படி பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டினேன். மறந்து போனேன்.

பல சிறுகதைகள் எழுதி எழுதிக் கிழித்தேன். இரண்டாவது கதை எழுதியும் அதற்குப் பரிசு கிடைத்த பிறகும் எழுத்து. குறிப்பாய் சிறுதை, புரிபடவில்லை. ஒரு நாள் லாயிட்ஸ் ரோடு வி. எம தெரு, சந்திப்பில் நடை விளிம்பில் காய்கறிவாங்க, ஒரு ஒல்லியான மனிதர் துணிக்கடைப் பையுடன் கவிஞர் நா. காமராசன் வீடு எது என்று கேட்டார். நா. காமராசன் அப்போது லாயிட்ஸ் ரோடில் இருந்தார். அவருக்கு வழி காட்ட அழைத்துப் போக, அந்த மனிதர் பெயர் கேட்க, தயங்கி சொன்னார், "என் பெயர் வண்ண நிலவன். திருநெல்வேலியிலேர்ந்து வரேன்."

"என் பேர் பாலகுமாரன்."

"அடே..." கைப்பற்றிக் கொண்டார். கவிஞர் நா. காமராசன் வீட்டில் இல்லை. என் வீட்டுக்கு என்னோடு அந்தத் துணிப்பையுடன் வந்தார். குளித்தார். சாப்பிட்டார். வேலை தேடிப்போனார்.

மிகச் சிறந்த எழுத்தாளரும், இன்று துக்ளக் பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியருமான வண்ண நிலவனுக்கு முதன் முதலில் சென்னை பட்டினத்தின் சார்பாய் வரவேற்பு அளித்தது நான்தான் என்பதில் எனக்கு இன்றும் சந்தோஷம் உண்டு.

15

இரண்டு நாட்கள் வீட்டில் தங்கியிருந்த பிறகு வேறெங்கோ தங்குமிடம் கிடைக்க, புறப்பட்டுப் போனார். அடிக்கடி

வந்தார். இலக்கியம் பேசினார். 'வாரப்பத்திரிகையில் ஏதாவது போட முடியுமா?' என்று ஒரு கத்தை கதைகள் கொடுத்தார்.

நான் எழுதிக் கிழித்த கதைகளைவிட அவை நன்றாய் இருந்தன. 'இலக்கியப் பத்திரிகைகளுக்குக் கொடுத்தால் பிரசுரமாகும். ஆனால் காசு தரமாட்டார்கள். அதான் வாரப்பத்திரிகைகளுக்கு முயற்சி செய்கிறேன்' என்றார்.

இலக்கியச் சிந்தனைக் கூட்டத்தில் திரு. பால்யூவோடு பழக்கம் ஏற்பட்டது. அவர் எழுதுவது குமுதமானாலும் எல்லா வகை இலக்கியத்தோடும் அவருக்குத் தொடர்பு இருந்தது. எல்லா எழுத்தாளர்கள் பற்றியும், அவர்கள் எழுத்து பற்றியும் தெளிவு அவருக்கு இருந்தது.

"இவ்வளோ விஷயம் தெரிஞ்சுண்டு ஏன் குமுதத்துக்கு வேலை செய்யறீங்க?" நான் மறித்தேன்.

"என்ன தப்பு... என்ன தப்புன்னு கேட்கறேன்!"

"குமுதம் இலக்கியப் பத்திரிகையா?"

"இலக்கியத்துக்கு எதிரான பத்திரிகை இல்லை. நல்ல கதையா போடுவோம். சுமாரான கதையும போடுவோம். சினிமாவும் எழுதுவோம். குமுதத்துக்கு யார் மேலயும் விரோதம் இல்லை."

"நான் எழுதினா போடுவாங்களா?"

"போடமாட்டேன்னு சொன்னாங்களா? பாலகுமாரனை உள்ளே நுழையவிடக் கூடாதுன்னு சட்டம் எதுவுமில்லை. எழுதிக் கொடுங்க. ஆசிரியர் கிட்ட கொடுக்கறேன். நல்லதா இருந்தா போடுவாங்க." பால்யூ பதில் சொன்னார்.

ஆக, குமுதம் கதை கேட்கிறது, கொடுத்தால் என்ன? உட்கார்ந்து எழுதினேன். சரியா வரவில்லை. வண்ணநிலவன் கொடுத்த கதை கத்தையைப் பிரித்தேன். அதில் ஒரு கதை சிறியதாய், அதே சமயம் நெஞ்சு தொடுவதாய் இருந்தது.

வண்ணநிலவனுக்கு காசு வேண்டும், உடனடியாக.

எனக்கோ கதைப் பிரசுரம் ஆக வேண்டும் உடனடியாக.

இதை எடுத்து என் கதையாய் அனுப்பினால் என்ன... அவர் கதையை எடுத்து என் த்வனிக்கு மாற்றி பால்யூ மூலமாய் குமுதத்துக்கு அனுப்பினேன். அனுப்பு முன், வண்ணநிலவனிடம் அனுமதி கேட்டேன். பாவம், ...பாலோ... அந்த நேரத்து தேவைக்காகவோ சரி என்று சொல்லிவிட்டார். அந்தக் கதை, "மகள் வாங்கித் தந்த செருப்பு" என்ற கதை குமுதத்தில் பிரசுரமாகியது. ராமு படம் போட்டிருந்தார். நாற்பது ரூபாய் கிடைத்தது. வண்ணநிலவனிடம் அப்படியே கொடுத்தேன்.

அந்த மூன்றாவது கதை என்னுடையதல்ல, வண்ணநிலவனுடையது. வாரப்பத்திரிகையில், குமுதம் என்கிற வெகுஜனப் பத்திரிகையில் என் நுழைவு திருட்டுத்தனமாய் அமைந்துவிட்டது.

வெட்கம் கெட்ட விஷயம்தான் இது. ஏமாற்று வேலைதான் இது. கீழ்த்தரமான செய்கை இது. தேவைக்காக அனுமதி கொடுத்தாலும் வண்ணநிலவன் உள்ளுக்குள் நொந்து போயிருக்கலாம்.

'இவ்வளவுதானா நீ' என்று என்னைக் கேவலமாக நினைத்திருக்கலாம். இது பற்றியெல்லாம் யோசிக்காமல் செய்யவில்லை. தெரிந்தே செய்தேன். எப்படியாவது பிரபலமாக வேண்டும் என்கிற ஆசையில் செய்தேன்.

சுமார் பதினெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு நான் செய்த இந்தத் தவறுக்கு, ஏமாற்று வேலைக்கு குமுதத்திடம் மன்னிப்பு கேட்கிறேன். இதற்கு அனுமதித்த வண்ணநிலவனை அன்போடு நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

ஆனால் இது உறுத்தீற்று. மிகவும் உறுத்திற்று. இது என் கதை இல்லையே என்று உள்ளே அதிகம் உறுத்திற்று. (அந்தக் கதை எந்த என் தொகுப்பிலும் இடம் பெறவில்லை. ஏனெனில் அது என்னுடையது இல்லை.)

நான் தவறு செய்யப் பயப்படுவதில்லை. அதே போல் அதை உணரவும் மறுத்ததில்லை. என்னை மாற்றிக் கொள்ள, உள்ளே வருந்த வெட்கப்பட்டதில்லை.

" 'ஏதோ ஒரு நதியில்'னு ஒரு குறுநாவல் இருக்கு. குமுதம் போடுமா?" பால்யூவிடம் கேட்டேன்.

"அதெல்லாம் வேணாம். சிறுகதை கொடுங்க."

கிட்டத்தட்ட அதே விஷயம்தான். அடல்ட்ரியை, பிறன் மனை விழைந்து, பிறகு நொந்து கொள்வதை சிறுகதையாய் எழுதினேன். 'கெட்டாலும் ஆண் மக்கள்' என்கிற கதை குமுதத்தில் வெளியாயிற்று.

உணர்ச்சிப் பிரவாகமான கதையை இண்டு மணி நேரத்தில் எழுத முடிந்தது! படித்துப் படித்து பல திருத்தங்கள் செய்தேன். மெருகேற்றினேன். குமுதத்

திற்கு அனுப்ப மறுவாரமே போட்டார்கள். மாருதி படம் வரைந்திருந்தார்.

நான் அதிகம் பேசப்பட்டது இந்தக் கதையால்தான்.

"ஏ க்ளாஸ் கதைடா." ராஜு கை குலுக்கினான். பலர் பாராட்டினார்கள். 'தேவகோட்டை வா. மூர்த்தி.' எட்டுப் பக்கமாய் பாராட்டியிருந்தார்.

'நமக்குக் கதை எழுத வந்துவிட்டது' மனசு துள்ளிற்று.

வண்ணநிலவன், தன் கதைகளை எடுத்துக் கொள்ளட்டுமா? என்று கேட்க, 'தாராளமாய்' என்று அவரிடம் கொடுத்தேன்.

தினம் ஒரு சிறுகதை என்று எழுதத் துவங்கினேன். மாலை வீடு வந்து காபி-டிபன் முடித்து விட்டு எழுதத் துவங்குவேன். நாள் தவறாது ஏதாவது எழுதுவேன்.

"பால்யூ மூலமா ஏன் குமுதத்துக்கு கதை தரணும்... நாமே எடிட்டரைப் பார்த்தா என்ன... எஸ். ஏ. பியை போய் சந்தித்தால் என்ன... எதுக்கும் பால்யூகிட்ட ஒரு ஃபீலர் விட்டு பார்ப்போம்." ராஜு என்னிடம் கேட்டான்.

இன்னும் நினைவு இருக்கிறது. நியூ உட்லண்ட்ஸ் ஹோட்டல். பால்யூவை எதேச்சையாய் சந்தித்து மடக்கினோம். மோட்டார் சைக்கிள் ஸ்டேண்ட் அருகே மர நிழலில் பேசினோம்.

"குமுதம் எடிட்டரைப் பார்க்க முடியாதா?"

"எதுக்கு பார்க்கணும்? என்கிட்ட கதை கொடுக்க

"ஏன், நாங்க பாத்தா என்ன... குமுதம் சத்ய கோட்டையா இருக்கு?"

"ஒரு கோட்டையும் இல்லை. தாராளமா பார்க்கலாம், ட்ரை பண்ணுங்க."

"நீங்க அறிமுகப்படுத்துங்களேன்."

"அதான் இரண்டு கதை வந்துருக்கே. நான் எதுக்கு நடுவே."

"அறிமுகப்படுத்த மாட்டீங்க?"

"அதுல சிக்கல் இருக்கு. நீங்களே வந்து பார்த்த மாதிரி இருந்தா நல்லது."

"என்ன சிக்கல்?"

"அவர் எப்ப வருவார், எப்ப போவார்னு சொல்ல முடியாது."

"உமக்குக் கூட்டிண்டு போக இஷ்டமில்லை முடியாதுங்கறதை பாலீஷா சொல்றீர்.

"நேர பார்த்துட்டா உமக்கு மதிப்பு குறைஞ்சிடு மோன்னு யோசனை பண்றீர்.

"எழுதறவனைக் கிட்ட அண்ட விடாம உன் தயவுலதான் கதை வரணும்னு ஒரு போஸ்."

மாற்றி, மாற்றி நானும் சுப்ரமண்ய ராஜுவும் இடித்தோம். பால்யூ சிரித்தார்.

அந்த இடம் இப்போது பார்த்தாலும் எனக்கு சிரிப்பு வரும்.

பெரிய கும்பிடு போட்டார்.

"தாராளமா பார்க்கலாம். பாத்துப் பேசி இம்பரஸ் பண்ணலாம். நான் குறுக்க நிக்கலை. மகனே உன் சமர்த்து." விடைபெற்றார்.

நானும் ராஜுவும் தீவிரமாய் யோசித்தோம். திட்ட முதலில் ராஜு மன்னன்.

"டேய் பாலா... போய் பார்க்கறதுக்கு முன்னாடி ஆளுக்கு இரண்டு, இரண்டு கதையாவது ரெடியா வச்சுக் கணும். எப்ப கதை ரெடி பண்ணுவ?"

"ஒரு வாரம்."

இருவரிடமும் இரண்டு கதைகள் தயாராயின.

"வர சாட்டர்டே போலாமா? திங்கள் கிழமை குமுதம் வருது. சனிக்கிழமை முடிந்திருக்கும். ஞாயிறு லீவு. திங்கள்தான் அடுத்த இஷ்யூ வேலை துவங்கும சனிக் கிழமைதான் சரி." சனியும் ஞாயிறும் நாங்கள் வேலை செய்யும் இரு கம்பெனிகளும் முழு விடுமுறை.

சேத்துப்பேட்டை பாலத்தில் சந்தித்தோம். குமுதம் போனோம். வாசலில் விட மறுத்தார்கள்.

"கூப்புட்ருக்காங்க துரை. போய் காரியம் முடிஞ்சா இரண்டு ரூபா தரேன்."

"யாருக்கு காசு தரே... கேட்டனா, நான்... உள்ள போய் ரிஸப்ஷன்ல உட்கார்..' வாசலாள் அதட்டினான். ரிஸப்ஷன் தாண்டி குமுதம் கட்டிடம். தமிழகத்தையே மயக்குகிற பத்திரிகை வரும் கட்டிடம். இதுல நுழைய முடியுமா? இது கோட்டைதானா? இப்ப நிக்கற இந்த ரிஸப்ஷன் ஹால் அகழியா?

உள்ளே டெலிபோன் பண்ணி சொல்ல, திரு. ரா. கி. ரங்கராஜன் வெளியே வந்தார்.

"எடிட்டரைப் பார்க்கணும்."

"சொல்லுங்கோ, என்ன?"

"கதை எழுதியிருக்கேன். அது பத்தி பேசணும்."

"நீங்க பாலகுமாரனா, கதை பத்திப் பேசணுமா? எடிட்டர் இல்லையே! என்ன சொல்லுங்கோ."

ராஜு 'வெட்டிக்கோ' என்று என்னைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினான்.

"தாங்க்யூ, நாங்க் எடிட்டரைதான் பார்க்கணும்." ரா. கி. ரங்கராஜன் கடுப்பானார்.

"ஸாரி... அவர் இல்லை."

எழுந்து வெளியே வந்தோம். கோட்டைதான் இது. எஸ். ஏ. பி இந்த கோட்டைக்குள் இருக்கிறார். பார்க்க விடமாட்டார்கள். 'என்ன செய்ய... என்ன செய்ய...' எதிர்பக்கம் டீக்கடையில் உட்கார்ந்து யோசித்தோம்.

"அவர் வீடு எங்கயோ கிட்டதாண்டா. வீட்டுக்குப் போனா என்ன." ராஜு பேசினான்.

"வீட்ல இருப்பாரா... என்ன நிச்சயம்."நான் சந்தேகப்பட்டேன்.

"வாசல்ல இருக்கற கேட் கீப்பரைக் கேட்போமா?"

"எஸ். ஏ. பி. இருக்காரா உள்ள?"

"இல்லீங்க. இப்பத்தான் போனாரு."

"வீடு எங்க?"

"இதே தெருவுல கடைசி. லோட்டஸ்னு போட்டிருக்கும்."

"வாடா போலாம்." ராஜு நடந்தான். பெரிய கம்பிக் கதவு போட்ட தோட்டம். சுற்றிலும் மரங்கள். நடுவே புல்தரை, நீர் தொட்டி. உள்ளே பெரிய பங்களா. வீடு பயமுறுத்திற்று. உள்ளே நாய் ஒன்று அலைந்தது.

"கதவு திறந்து உள்ளே போலாமா!"

"வெளிய போன்னுட்டா. இங்கயும் இல்லைன்னுட்டா?"

"டேய் ஒண்ணு செய்யலாம்."

எதிரே ஒரு ட்யூப் வல்கனைஸிங் கடை. அதில் டெலிபோன் இருந்தது. டைரக்டரி வாங்கி, எஸ். ஏ. பி. அண்ணாமலைன்னு தேடி, விலாசம் சரி பார்த்துக் கொண்டோம். அங்கிருந்தபடி போன் செய்தோம்.

16

ராஜு பேசினான். எதிர் முனையில் குமுதம் ஆசிரியர்.

"சார், எம் பேர் சுப்ரமண்ய ராஜு. எழுத்தாளர். என் கூட என் சிநேகிதன் பாலகுமாரன். நாங்க இரண்டு பேரும் உங்களைப் பார்க்க விரும்பறோம்."

"தலையங்கம் எழுதிக்கிட்டிருக்கேன்."

"இரண்டு நிமிஷம் பேசணும். தயவு செய்து அனுமதிக்கணும்."

"எங்கேர்ந்து பேசறீங்க?"

"உங்க வீட்டு வாசல்லேர்ந்து."

அவர் சிரிப்பது எனக்குக் கேட்டது.

வாசலுக்கு வந்து 'வரலாமா' என்று அனுமதி கேட்பவரை யார் கூடாது என்று மறுப்பார்கள்.

"சரி...அஞ்சு நிமிஷம் பேசுவோம்"...

கதவு திறந்து,தோட்டம் தாண்டி உள்ளே போனோம். பெரிய வராண்டா. ஆறு படிகள் உயரம். மர நாற்காலிகள். இடது தூண் பக்கம் ஒன்று, வலது தூண் பக்கம் ஒன்று. எதிரே ஒரு நாற்காலி. நாங்கள் வராண்டாவில் நிற்கிறோம்.

"பாலா" ராஜு கிசுகிசுத்தான்.

"என்ன?"

"குமுதத்தை கிழிகிழின்னு கிழிச்சுடணும்."

"ஏண்டா."

"நெகடிவ் அப்ரோச்."

எஸ். ஏ. பி. வெளியே வந்தார். அமைதியான முகம். பூஞ்சையான உடம்பு. வெள்ளைக் கதர் சட்டை, வேட்டி. தடித்த ஃப்ரேம் போட்ட மூக்குக்

கண்ணாடி, நரைத்தலை. சிரிப்பு உதடு பிரியாது உதட்டுக்கோடியில் எப்போதும் ஒரு சிரிப்பு.

"வணக்கம்" கை குவித்தார்.

வணங்கினோம். அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டோம்.

"என்ன பேசணும்?"

"குமுதம் பத்தி."

ஒரு முறைப்பாய் நிமிர்ந்தோம்.

"என்ன குமுதம் பத்தி..."

"எங்க அபிப்ராயம்."

"சொல்லுங்க."

"குமுதம் ஒரு வேஸ்ட். ஒரு குப்பை." உற்று இருவர் முகமும் கவனித்தார். "ஒரு தமிழ் பத்திரிக்கை தமிழில வர்ற மாடர்ன் லிட்டரேச்சரை எப்படிப் புறக்கணிக்க முடியும். இன்னிக்கு வர்ற கதை பத்தி ஏன் குமுதம் அக்கறைப் படலை...?"

"அப்படி ஒண்ணும் இல்லையே!"

"அப்படித்தான். உங்க பத்திரிகைல வர்ற கதைகள் எத்தனை தரம் வாய்ந்தவை? யாருக்கு உபயோகம்?"

'ஐந்து நிமிடம்' என்று அறிவித்தவர், இரண்டு மணி நேரம் பேசினார்.

"எனக்கு தமிழ் தெரியும் சார். பாசுரம் தெரியும். தேவாரம் தெரியும். குறுந்தொகை தெரியும். எனக்கு இங்கிலீஷ் தெரியும். மேலை இலக்கியம் தெரியும். என்

கதை உங்க குமுதம் கதையை விட நிச்சயம் பெட்டர். ஆனா நீங்க போடமாட்டீங்க.''

நானும் ராஜுவும் மாற்றி மாற்றி பொரிந்து தள்ளினோம்.

இரண்டு பேர், ஒரே எண்ணம் கொண்டவர்கள், ஒற்றை எதிராளியுடன் பேசுவதில் சௌகர்யமிருக்கிறது. கவுண்ட்டர் ஆர்க்யூமெண்ட் பலமாய் செய்ய முடிந்தது. ஒரு ஆள் பேச, எதிராளி யோசிப்பை அடுத்த ஆள் கணித்து அவர் கேள்விக்கு என்ன பதில் தரவேண்டும் என்று விரைவாய் தீர்மானித்து எதிர்வாதம் செய்ய முடிந்தது.

எங்கள் தரப்பு வாதம், விமர்சனம் எஸ். ஏ. பி. அவர்களிடம் மிக பலமாய் வந்து நின்றது.

எங்கள் கடுமையான விமர்சனத்துக்கு அவர் கொஞ்சம் கூட முகம் மாறவில்லை. அமைதி குலைய வில்லை.

''எழுதுங்களேன், உங்க கதைகளைக் கொடுங்களேன்.''

''எப்போ?''

''இரண்டு நாள்ல.''

''இப்ப கொடுத்தா வாங்க மாட்டீங்களா? பால்யூ மூலமாதான் கதை வரணுமா?''

சிரித்தார். எங்கள் தந்திரம் புரிபட்டு விட்டது. கதைகளை ரெடியாக அக்குளில் வைத்திருந்தது, எதிர்த்துப் பேசி, விமர்சனம் செய்து, சரி நீ செய்யேன், நீ எழுதேன் நல்ல கதை என்று வரும் போது...

''இதோ'' என்று நீட்டுகிறார்கள்.

திட்டமிட்டு நுழைந்திருக்கிறார்கள். எங்கள் தந்திரம் அவருக்குப் பிடித்திருக்க வேண்டும். எங்கள் மூர்க்கத்தை அவர் ரசித்திருக்க வேண்டும். பசங்க நல்லா சிலம்பு ஆடறாங்க என்று சந்தோஷப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அடுத்த வாரம் எங்கள் சிறுகதைகள் பிரசுரமாயின. மறு வாரம் இடைவெளி விட்டு மீண்டும் பிரசுரமாயின. தொடர்ந்து பல சிறுகதைகள் பிரசுரமாயின.

கெல்லீஸ் அப்ரூவல் முத்திரை எங்கள் மீது குத்தப்பட்டது. குமுதத்தில் கதை எழுதுகிற எழுத்தாளருக்கு மற்ற பத்திரிகையில் மதிப்பு இருந்தது.

நான் கவிதைக்குத் தலை முழுகினேன். சிறுகதை எழுத்தாளன் ஆனேன்.

''பிடிபட்டதேய் பாஞ்சாலங் குறிச்சி... பிடிபட்டதேய்...'' என்று உள்ளே பானர்மேனாய் கூவினேன்.

கணையாழி கொடுத்த கவிதை உந்தல், கசடதபற கொடுத்த இலக்கிய உந்தல், தேன்மழை கொடுத்த சிறுகதை உந்தல், இலக்கியச் சிந்தனை கொடுத்த பரிசு உந்தல், குமுதம் கொடுத்த பாப்புலாரிடி உந்தல், என் விமானம் சீராய் டேக் ஆஃப் எடுத்தது.

''சார்... யாரு நீங்க?''

''டைரக்டர் பாலகுமாரன்.''

''பாலகுமாரனா... குமுதத்துல...''

''யெஸ்... அதே பாலகுமாரன்.''

''கெட்டாலும் ஆண் மக்கள்...''

"யெஸ்... யூ ஆர் கரெக்ட்."

"ஏ க்ளாஸ் கதை சார்."

கொப்பளிக்கிற திமிர். புகழ் போதை கிளு கிளுப்பு. முகம் அறியாதவர்கள் கூட கை குலுக்கிப் பாராட்டும் கிளுகிளுப்பு. பறக்கிற புரவியை இன்னும் அடித்து விரட்டி ஓட்டுகிற உற்சாகம்.

இது குமுதம் கொடுத்த வரம்.

எந்தரோ மகானு பாவுலு... அந்தர்கி வந்தனமு...

மறுபடி சொல்கிறேன். நான் சுயம்பு இல்லை. என்னைப் பல கைகள் தடவித் தடவி உருவாக்கியிருக்கின்றன. கூத்துப்பட்டறை முத்துசாமி, ஞானக்கூத்தன், சுஜாதா, ஜானகிராமன், தேன்மழைக் கண்ணன், ப. சிதம்பரம், லட்சுமணன், பால்யூ, எஸ். ஏ. பி., ரா. கி. ரங்கராஜன், ஜ. ரா. சுந்தரேசன், புனிதன் ஆளுக்கொரு கை கொடுத்து இழுத்து விட்டார்கள். மலையேற்றம் தொடர்ந்தது.

குமுதத்தில் கதைகள் வரத் தொடங்கிய பிறகு ஒரு சரஸ்வதி பூஜை நாள் குமுதத்தில் சம பந்தி போஜனை. அச்சகத் தொழிலாளிகளுடன் முதலாளி உட்கார்ந்து ஒரே பந்தியில் சாப்பிடும் விருந்து. நாங்களும் போனோம். உட்காரச் சொல்லி சாப்பாடு போட்டார்கள்.

"சுந்தரேசன், இரண்டு பேரும் யார் தெரியுமா? பாலகுமாரன், சுப்ரமண்ய ராஜு. ரைட்டர்ஸ்." எஸ். ஏ. பி. அறிமுகப்படுத்தி தன் நெற்றியில் கை வைத்து சின் முத்திரை காட்டினார். 'இரண்டும் படு கெட்டி' என்றார்.

நான் மட்டுமே தனித்திருப்பின் குமுதத்தில் நுழைந்திருக்க முடியாது. சுப்ரமண்ய ராஜு துணை

இல்லாது போனால் இந்த பேச்சு சாமர்த்தியம், அகடவிகடம் தெரிந்திருக்காது.

ஒரு விஷயம் எப்படி செய்வது, எப்போது செய்வது என்று திட்டமிட, ராஜு மாதிரி ஒரு ஆள் பிறக்க வேண்டும்.

நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டவன். கோபம், ஆத்திரம், அழுகை எதுவும் வேகம் எனக்கு. அவன் அழுத்தமானவன். அமைதியானவன்.

"கோபம் வருதா... ரைட்... உடனே காட்டாத. ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் தள்ளிப் போடு. எட்டு பத்தா. எட்டு பதினைஞ்சுக்கு கோபப்படு. அப்பவும் குறையலையா, இன்னொரு அஞ்சு நிமிஷம் தள்ளிப்போடு. எட்டு இருபதுக்கு என்னைத் திட்டு." சொல்லிக் கொடுத்தான்.

பத்து நிமிடத் தள்ளிப்போடலில் கோபம் குறைந்து போயிருக்கும். கோபம் குறைந்து அதற்கான காரணத்தை அமைதியாக சொல்ல முடியும்.

சந்தோஷத்தையும் அதே மாதிரி தள்ளிப்போடு. உடனே காட்டாத. நிதானமா சந்தோஷப்படு. அமைதிப்படுத்தினான்.

அவன் பிறவி ஞானி. தன்னைத் தானே உணர்ந்து திடம் கொண்டவன். என்னை திடப்படுத்தியவன். எனக்கு வீரம் இருந்தது. போர்க்குணம் இருந்தது. என்னிடம் தமிழ் உடைவாளும், மேலை இலக்கிய கேடயமும் இருந்தன. இங்கே தாக்கு. 'இப்படி போர் செய்' என்று வழிப்படுத்தியவன், சுப்ரமண்ய ராஜு.

மறுபடி சொல்றேன்; நான் சுயம்பு இல்லை.

ஒரு இடத்தில் வெற்றி பெற்ற சந்தோஷம் மற்ற இடங்களுக்கும் பரவும்.

பரவிற்று. டிராக்டர் கம்பெனி யூனியன் பிரச்சினைகள் முடிவு பெற்று அதிக உழைப்பு, அதிக லாபம், அதிக ஊதியம் என்று மும்முரப்பட்டது. கடந்த வேலை நிறுத்தப் பிரச்சினைகளால் எனக்கு மேலே இருந்தவர்கள் விலகி வேறு வேலைக்குப் போக, நான் அங்கு முன்னேறு வது சுலபமாயிற்று. நானே ஒன்றுக்கு நாலு வேலைகளை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டேன்.

நான் வேலை செய்த பிரிவு, பர்ச்செஸ் பிரிவு. ஒரு நாளைக்குப் பதினாறு டிராக்டர்கள் தயாரிக்க பலவித மான பொருட்கள் வாங்கும் பிரிவு. என்னை அடிக்கடி வெளியே அனுப்பி பல கம்பெனிகளோடு நேரடி தொடர்பு கொள்ள வைத்து சாமான்கள் வாங்கவும், ஆர்டர்கள் போடவும், போட்ட ஆர்டர்கள் சரிவர சப்ளை ஆகிறதா, வண்டி தயாரிப்புக்கு குத்தகமில்லாமல் இருக்கிறதா என்று பார்க்கவும், அடுத்த வருட தயாரிப்புக்குத் திட்டமிடவும் பயிற்சி தந்தார்கள்.

பேசப் பேச, நாலு மனிதர்களைப் பார்த்து வியாபாரம் பேச,மொழியும் தந்திரமும், கூச்சமின்றிப் பழகு தலும் இயல்பாயின. ஓவர்டைம், இன்ஸென்டிவ், டிரான்ஸ் போர்ட் பேட்டா... என்னிடம் பணப் புழக்கம் அதிக மாகியது. தவணை முறையில் ஸ்கூட்டர் வாங்கினேன். நல்ல உடைகள் தைத்துக்கொண்டேன்.

'பம்பாய் போய் வா... இரண்டு நாள்'—திடுமென்று விமானத்தில் அனுப்பினார்கள். போன காரியம் சரியாய்

17

முடித்து வந்ததால் இந்தியாவில் பல இடங் களுக்குப் பல முறை விமானத்திலும் முதல் வகுப்பு ரயிலிலும் டிராக்டர் கம்பெனி ஆளாய் போனேன்.

போராடும் தொழிலாளியாய், சிவப்பு சிந்தனை ஆளாய் 'ரெட் சல்யூட், ரெட் சல்யூட்' என்று கூவும் ஆரம்பரோடாய், டிராக்டர் கம்பெனியில் வாழ்க்கை ஆரம் பித்த நான் பூர்ஷ்வா ஆனேன். மேனேஜ்மெண்ட் ஆள் ஆனேன். நிறம் மாறினேன். நிலை உயர்ந்தேன். மாறுதல் எனக்குப் பிடித்த விஷயம். என் இயல்பாகவே வாழ்க்கை நெடுகிலும் இருந்திருக்கிறது. நான் இன்ன வகை, இன்ன வகுப்பு, இன்னவித வாழ்க்கை என்று அடைத்துக் கொள்ளவில்லை. எந்த வட்டத்திலும் சிக்க வில்லை. எனக்கு அனுபவங்கள் முக்கியம். புதுப்புது அனுபவங்கள் முக்கியம். உலகில் எந்த இயக்கமும், எந்த பாலிஸியும், எந்த தத்துவமும் முடிவான முடிவல்ல. வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டே இருப்பது. வளர்ந்து கொண்டேயிருப்பது. எப்போதும் வளர முடியும். வளர்ச்சி எது? மாறுதலே வளர்ச்சி. மாறாதது வளராது... எது மாறும். உயிருள்ளது அனைத்தும் மாறும். உயிர்ப் புள்ளது அனைத்தும் மாறும். மாறமாட்டாதவன் கல் மரம். டெட் வுட்.

இந்த பயணங்களால், பயணப்படிகளால் காசு அதிகம் புழங்கியது. வேலைப்பளு அதிகம் என்றாலும் பயணங்கள் சந்தோஷமளித்தன. வேலையில் வரும் டென்ஷன்கள் சுகமாய் இருந்தன. பிடித்துப் போயின. பிரச்சினை என்கிற இடத்துக்குத்தான் பயணம் இருக்கும். போய் பிரச்சினையைத் தீர்த்து காரியம் முடிக்கத்தான் ஆள் தேவைப்படும்.

பிரச்சினைகளை எதிர் கொள்ளலும், போய் முட்டி மோதி விவரம் தெரிந்து தீர்ப்புகளோடு திரும்புவதும் என் மன வளர்ச்சிக்கு உதவின.

குமுதம் என்கிற பிரபல வாரப் பத்திரிகையில் பத்து கதை, உத்தியோகத்தில் நல்ல நிலை, கையில் கொஞ்சம் காசு, வாயில் சரளமான மொழி வளமை, தைரியம், திமிர், அலட்டல்.

வாழ்க்கைத் தடம் மாறிப்போயிற்று.

இனி காதலிக்கலாமா?

வேண்டாம். அது வேஸ்ட்.

பெண் தேவையில்லையா?

தேவை. காதலுக்கு அல்ல.

பிறகு...

காமத்துக்கு!

ஏன், காதலிப்பது உத்தமம் அல்லவா! என் அவசரத்துக்கு இது சரிப்படாது. காதல் இல்லாது காமம் தீர்ப்பது எங்ஙனம். வாடகைக்கு ஆட்கள் உண்டு.

நோய் வருமே!

நோய் தடுப்பும் உண்டு.

ஒரு பம்பாய் பயணத்தில் வேலை முடிந்துவிடும் நல்ல படியாய் என்கிற நிம்மதியில் ஊர் சுற்ற க்ராண்ட்ரோட் வழியாகப் போக, ஆயிரக்கணக்கில் வாடகைப் பெண்கள் பார்த்து மனசு கொதிக்க..

"தமிழ் பேசற பொண்ணு இருக்குதுங்களா?"

"இருக்கு, வாங்க."

பதினேழு பேரில் ஆறு பேர் தமிழ் பேசுகிறவர்கள்.

"எந்த ஊரு?" விசாரித்தார்கள்.

"மெட்ராஸ்."

"வியாபாரமா?"

"இல்லை. ஆபீஸ்."

சலசலத்தார்கள். அதிகம் பேசாத சுமாரான அழகுள்ள பெண்ணை தேர்ந்தெடுத்தேன்.

எல்லாத்தையும் வுட்டுட்டு ஏன் அதை...

மனசு நொந்ததை மகிழ்ச்சிப் படுத்தினால் இன்னும் மகிழ்ச்சியாய் இருக்கலாமே என்று கணக்கு போட்டது.

"பீர் சொல்லட்டுங்களா?"

முதல் தடவையாய் பீர் குடித்தேன். எந்த பயமும் இன்றி பெண் சுகித்தேன்.

"இன்னும் நாலு நாள் இருப்பேன். தினம் வரட்டா?"

"வாங்க."

"உன்னை வெளியே அனுப்புவாங்களா?"

"கூட காசு கேட்பாங்க."

"கொடுத்தா போச்சு."

சேலத்துப் பக்கம் வளர்ந்த பெண். படிப்பு இல்லை. கொஞ்சம் குண்டு, மந்தமான முகம், கறுப்பு. அசைவ சாப்பாடும், தமிழ் சினிமாவும் தவிர, வேறு ஞான மில்லாதவள்.

"மானல்லவோ கண்கள் தந்தது
மயில் அல்லவோ சாயல் தந்தது
தேனல்லவோ இதழைத் தந்தது"

கடற்கரையில் உட்கார்ந்து பாடினேன். [illegible] கைகோத்து வெளியே நடந்த முதல் பெண் அவள்தான்.

அவளுக்கு என் சந்தோஷம் புரியவில்லை. "கரும்பு ஜூஸ் வாங்கித் தரியா? வெள்ளரிக்கா உப்பு போட்டு சாப்பிடலாமா? இன்னும் மல்லாட்ட பயிறு வாங்கேன், நல்லா இருக்கு." அவளாய் கேட்டது உணவுப் பொருட்கள். நானாய் வாங்கியது காது வளையம், வெல்வெட் ரிப்பன், மூடி போட்ட முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி, கொண்டை ஊசி, ஹேர்பின்கள்.

இரண்டு நாளில் நட்பு பலப்பட்டு விட்டது. காமம் எத்தனை சுகம் என்பது தெரிந்து போயிற்று. காதலே தேவையில்லை என்று மனசு தப்புக் கணக்குப் போட்டது.

இது பாபமில்லையா...? கேவலமில்லையா... கேள்வியே எழவில்லை. வாடகை பெண்ணுக்கு அன்பான வரிசைகள் செய்து வயப்படுத்தி... தந்திரக் கொள்முதல் நடந்தது.

ராஜூவிடம் வந்து அனுபவம் சொன்னேன். அவன் அலுவலகத்தில் நல்ல நிலைக்கு போராடிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு மோட்டார் சைக்கிள் கிடைத்தது.

இலக்கியச் சிந்தனைக் கூட்டத்துக்கு, மற்ற இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு கடைசி நிமிடத்தில் ஸ்கூட்டர், மோட்டார் சைக்கிளில் வருவோம், கடைசி வரிசையில் உட்காருவோம்.

கேள்வி நேரத்தில் ஏகப்பட்ட கேள்விகள் கேட்போம். கோபப்படச் செய்வோம். மூர்க்கமாய் கேலி செய்வோம். பதிலடி தருவோம். முடிந்ததும், மோட்டர் சைக்கிள் எடுத்து புகைபரப்பி பறப்போம்.

எதிர்காலம் பற்றி ஏகப்பட்ட நம்பிக்கைகள் இருந்த நாட்கள் அவை.

டிராக்டர் கம்பெனி கொடுத்த சலுகை, பயண அனுபவம், தைரியம் என் இலக்கிய வாழ்க்கைக்கு பேருதவி செய்திருக்கிறது.

ஜீன்ஸ் நறுக்கப் போகிறாய், பெஞ்சு துடைக்கப் போகிறாய் என்கிற அப்பாவின் ஆசீர்வாதம் உடைந்து, வாழ்க்கை வேர் விட்டு தழைக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

ஆழ்வார் பேட்டையில் திரு. ஜெயகாந்தன் அறைக்கு ஒரு நாள் நானும் ராஜூவும் போனோம். என் குமுதக் கதை 'கெட்டாலும் ஆண்மக்கள்' கதையைப் படித்திருந்தார். அதை முற்றிலும் நான் நினைக்காத வேறு கோணத்தில் விமர்சனம் செய்தார்.

"பெண் கெட்டுப் போனத கேலியா, குரூரமாய் எழுதியிருக்கறாயே... அந்தப் பெண்ணுக்கு அம்மாவாய் இருந்து பார்த்தியா... அவ உன் மகளா இருந்தா இப்படி எழுத அல்லது நினைக்க வருமா? ஸ்டைல் நல்லா இருக்கு, எழுத வருது. சரியா எழுத வேண்டாமா?"

உள்ளே கல் புரண்டது.

கேலியும் குத்தலும் சொல்லவா இலக்கியம். அன்பு செய்தல் அல்லவா? வழி பிசகியவர்களையும் பரிவோடு நோக்குதல் அல்லவா?

"என்னை யார் அம்மாவாய் கனிவோடு பார்த்திருக்காங்க...?"

"தேவையில்லை... நீ பார்..."

கல் புரண்ட இடத்தில் நீர் கொப்பளித்தது அறிந்தோ அறியாமலோ திரு. ஜெயகாந்தன் என் வாழ்க்கையின் திருப்பங்களுக்குக் காரணமாய் இருந்தார். அவர் பேச்சுகள் என்னை அதிகம் பாதித்தன. எ… வைத்தன. நண்பர்களைக் கூட்டி வைத்து தினம் தினம் இலக்கிய விசாரம் செய்கிற தன்மையும், அவர் பேச்சுத் தெளிவும் அவர்பால் அதிகம் ஈர்த்தன.

திரு. ஜெயகாந்தன் பேச்சு தடலடியாய் இருக்கும். வர்ஜா வர்ஜமில்லாது கெட்ட வார்த்தைகள் இரைப்படும். விமர்சனம் மிகக் கடுமையாய் இருக்கும். பேச்சு முகத்தில் அறையும். அதே சமயம் ஆழமாய் சிந்திக்க வைக்கும்.

ஒரு விஷயத்தை பல கோணங்களில் பார்க்க அவரிடமிருந்து கற்றேன். என் எண்ணம், என் விருப்பம் என்பது தாண்டி, எது உண்மை என்று யோசிக்கத் துவங்கினேன். இது கதை எழுதுவதில் அதிகம் உதவியது. சொந்த வாழ்க்கையிலும் பலன் தந்தது.

அப்பா சிம்சனிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். அம்மா தொடர்ந்து பள்ளிக்கு தமிழ்ப் பண்டிதையாய் போய்க் கொண்டிருந்தாள். தங்கைக்கு உத்தியோம் கிடைத்தது. தம்பி படிப்பு முடித்தான்.

அடிப்படை வசதிகள் பெருகின.

ஏழ்மை மெல்ல விலகியது. கவிதை எழுதி ஓரளவு பெயர் வந்து விட்டது. சிறுகதையும் பிடிபட்டு விட்டது. தொடர்கதை நாவல் எப்படி எழுதுவது... நான் யோசிக்கத் துவங்கினேன்.

18

ஏற்கனவே ஒரு நாவல் எழுதி பெட்டிக்குள் பூட்டி வைத்திருந்தேன். 'ஏதோ ஒரு நதியில்' என்று தலைப்பிட்டிருந்தேன். அது சரியா தவறா என்று புரியவில்லை. ரொம்ப எமோஷனலாய் அது இருக்கிறது என்கிற நினைப்பு. கிட்டத்தட்ட சுயசரிதம் போல இருந்தது. இது எனக்கு கெடுதல் தருமோ... ஊர் முழுக்க அவமானப்பட்டு தெரிந்த விஷயம். கஷ்டம் வருமோ. தரலாமா பத்திரிகைக்கு. இல்லை... கிழித்து விடலாமா! குழப்பமாய் இருந்தது.

வேறு ஆள் கதையை மனசில் வாங்கி எழுத, கரு சரியாய் உருவாகவில்லை. பல இடங்களில் பின்னல் பலமாய் விழாது, சொதப்பலாய் நின்றது. சுஜாதா, 'உன் கதையை எழுதாதே... எழுதினாலும் அதை உன் கதையாய் எழுதாதே' என்கிற உபதேசம் உறுத்தியது.

நான் சுப்ரமண்ய ராஜுவை அபிப்பிராயம் கேட்டேன். ஞானக் கூத்தனோடு விவாதித்தேன். கண்ணில் பட்ட நண்பர்களிடம் எல்லாம் அந்தரங்க விஷயம் கதையாய் எழுதலாமா என்று கேட்டேன்.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பதில் சொன்னார்கள். "சுஜாதா சொன்னது புரியலையா... விலகி நின்று எழுது. உன் விஷயம், உன் உபதேசமா இல்லாத மூணாம் மனுஷனா உன் வாழ்க்கையைப் பார். விமர்சன புத்தியோட கதை எழுது" ராஜு அறிவுறுத்தினான்.

நான் சிம்சனில் வேலை செய்த கண்ணன் என்கிற நண்பர் எழுபத்தி இரண்டில் நடந்த கலவரத்தில் கத்தி குத்துப்பட்டு இறந்து போனதை, அவர் வீடு கலைந்து போனதைப்பற்றி யோசித்தேன். எவ்வளவு இதமான ஆள் அந்த கண்ணன். அவனைக் கத்தியால்

குத்த எப்படி மனசு வந்தது. அவன் மனைவி, குழந்தைகள் நிலைமை இன்று என்ன... எப்படி இருக்கிறார்கள். கண்ணனின் மனைவிக்கு ஹிக்கின்பாதம்ஸில் வேலை போட்டு கொடுத்து இருக்கிறார்களாம். ரொம்ப நல்ல மாதிரியாம். அமைதியாய் இரண்டு வார்த்தை பேசினாலும் நறுக்குத் தெரித்த மாதிரி இருக்குமாம். போய் பேட்டி மாதிரி எடுத்து கதை எழுதி விடலாமா?

நான் ஹிக்கின்பாதம்ஸ் போனேன். தொலைவிலிருந்து கண்ணன் மனைவியைப் பார்த்தேன். போய் பேச தயக்கமாய் இருந்தது. பெண் விஷயத்தில் ஏற்கனவே எனக்கு கெட்ட பெயர். அரசல் புரசலாய் இது டிராக்டர் கம்பெனிக்கும் தெரியும். நான் போய், இப்போதுதான் வேதனைப்பட்டு வேலைக்கு சேர்ந்திருக்கிற பெண்ணிடம் பேச, என்னால் அந்தப் பெண்ணுக்குக் கெடுதல் வரும் நான் வெளியேறினேன்.

கண்ணில் பார்த்த, காதால் கேட்ட கண்ணன் மனைவியைப் பற்றி என்னுள் நானே ஒரு உருவம் சிருஷ்டித்தேன்.

கண்ணனை கணேசன் என்று மாற்றினேன். அவளுக்கு சாவித்திரி என்று பெயர் கொடுத்தேன். இந்த க்ஷணம் வரை சிம்சன் தொழிற்சங்கப் போராட்டத்தில் களபலியான கண்ணன் அவர்களின் துணைவி பெயர் எனக்குத் தெரியாது. ஒரு முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு வணங்கியதும், பிறகு ஒரு முறை சந்தித்த போது அவர்கள் வணங்க, நான் வணங்கியது தவிர, வேறு பேச்சு நிகழ்ந்ததில்லை. ஆனால் அந்த சாவித்திரி என்கிற கதாநாயகி கண்ணன் அவர்களின் துணைவியாரின் பாதிப்பு.

நான் உருமாறினேன். உள்ளே என் நெஞ்சுக்குள்ளே ஒரு நல்ல கணவனின் துணைவியாக உருமாறினேன். பேச்சு, நடவடிக்கை, சண்டை, சந்தோஷம் எல்லாம் கற்பனை செய்தேன். இரண்டு அத்தியாயங்கள் எழுதிவிட்டு அப்படியே விட்டுவிட்டேன்.

ஒரு நாள் குங்குமத்திலிருந்து, திரு. சாவியிடமிருந்து எனக்கும் சுப்ரமண்ய ராஜுவுக்கும் நேரே வரச்சொல்லி கடிதம் வந்திருந்தது. அப்போது திரு. சாவி தினமணிக் கதிரிலிருந்து விலகி, குங்குமம் ஏற்று நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

ராஜுவுக்கும் எனக்கும் இந்த அழைப்பு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. குமுதத்துல போடு போடுனு போடறோம், கூப்பிடறாங்க என்று நினைத்தோம். அது தவறு என்று பின்னால் தெரிந்தது. திரு. சாவி குமுதத்தில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளைப் படித்திருந்தார். என்னையும், ராஜுவையும் பற்றி சுஜாதா அவரிடம் சொல்லி வைத்திருந்ததால் இந்த அழைப்பு அனுப்பினார்.

ஒரு சனிக்கிழமை பிற்பகல் திரு. சாவி அவர்களை சந்தித்தோம்.

“என் பத்திரிகைக்கு ஏதாவது செய்யுங்க. என்ன செய்ய முடியும் உங்களால...”

“ஒரு பத்திரிகையே நடத்த முடியும்” ராஜு பதில் சொன்னான்.

“குட். அப்ப ஒரு இஷ்யூ குங்குமம் நீங்களே எடிட் பண்ணுங்க. மாறுதலா இருக்கும்.”

“எப்ப சார்?”

"எப்ப வேணா... அதுக்கு உண்டான [illegible] கலெக்ஷன் ஆரம்பியுங்க. புதுசா [illegible] வேணா வரலாம். ஆல்த பெஸ்ட். இது [illegible] எடுத்து செய்யுங்க பார்ப்போம்."

மிகப் பெரிய வாய்ப்பு அது.

"மேட்டர் ரெடி பண்ணா... முதல் [illegible] போட்டோ போட்டு பெரிசா விளம்பர[illegible] ஏ க்ளாஸா யூஸ் பண்றேன். அவசர[illegible] ரெடின்னு சொல்றீங்களோ, அப்ப பத்திரிகை [illegible] உங்களுது. ஆல்த பெஸ்ட்."

அவர் சொன்ன நாலாம் நாள் [illegible] எனக்கு காய்ச்சல் வந்தது. மறுநாள் [illegible] அதற்கு நான்கு நாட்கள் கழித்து டைஃபா[illegible] சந்தேகப்பட வைத்தது. பத்து நாளில் [illegible] நான் கல்யாணி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்க[illegible] அனல் பறக்க ஒரு வாரம் கிடந்தேன்.

எந்தப் புது வேலை துவங்கினாலும் [illegible] அதற்கு ஒரு தடங்கல் வருவது என் ஜாதக[illegible] தடங்கல் வர, அந்த வேலை மிகச் சிறப்பாக [illegible] என்பதும் என் அனுபவம். நான் அசையாது [illegible] கிடந்தபடி அந்த ஒரு வாரம் பத்திரிகை[illegible] யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். நாவல் பற்றி [illegible] தேன். மனசுக்குள் ஒவ்வொரு அத்தியாயமா[illegible] பார்த்துக் கொண்டேன். பேப்பரும், பென்சிலும் [illegible] மனசுள் தோன்றியதை சாப்டர் சாப்டரா[illegible] பார்த்தேன். பலமுறை அடித்து வரிசைப்படுத்தி[illegible]

கண்ணனின் மனைவி மறுமணம் செய்து [illegible] என்ன என்று தோன்றியது.

[illegible] திருமணம்—தானே முன் வந்து [illegible] திருமணம்—யோசித்தால் என்னவென்று [illegible] காதலித்தவன் புருஷனைவிட நல்லவனாய் [illegible] அப்படி காதல் வளர்ந்து திருமணம் நடந்து [illegible]டில் ஆனபிறகு மறுபடி அந்தக் கணவன் [illegible] திருப்பினால்... இளம் விதவையை வைத்து [illegible] யோசனை வந்தது.

[illegible] ஓய்வு எடுத்தேன். முப்பது நாட்கள் [illegible] கரைத்துக் குடிப்பது, யோசிப்பது தவிர, [illegible]யில்லை.

[illegible] இடைவிடாது விதம் விதமாய் தறி நெசவு [illegible] கொண்டிருந்தது. உடம்பு துரும்பாய் இளைத்துக் [illegible]

[illegible] மறுபடி சேர்ந்தேன். குங்குமம் [illegible] போனேன். ராஜு என் லிஸ்ட் பார்த்து [illegible] விரும்பிய நபர்களின் கதைகளை எழுதிக் [illegible] வந்தோம். நானும், ராஜுவும் கவிதை [illegible] என்றும், மற்ற இலக்கிய நண்பர்களிடம் [illegible] வாங்கிப் போடுவதென்றும் தீர்மானித் [illegible] கவிதைகள் கிடைத்தன. திரு. [illegible] பேசி கவிதைகளுக்கு உண்டான [illegible] கேட்டு வாங்கினோம். அட்டைப்படம் [illegible] சொன்னோம்.

[illegible] ஜானகிராமனைப் பற்றி இரண்டு கட்டுரை [illegible] தமிழ் வாரப் பத்திரிகைகளுக்கு [illegible] வரவழைக்கத் திட்டம் போட்டோம்.

திரு தி. ஜானகிராமனை தமிழ் வாரப் பத்திரிகைகளுக்கு மிகச் சரியானபடி அறிமுகப்படுத்தியது நானும் ராஜுவும்தான். தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த எல்லோராலும் திரு. ஜானகிராமன் பாராட்டப்பட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டோம்.

அந்த குங்குமம் இதழ் தயாரிப்பு வேகமாய் நடந்தது. மிகச் சிறப்பாய் வெளிவந்தது. தமிழ் வாரப் பத்திரிகையில் என் போட்டோ தாடி மீசையுடன் டைஃபாய்டில் இளைத்த உடம்புடன் முதன் முதலாக வெளிவந்தது.

அந்த இதழ் அதிகம் பாராட்டப்பட்டது. படிக்கிறவனில் பாதி பேர் 'சுப்புடு' என்று முன்னுரை எழுதியிருந்தோம். 'ன்' விகுதி வாசகருக்குக் கோபம் தந்தது. அதை கண்டித்து ஏராளமான கடிதங்கள். மற்றபடி நிறைய பாராட்டுகள்.

பத்திரிகையில் வேலை செய்த போதும், பத்திரிகைக்கு வரும் கடிதங்களை பார்த்த போதும் பத்திரிகைக்கு எப்படி எழுத வேண்டும் என்பது தெளிவாய் புரிந்தது.

அங்கே உதவி ஆசிரியராய் இருந்த பாவைச் சந்திரன் அந்த இதழ் தயாரிக்க அனுசரணையாய் இருந்தார். நாங்கள் இதழ் தயாரிக்க சில மாதங்களுக்கு முன்பு தான் குங்குமத்தில் உதவி ஆசிரியராக சேர்ந்திருந்தார்.

இதற்கிடையில் நான் ஒரு நெடும் சிறுகதை எழுதினேன். 'நெட்டி பொம்மைகள்' என்று பெயரிட்டேன்.

அந்தக் கதை ஒரு கால்கேர்ள் பற்றிய கதை. ஒரு ஷூட்டிங் வேடிக்கை பார்க்கப் போனபோது எனக்கும் ராஜுவுக்கும் அந்தப் பெண் பரிச்சயமானாள்.

நான் டைஃபாய்டு தாக்கப்படுவதற்கு நான்கு மாதம் முன்பு அவளைச் சந்தித்தேன்.

ஷூட்டிங் நடக்கிற இடம் தள்ளி அந்தப்பெண் 'பொன்னியின் செல்வன்' மூன்றாவது பாகம் படித்துக் கொண்டிருந்தது. குனிந்த தலை நிமிராமல் ஒரு மரத்தடியில் மிக ஆழ்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தது.

நானும் ராஜுவும் அருகே போய் நின்றதும் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை.

அந்தப் பெண்ணின் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில் சிரித்துப் பேசினோம். ஷூட்டிங்கில் உள்ள நடிகரோடு உரக்க விவாதித்தோம். அந்த டைரக்டரோடு சினிமா பற்றிய கருத்துகள் பரிமாறினோம்.

'டீ வரலையாக்கா' யாரையோ கேட்டு விட்டு, மறுபடி படிக்க ஆரம்பித்தது.

எங்களுக்கு டீ வந்தது. இன்னொரு கப் டீ கேட்டு வாங்கி அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்தோம்.

திடுக்கிட்டு எழுந்தது.

"என்னங்க..."

"டீ கேட்டீங்களே..."

"ஐயோ... எங்களுக்குத் தனியா வரும்."

"பரவாயில்லை. 'பொன்னியின் செல்வன்' படிக்கறவங்களுக்கு எங்களால் ஆன உபகாரம்."

சிரித்தது. 'நிறைய கதை படிப்பேன்' என்று சொல்லிற்று.

பெயர் கேட்டோம். தயங்கியது. மெல்ல நீலாயதாட்சி என்று சொன்னது. அதே பெயரை நாவலிலும்

வைத்தேன். ஏனெனில் நீலாயதாட்சி என்கிற அவள் பெயர் வெகு சிலருக்கே தெரியும். வெளியே அவளுக்கு வேறு பெயர். நான்காவது, ஐந்தாவது பாகம் இல்லை என்று சொல்லிற்று.

"விலாசம் கொடுங்க. நாங்கள் கொண்டு வந்து தருகிறோம்" என்று சொன்னேன்.

தயங்கிற்று.

"பிரச்சினைன்னா தரவேண்டாம்" என்று பின் வாங்கினேன்.

தந்தது.

மறுநாள் நாங்கள் இருவரும் கொண்டு போய் புத்தகங்கள் தர, வியந்து நின்றது. நட்பாயிற்று.

வானொலி மலர்க்கொடி வார்த்தையால் அன்று பெண்கள் மீது காதல் போயிற்று. காமம் போகுமோ... நீலாயதாட்சி கால்கேர்ள் என்று சுலபமாய் தெரிந்து போயிற்று.

வாரத்துக்கு இரண்டு தரம் ஏதாவது சாக்கோடு போக வைத்தது.

"எதுக்கு சுத்தறீங்க" என்று ஒருநாள் நேரிடையாகவே கேட்டது.

"சும்மா தான்."

"பொய். என்னை மாதிரி பெண்களை யாரும் சும்மா வந்து பார்க்க மாட்டாங்க."

"நான் கதை படிக்கிறவன். நீயும் கதை படிக்கிறேன்றது சந்தோஷமாய் இருந்தது."

"எல்லாம் இருக்கும். அடிப்படைல என்ன தேவை? என்ன காரணம்?"

பதில் சொல்லவில்லை.

"சனிக்கிழமை திருவான்மியூர் போலாமா? அங்க நல்ல ஹோட்டல் இருக்கும். இடைஞ்சல் இல்லை."

நீலாயதாட்சி காசுக்கு வருகிற பெண்தான். ஆனால் பேச்சுத் துணைக்கும் உறுதுணையாய் இருந்தாள். கவிதைப் போட்டி நடத்துவாள். படிப்பு மிகவும் குறைவு, ஆனால் மகா புத்திசாலி.

சாப்பாடு வந்தவுடன் இடுப்பில் புடவையை இழுத்து சொருகி தானே பரிமாறுவாள். மூன்று பேரும் கடற்கரை இருட்டில் உலாவுகையில் மாறி மாறி நானும் ராஜுவும் கவிதைகள் சொல்வோம். மார்க் போட்டுக் கொண்டு வருவாள். நீலாயதாட்சியிடம் அதிக மார்க் வாங்க நானும் ராஜுவும் போட்டி போடுவோம்.

காமம்தான் காதலின் அடிப்படை. காமம் தீர காதல் போயே போயிற்று. எந்தப் பொண்ணையும் காதல் என்று ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. யாரோடும் பேசுவதில்லை. காதல் முட்டாள்தனம். பெண் சிநேகம் பேதமை என்று தள்ளி நின்றேன். நீலாயதாட்சிக்கு அள்ளிக் கொடுத்தேன். அவளோடு பல ஊர்கள் சுற்றியிருக்கிறேன். பின்னால் அதுவும் அலுத்துப் போக, அந்த உறவும் புளித்துப் போக பின் வாங்கினேன்.

'இந்த உறவு சரியா, தவறில்லையா' என்கிற கேள்விகள் பற்றி யோசிக்கவேயில்லை. ஒரு நல்ல உத்தியோகம். செலவழிக்க காசு. இலக்கியம் கொடுத்த திமிர் என்னை இவ்விதம் நடக்கத் தூண்டியது.

நான் நல்ல பிள்ளையாய், பழி பாவத்திற்கு அஞ்சியவ னாய் இருந்ததேயில்லை. 'கூடாது' என்று சொன்னால் 'ஏன்' என்கிற கேள்வி உடனே வரும். எது கூடாது என்கிறார்களோ அதைச் செய்வேன் என்கிற ஆவேசம் வரும். இள வயதில் மிகவும் மோசமாய் அடக்கப்பட்ட நான் வாலிபனானதும், தோளுக்கு மிஞ்சியதும் தான் தோன்றியாய் திரிந்தேன்.

ஆனால் அப்போதும எவரையும் மனசு நோக பண்ணியதில்லை. யாரையும் துன்புறுத்தும் எண்ணம் இல்லை. எவரின் அழிவு குறித்தும் ஆசைப்பட்டதில்லை. செயலாகக முனைந்ததில்லை.

உலகம் சொல்லும் ஒழுக்க விதிகளைப் புறக் கணித்தேனே தவிர, எவரையும மடக்கி 'மண்டி போடு என் முன்னே' என்று வன்மம் கொண்டதில்லை. காதலிக்க வந்த பெண்ணிடம் கூட கவிதை பேசினேனே தவிர, கர்வம் காட்டியதில்லை.

'நெட்டி பொம்மைகள்' என்ற நீலாயதாட்சி கதை வெளியான அடுத்த வாரம் சாவி எங்களை நேரே கூப்பிட்டார். தனியே பத்திரிகை ஆரம்பிக்கப் போகிறேன். எனக்கு ஒத்துழைப்பு தரவேண்டும் என்றார். உடனடியாக சரியென்றோம்.

கல்கண்டு வடிவில் நிறைய துணுக்குகளாக சாவி முதல் இதழ் வெளிவந்தது. இடையே பாவைச்சந்திரன் மூலமாக முரசொலிமாறனிடம் இருந்து அழைப்பு வந்தது. குங்குமத்திற்கு ஒத்துழைப்பு தர வேண்டும்

19

என்றும், குங்குமமே பாலகுமாரனையும், ராஜுவையும் சரியாக வெளியுலகுக்கு அடையாளம் காட்டியது என்றும் சொன்னார். எங்களை அறிமுகப்படுத்தியது.

சாவி. எனவே அவருக்கே தொண்டு செய்வதென்று நாங்கள் முடிவெடுத்தோம்.

ஆனால் கல்கண்டு சைஸ் பத்திரிகை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. கதையோ, தொடர்கதையோ வாய்ப்பில்லை. ஆனால் சாவி அவர்களுக்கு கதை, தொடர்கதையை விட ஜர்னலிசத்தில் அதிக நம்பிக்கையுடன் பிடிப்பும் இருந்தது.

பத்திரிகைக்கு ரிப்போர்ட்டிங் செய்வது பயனில்லாத வேலை என்பது என் அபிப்பிராயம். என் பெயர் கட்டுரையின் கீழே கடைசியில் பத்து பாயிண்ட் எழுத்தில் வரும். எனக்குக் கொட்டை எழுத்தில் என் பெயர் பார்க்க ஆசை. போஸ்டரில் என் முகம் பார்க்க ஆசை.

ஆனால் திரு. சாவி அவர்களோ வாரப்பத்திரிகைக்கு அழகு பேட்டிகளும், பெட்டிச் செய்திகளும்தானே ஒழிய, கதை, தொடர்கதை வெறும் சடங்கு என்கிற அபிப்பிராயம் கொண்டவர்.

“எடுத்த உடனே சிறுகதை, தொடர்கதைன்னு என் பத்திரிகைல ஆசைப்படாதீங்க. ரிப்போர்ட்டிங் பண்ணுங்க. நிறைய பேட்டி எடுத்துக்கிட்டு வாங்க.” நான் தயங்கினேன்.

“ரிப்போர்ட்டிங் செய்தால்தான் கதை எழுத இடம் தருவேன். எது வேணா கொண்டாங்க, சுவையா இருக்கணும். விவகாரமா இருக்கணும்...” எனக்கு அவர் மீது நம்பிக்கையில்லை. யோசனையோடு பார்த்தேன்.

“எனக்குத் தெரியும் உங்களுக்கு எதுல நாட்டம்னு. ஆனா பத்திரிகை நல்லா நின்னாதானே தொடர் கதை.

பத்திரிகை விக்கணும்னா ரிப்போர்ட்டிங்தான் அதைச் செய்யும்.'' நான் அப்போது சரியென்று சொல்லவில்லை.

''இதோ பாருங்க, இது உங்க பத்திரிகை. இதை நீங்க என்னை எக்ஸ்ப்ளாய்ட் பண்ணிக்கங்க. நான் உங்களை எக்ஸ்ப்ளாய்ட் பண்ணிக்கறேன் பாலகுமாரன். நாலு ரிப்போர்ட் செய்து கொண்டாந்தா, அவருக்கு ஒரு சிறுகதை எழுத வாய்ப்பு கொடுப்போம்னு தோணுது எனக்கு.''

உள்ளே ஒரு நிமிடம் ஏண்டா குங்குமத்தை அறுத்துக் கொண்டு வந்தோம் என்று தோன்றியது. ராஜு கண்டு பிடித்து விட்டான்.

''ஏண்டா தயங்கறே... ரிப்போர்டிங்லயே தமிழ் நாட்டை அலற வைக்கலாண்டா.''

''இல்லை. என் வேலை ரிப்போர்ட்டிங் இல்லை.''

''டேய், சான்ஸ் விடாதே. எடுத்த உடனே யார் தொடர்கதைக்கு வாய்ப்பு தருவாங்க. குங்குமத்துல கூட உனக்கு சிறுகதை சான்ஸ் கிடைக்குமே தவிர, தொடர் கதை எழுத வாய்ப்பு கிடைக்காது. யோசிக்காதேடா.''

ராஜுவுக்கு ஒரு சிறுகதை எழுத அதிக நாட்கள் பிடித்தன. நான் இரவோடு இரவாய் சிறுகதை எழுதுபவன். அவனுக்கு ரிப்போர்ட்டிங்கில் ஆர்வம் இருந்தது. கேள்வி பதில் பகுதியில் நாட்டம் இருந்தது.

என்னையும் இழுத்தான்.

ராஜுவை விட எனக்கு திட்டமிடும் திறன் கம்மி. நிதானம் குறைவு. முன்யோசனை குறைவு. அவன்

சொல்வது சரியாய் இருக்கும் என்று நினைத்து சாவியிடம் சரியென்று ஒப்புக் கொண்டேன்.

ஆனால் உள்ளுக்குள்ளே விருப்பமின்றி செயல் பட்டேன். வடிவுக்கரசி, ஸ்ரீபிரியா, டைரக்டர் பாலசந்தர், ரஜினிகாந்த், கமலஹாசன் டற்றி நாலு வார பேட்டி என்று பல பேட்டிகள் சுற்றி சுற்றி எடுத்தேன். சனியும், ஞாயிறும் விடுமுறையான அலுவலகம் என்பதால் இந்த வேலை செய்ய தோதாய் அமைந்தது.

கட்டுரைகள் சுவையாய் அமைந்தன. ரஜினி பற்றிய கட்டுரை அதிகம் பேசப்பட்டது. கட்டுரை எழுதுவதிலும் என் திறமையைக் காட்ட முடிந்தது. ஆனால் மனசுக்கு நிறைவு இல்லை. கதை எழுத மாட்டோமா சாவியில் என்று ஏங்கினேன்.

ஒரு நாள் பிற்பகல் சாவி ஆபீஸில் டம்மி தயாரித்துக் கொண்டிருந்தபோது குமுதம் பால்யூவின் மூத்த புதல்வனிடமிருந்து ஃபோன் வந்தது.

“சாவி ஆபீஸா... பாலகுமாரனா... நடிகை ஷோபா தூக்குல தொங்கி செத்துட்டாங்க. போலீஸ் இன்னும் வரலை. உடனே வாங்க'' என்றார்.

நான் சாவி வீட்டுக்கு ஃபோன் செய்தேன். உடனே கிளம்புவதாகக் கூறினேன். வெளியே வர, ராணிமைந்தன் எதிர்பட்டார். விஷயம் சொன்னேன். என் ஸ்கூட்டரை உதைத்து கிளப்பி நான் ஓட்ட, அவர் பின்னால் ஏறிக் கொண்டார்.

ஸ்கூட்டர் பேயாய் பறந்தது. போலீஸ் அங்கே போகும் முன் நான் போய் விஷயம் பார்த்து எழுதி, அந்த வார சாவியிலேயே ரிப்போர்ட் வந்துவிட வேண்டும் என்று பரபரத்தேன்.

பாலுமகேந்திரா என் நண்பர். அவரைச் சந்தித்து பேசியிருக்கிறேன். அவரும் ஷோபாவும் கணவன் மனைவியாக தங்களை அறிவித்துக் கொண்ட பரபரப்பு அப்போது அடங்கியிருந்த நேரம். அது எத்தனை பெரிய சோகத்தில் முடியும் என்று நினைக்கவேயில்லை.

ஷோபா வீட்டு வாசலில் ஸ்கூட்டர் நிறுத்திப் பூட்ட சாவி தேடி கை நுழைத்தபோது பகீர் என்றது. ஸ்கூட்டர் பூட்டப்பட்டிருந்தது. அதாவது பூட்டிய ஸ்கூட்டரை நான் அத்தனை விரைவாய் ஓட்டி வந்திருக்கிறேன். என்னுடையது லாம்ப்ரெட்டா. ஹாண்டில் பார் லாக் உள்ளது. கழுத்து திருப்பி லாக்

செய்தால் நடு மையத்துக்கு ஸ்கூட்டர் வராது. வலது பக்கம் திரும்பவே முடியாது. நான் வலது பக்கம் திரும்பா [illegible] வண்டியில் சகல இடங்களிலும் இடது பக்கம் திரும்பியே ஷோபா வீடு அடைந்திருக்கிறேன்.

எங்கேயாவது வலது பக்கம் திரும்பியிருந்தால் ஓட்டின வேகத்துக்கு நானும், ராணிமைந்தனும் தூக்கி எறியப்பட்டிருப்போம். நிச்சயம் மிக மோசமாக அடிபட்டிருப்போம். செத்து தொலைத்திருப்போம்.

''ராணி, வண்டி பூட்டிருக்குய்யா.'' நான் கத்தினேன். ராணிமைந்தன் அசைத்துப் பார்த்துவிட்டு வாய் பிளந்து வியந்தார். “எப்படி ஓட்டினே?'' என்று கேட்டார். ''பாலகுமாரா, இன்னிக்கு உயிர் பிழைச்சது ஷோபா அருள். உள்ள வா.''

போலீஸ் வரவில்லை. நானும் ராணிமைந்தனும் உள்ளே நுழைந்தோம். மிக அருகில், மிக மிக அருகில் அந்த இனிய பெண், திறமை மிகுந்த நடிகை புடவையில் தூக்கிலிட்டுத் தொங்குவதைப் பார்த்தோம்.

ஷோபா அம்மாவுக்கு என்னைத் தெரியும். என்னைக் கண்டதும் அவர்கள் கதறினார்கள். “என் பொண்ணு போயல்லோ, என்ட ஜீவன் போயல்லோ...'' என்று மலையாளத்தில் அலறினார்கள்.

ஒரு மணி நேரம் அங்கேயே இருந்தேன். பாலு மகேந்திரா எங்கே என்று பல இடங்களில் தேடினேன். பாலு கிடைக்கவில்லை. சாவி ஆபீஸ் போய் உடனே உட்கார்ந்து எழுதினேன். மறுநாள் காலை கம்போஸாகி விஷயம் வெளியே வந்தது. “என் பொண்ணு போயல்லோ என்ட ஜீவன் போயல்லோ...'' என்பதே தலைப்பாயிற்று.

எனக்கு காதல் என்பது பற்றி தெரியும். பாலுவை பற்றி தெரியும். ஷோபாவோடும் பேசியிருக்கிறேன். ஆனால் அந்த நேரம் ரிப்போர்ட்டராக மட்டுமே இருந்தேன். அதிகம் பாராட்டப்பட்ட கட்டுரை அது. சாவியிடம் நான் நல்ல பெயர் வாங்கிய விஷயம் அது.

பிற்பாடு பல வருடங்கள் கழித்து பாலுவை அவர் வீட்டில் சந்தித்தபோது ஷோபாபற்றி தன் நெஞ்சு பிளந்து அவர் காட்டியபோது அந்த நிகழ்ச்சியை மனித நேயத்தோடு பார்க்காமல் எப்படி ரிப்போர்ட்டராய் செயல்பட்டேன் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. இத்தனைக்கும் பாலு கட்டுரை பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனால் இதற்கு முன்பே ரிப்போர்ட்டிங்கில் எனக்கு ஆர்வம் குறைந்துவிட்டது. ராபர்ட் ராஜசேகர் பற்றி பேட்டி எடுத்து, முழுக்க எழுதி அதை கிழித்துப் போட்டேன். கதை எழுத முடியவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டேன்.

அப்போதெல்லாம் குடிப்பது வழக்கம். ராஜு வாங்குவான். பீச்சுக்கு அல்லது ஓட்டல்களுக்கு எடுத்துப் போய் நிதானமாய் குடிப்பது வழக்கம். குடியில் பலவிதமான ருசி வந்துவிட்டது எனக்கு.

சுஜாதா வந்திருந்தார் சென்னைக்கு. சாவி வீட்டில் விருந்து. எங்களையும் அழைத்திருந்தார். அன்று பிற்பகல் ஏதோ ஆபீஸ் வேலை. வெய்யிலில் அலைந்துவிட்டு மாலை விருந்துக்குப் போனேன். மதியம் சாப்பிடவேயில்லை. போன உடனே உயர்தர விஸ்கி ஊற்றிக் கொடுத்தார்கள். இரண்டு லார்ஜ் சாப்பிட்டதும் போதை ஏறிவிட்டது.

"என்னய்யா... சினிமாக்கார ரிப்போர்ட்டா பண்ணிக்கிட்டு இருக்கே... உருப்படியா ஏதாவது செய்" என்று ரங்கராஜன் (சுஜாதா) சொல்ல, கோபம் வந்து விட்டது.

"உங்களைவிட நான் உருப்படியா பண்ணுவேன்" என்று பதில் அளித்தேன். ரங்கராஜன் என்னை உற்று கவனித்தார், அமைதியானார். நான் விடவில்லை. வெறும் வயிற்றில் அமிலம் கிளறி, மூளையைத் தாக்கி கொதிக்க வைத்தது.

"நான் யார் தெரியுமா? என்னுடைய பவர் என்னன்னு தெரியுமா... நீங்க பாப்புலர்னு எனக்கு உபதேசம் பண்றீங்களா... உங்களை அடிச்சுக் காட்டறேன் சார்..." குடிவெறியில் சபதமிட்டேன்.

"பாலகுமாரன், உங்களுக்கு ஜாஸ்தியாயிடுச்சு. வெளியே போய் நில்லுங்க" சாவி அதட்டினார்.

இதுவும் கோபம் வரவழைத்தது.

விருட்டென்று வெளியே போனேன். விசிட்டர் அனந்த் பின்னாலே ஓடிவந்தார்.

"பாலு... பாலு... தண்ணி போட்டு பேசற... ஏன் இப்படி கோபம் வருது உனக்கு?" சமாதானப் படுத்தினார். மறுபடி உள்ளே நுழைய இருந்த என்னைத் தடுத்து நிறுத்தினார்.

எனக்கு இன்னமும் ஞாபகம் இருக்கிறது. சாவி வீட்டின் பெரிய கேட். கார் நுழையும் இடம்... மேலே கொன்றை மரம். விசிட்டர் அனந்த் என்னை அழுத்திப் பிடித்துக் கொள்ள, "நான் ஜென்டில்மேன் அனந்த்... நான் ரிப்போர்ட்டர் இல்லை. நான் ரைட்டர். இந்த தமிழ்நாடு முழுக்க கலங்க அடிக்கப் போற ரைட்டர்."

"ஆமா... ஆமா. யார் இல்லைன்னது. கொஞ்சம் அமைதியா இரு. வெளியே சொல்லாத செய். தண்ணி போட்டாக்கூட பேசக்கூடாது பாலு. ஏமோஷனலாகாதே. ராஜு எமோஷனலாறானா பாரு. ஏமோஷனல சைலண்டா உட்கார்ந்து பேசிக்கிட்டிருக்கான். உள்ள"

அப்போதுதான் ராஜு என்னோடு வெளியே வராதது உறைத்தது எனக்கு. உடனே அமைதியானேன். ஆள் நடமாட்டமில்லாத தெருவில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் நடந்து போனேன். மதுவின் வேகம் குறைந்தது. விடை பெற்று வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன். வீட்டுக்கும் வந்து நிறைய உளறியிருக்கிறேன்.

காலை தலை கனத்தது. வயிறு பிசைந்தது. என் செய்கைகள் எனக்கு வெட்கம் அளித்தன. யார் எனக்கு கதை எழுத சொல்லிக் கொடுத்தாரோ அவரையே எதிர்த்திருப்பது நினைவுக்கு வந்தது. உள்ளே அடிமனசில் சுஜாதாவை நான் தாண்ட வேண்டும் என்பது ஆவேசமாய் இருந்தது புலப்பட்டது. உள்ளே ஓராயிரம் இருக்கும். அதை வெளியே கொட்டலாமோ? நிர்மூடனல்லவா சூளுரைப்பான். பேராசைக்காரனல்லவா பறையறிவிப்பான்.

'ச்சே... நான் குடித்திருக்கக் கூடாது.'

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு சாவி ஆபீஸ் போனபோது யாரும் இதுபற்றிப் பேசவில்லை.

சுஜாதா 'இதை பெரிது படுத்தவேண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டதாகக் கேள்விப் பட்டேன்.

அன்று இரட்டையர் கேள்வி—பதில் பகுதிக்கு நானும ராஜுவும் பதில்கள் எழுதினோம். என் பதில்கள் சாவிக்கு திருப்தியில்லை. அத்தனையும் அடித்து

விட்டு ராஜு பதில்களை கம்போஸிங்க்கு அனுப்பினார். வலித்தது.

ராஜு என் வண்டியில் வந்தான்.

ஏதோ ஓட்டலில் உட்கார்ந்து குவார்ட்டர் வாங்கி இரண்டு கிளாஸில் ஊற்றினான. என்னால் மறுக்க முடியவில்லை. "உன் கூட பேசணும். இது சாப்பிட்டுப் பேசலாம்" என்றான்.

இரண்டு மிடறு குடித்தேன்.

"பாலா, உனக்கு எழுதத் தெரியலைடா. நான் உனக்கு எழுத சொல்லித் தரேன்." பேச ஆரம்பித்தான்.

உள்ளே நடுங்கிப் போயிற்று.

யார்... இவனா... இவனா... எனக்கு எழுதச் சொல்லித் தருவது? ராஜுவுக்கு ஆங்கில இலக்கியம் பரிச்சயம் உண்டு. தமிழ் இலக்கியம் தெரியாது. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தோடு அறவே பரிச்சயமில்லை. ரிப்போர்ட்டிங்கில் கெட்டி. உட்கார்ந்து கதை எழுதுவதில் சோம்பல் உண்டு.

"சாவி கேட்கறது என்ன?"

"சாவி கேட்கறது தர நான் ஆளில்லை. நான் ஒரு ரைட்டர், ரிப்போர்ட்டரில்லை."

"பாலா... டிப்போர்ட்டிங் பண்ணு, ரைட்டிங் தானே டெவலப் ஆகும். நான் உனக்கு ரிப்போர்ட்டிங் கத்து தரேன்."

பளிச்சென்று எழுந்தேன். டம்ளரை தள்ளி வைத்தேன்.

"ராஜூ எனக்கு தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்துட்டு கத்த விடாதே. என் பலவீனம் புரிஞ்சுக்கிட்டு அடிக்காதே."

"இல்லைடா."

"நோ. இனிமே என் எழுத்து சத்தியமா குடிக்க மாட்டேன். எனக்கு விருப்பம் இல்லாம இனிமே ரிப்போர்ட்டிங் பண்ண மாட்டேன். இதுனால எனக்கு சாவியில் வாய்ப்பே கிடைக்கலைன்னாலும் சரி, நான் ஒரு ரைட்டர். கதைதான் என் வேலை."

அவனை அங்கேயே விட்டு விட்டு நான் வீட்டுக்கு வந்தேன். வந்து உட்கார்ந்து தொடர்ந்து 'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' எழுத ஆரம்பித்தேன். ஒரு வாரம் சாவிப் பக்கம் போகவேயில்லை.

இரட்டையர் பதில் ஒற்றை ஆளாய் ராஜூ எழுதினான். ராஜூ மாலனை சாவிக்கு அறிமுகப்படுத்தினான். அவரும் அருமையான அரசியல் கட்டுரைகள் எழுதினார். நான் மெல்ல பின்னுக்குத் தள்ளப்படுவதாய் உணர்ந்தேன். புழுங்கினேன். ராஜூவோடு அதிகம் பேசாது பிணங்கினேன்.

'இத்தனை செய்திருக்கிறோமே சாவிக்கு. ஏதாவது செய்ய மாட்டாரா' என்று ஏங்கினேன். குமுதத்திற்கு கதைகள் கொண்டு போய் கொடுத்தேன்.

ஒரு நாள் ஸ்ரீ வேணுகோபாலனிடம் கதை கேட்டு, அது தருவதில் அவர் கண்டிஷன் போட, சாவி அவருடன் கோபித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார். என்னை அழைத்தார்.

"பதினைஞ்சு வாரம் தொடர் கதை எழுதுங்க. அவ்வளவுதான் தருவேன். அது அஞ்சு வாரத்துல

சரியா பிக்கப் ஆகலேன்னா அப்படியே நிறுத்திடுவேன். இது உங்களுக்கு கிடைச்ச சான்ஸ். சரியா பயன்படுத்திக்கங்க. டைட்டில் சொல்லிட்டுப் போங்க. வர்ற வாரம் விளம்பரம் போடணும்."

அரைமணி நேரம் அவகாசம் கேட்டு வெளியே வந்தேன். வெளியே இருட்டு கவிழத் தொடங்கியது. அந்திச் சிவப்பில் தெரு மின்னியது. பூந்தமல்லி ஹைரோட்டில் கார்கள் பறந்துகொண்டிருந்தன. உடுப்பி ஹோட்டல் வாசலில் நின்று பலவிதமாய் வார்த்தை களை அடுக்கி யோசித்தேன். ஒளிமிக்கதான வார்த்தை தேடினேன். தொலை தூரம் வேண்டுமென்று ஆசைப் பட்டேன்.

பளிச்சென்று தெரு விளக்குகள் எரிந்தன.

எனக்குள் வார்த்தை மின்னிற்று.

"மெர்க்குரிப் பூக்கள்."

இதற்கு முன்பே என் கல்யாணப் பேச்சுகள் நடைபெறத் துவங்கியிருந்தன. அம்மா ஹிந்துவில் விளம்பரம் கொடுத்தாள். நிறைய பதில்கள் வந்தன. ஆட்கள் தேடி வந்தார்கள். எனக்கு உள்ளூர கலக்கம் எழுந்தது. தொட்டதற்கெல்லாம் முகம் தூக்கி நிஷ்டூரம் செய்யும் அப்பாவை வைத்துக்கொண்டு எவர் மனசும் புண்படாது இது ஒழுங்காய் நடக்குமா என்கிற கலவரம். இது தவிர, என் வாழ்க்கைப் பேரேடில் இதற்குள் நிறைய கருப்பு புள்ளிகள். 'கேரக்டர் மோசம்' என்று ஒரு பெத்த பெயர்.

20

எனக்குள் ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. எந்தப் பெண் முதலில் பார்க்கிறோமோ அந்தப் பெண்ணை நான் மறுக்கப்போவதில்லை. ஒவ்வொரு வீட்டிலாய் சொஜ்ஜி

பஜ்ஜி சாப்பிட்டு முக லட்சணம் குறைகூறி மறுக்கப் போவதில்லை. இது அயோக்கியத்தனம். இதைச் செய்ய நான் எந்தத் தகுதியும் இல்லாதவன்.

ஹிந்துவில் விளம்பரம் வந்த இரண்டாம் மாதம் என் மனைவி கமலாவை நுங்கம்பாக்கம் லட்சுமணன் தெருவில் போய் பெண் பார்த்தேன். நானும் அம்மாவும் மட்டும் போயிருந்தோம். கும்பலாகப் போக அம்மாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏனோ அம்மாவுக்கு கமலா என்கிற பெயர் பிடித்துவிட்டது. பேசலாமா தனியே பெண்ணுடன் என்று கேட்டதற்கு மறுத்துவிட்டார்கள்.

வீட்டிற்கு வந்து விவாதம் செய்தோம். அம்மாவுக்கு கமலாவைப் பிடித்திருந்தது. தாய் தகப்பன் ரயில்வே உத்தியோகம் கருதி வடதேசத்தில் இருக்க, இங்கே பாட்டியிடம் வளர்ந்த பெண். அம்மா அவளிடம் பேசி விட்டு தனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. மிக மிக அமைதியான பெண் என்றாள். நான் தலையசைத்தேன். நிச்சயதார்த்தம் ஆனபிறகு கமலாவை அவள் வேலை செய்யும் ஆபீஸ் போய் பார்த்து விட்டு வந்தேன். குழம்பிற்று. இன்னும் துணிச்சலாய், வாக்கு சாதுர்யமாய் வேண்டாமோ என்று உள்ளே கேள்வி எழுந்தது. 'இது ஒழுங்கா நடந்தா உனக்கு அதிகம். போதும், சும்மாயிரு' என்று மனசு கட்டளையிட்டது.

திருமணம் திருவல்லிக்கேணி பண்டாபீஸ் திருமண மண்டபத்தில் நடந்தது. சிறிய கல்யாண மண்டபம். நல்ல கூட்டம். கல்யாணத்தன்று நான் ஏகமாய் கவலைப்பட்டேன். முதலிரவில் கமலா வெகுளி என்பதும், பலவிதமான பயங்கள் உள்ளவள் என்பதும், அடக்கி வைக்கப்பட்டு வளர்ந்த குழந்தை என்பதும் புரிந்து போயிற்று. சார்ந்தே இருந்து பழக்கப்

பட்டவள் என்பது தெரிந்து போயிற்று. குழந்தை என்பது தெளிவாய் புரிந்தது.

ஒன்றாம் வகுப்பு வாத்தியாருக்கும், அந்த வகுப்பு குழந்தைக்கும் என்ன சண்டை வரும்? இவள் இணை அல்ல. இதமானவள். தன் பயம் சொல்லி கண் கலங்கிய அந்தக் குழந்தையை எதன் பொருட்டும் கடிந்து கொள்ளக் கூடாது என்று உறுதி கொண்டேன். என்னிடம் பயம் வேண்டாம் என்று ஊக்கப் படுத்தினேன்.

கமலா நன்றாய் சமைப்பாள். எல்லா வேலைகளும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்வாள். என் தாயாரிடம் அம்மா, அம்மா என்று ஒட்டிக் கொண்டாள். அவளுக்குப் புருஷன் தெய்வம், வீடு கோவில், மாமியார் தேவதை, நாத்தனார் கோபுரம்.

இன்று வரை கமலா இப்படித்தான். இதிலிருந்து நெல் முனையளவு கூட மாறவில்லை. அவளுக்கென்று உலகமில்லை. அவளைச் சார்ந்தோர் உலகமே அவள் உலகம். அவளுக்கென்று விருப்பமில்லை. அவளைச் சார்ந்தோர் விருப்பமே அவள் விருப்பம்.

புடவை வாங்கித் தரேளா... சரி. இல்லையா, சரி. மிகப்பெரிய கொடுப்பினை இது.

ஆனால் நானோ யுத்த வெறியன். போதுமென்கிற மனம் இல்லாதவன். கோட்டை கோட்டையாய் பிடிக்கத் துடிப்பவன். முன்னேறும் வெறியும், மூர்க்கமும் உள்ளவன். காலம் எனக்கும், கமலாவுக்கும் முடிச்சுப் போட்டது. கமலா என் தேர் ஓட்டாது போனால்கூடப் பரவாயில்லை. என் தேர் ஓட்டத்தை தாங்குவாளா என்பது எனக்கு பயமாய் இருந்தது. முன்னேறும் வெறி

வேறு, குடும்பம் வேறு என்று பிரித்துக்கொ [illegible]

"கமலா, என் சிறுகதை படிச்சியா?"

"படிச்சேன், நன்னாயிருக்கு."

"என்ன நன்னாயிருக்கு?"

"தெரியலை. நன்னாயிருக்கு." என் [illegible] ஓடுகிறது என்றுகூட தெரிந்துகொள்ள மா [illegible] உங்க வேலை... உங்களுக்குத் தெரியாதா... [illegible] வேண்டுமென்று... என்ன செய்ய வேண்டு [illegible]

'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' கொஞ்சம் தள்ளி [illegible] நான் சோர்ந்து விடவில்லை. தொடர் [illegible] முப்பத்திரண்டு அத்தியாயங்கள் எழுதி [illegible] காத்திருந்தேன். மறுபடி, மறுபடி படித்து [illegible] செய்தேன். ஊர் சுற்றுகிற ஆட்டமெல்லாம் [illegible] ஆபீஸ்... வீடு... வீட்டுக்கு வந்து எழுத்து. [illegible] களில் நானும் கமலாவும் வெளியே போவோம். [illegible] பேசுவோம். கமலா கருவுற்றாள்.

பீட்டர்ஸ் ரோடில் உள்ள நர்ஸிங் ஹோமில் [illegible] ஸ்ரீகௌரி பிறந்தாள். சிகப்பாய், சுருள் [illegible] குழந்தையை கொண்டுவந்து காட்டினார்கள். [illegible] சந்தோஷமாய் இருந்தது.

எனக்கும் கல்யாணமாகி குழந்தை பிறந்து... [illegible] உனக்கு வந்தனம். குழந்தை குழந்தையென்று [illegible] முழுவதும் அவளை கொண்டாடிற்று. தலைக்கு [illegible] வைத்துக் கொண்டு சீராடிற்று. கீழே இறக்காமல் [illegible] மாற்றி மடியில் போட்டுக் கொஞ்சியது. நான் [illegible] படிக்காமல், எழுதாமல் சுற்றிய காலம் அது. [illegible]

[illegible] மாதம் மறுபடி நாவல் எழுத சாவி [illegible]. ஆனால் அதே கண்டிஷன். சரி [illegible] நாவலைப் பாதியில் 'முற்றும்' என்று [illegible] என்கிற கண்டிஷன்.

[illegible] எனக்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டதால் [illegible] நாவல் எழுதியிருப்பதைச் சொல்லவில்லை. [illegible] கண்டு குற்றம் சொல்லப் போகிறானோ [illegible] முதல் ஐந்து அத்தியாயங்கள் கொடுத் [illegible]

[illegible] எழுதக் கட்டளையிட்ட சாவியை விட, இதற்கு [illegible] செய்த அவர் மகன் பாச்சாவை விட வாசகர் [illegible] சொல்ல வேண்டும். ஏகமாய் கடிதங்கள். [illegible] சாவி பத்திரிகையோடு சம்பந்தப்பட்டிருப் [illegible] படிக்க முடிந்தது. ஏற்கனவே எழுதி [illegible] கதை. ஆனாலும் நான் மறுபடி காப்பி [illegible] பார்த்து, வரிக்கு வரி இழைத்து மெருகேற்றி [illegible] நானே புரூஃப் பார்ப்பேன். நானே ம. செ. [illegible] இப்படி படம் போடலாமா, அப்படி படம் [illegible] என்று ஆலோசனை சொல்வேன்.

[illegible] சாவி வாசகர் கடிதங்கள் நல்ல முறையில் வர, [illegible] எழுதுங்க... சரியா வருது என்று [illegible] படுத்தினார்.

[illegible] அற்புதமான நாட்கள் அவை. பிணக்கு [illegible] மனைவி. பிடுங்கல் இல்லாத உத்தியோகம். [illegible] பொறுப்புகளைத் தலையில் சுமத்தாத வீடு. என் [illegible] மொத்தமும் தொடரில் இருந்தது. சில அத்தியா [illegible] நாலு முறை கூட எழுதினேன். கிட்டத்தட்ட [illegible] அந்தத் தொடர். எழுத்து பீறிட்டுக் கொண்டு

வந்தது. என் சொந்த அவமானத்தையே [illegible] நாலு பேர் கோணத்தில் யோசித்து பார்க்கும் [illegible] யும் எனக்கு இருந்தது.

ஓவியர் மணியன் செல்வன் செய்த [illegible] முடியாத உதவி. சில அத்தியாயங்களுக்கு [illegible] முறை படம் போட்டார். இரண்டு பக்கப் [illegible] பக்கப் படம் என்றெல்லாம் போட்டார். [illegible] சந்தேகம் நிவர்த்தி செய்து படம் போட்டார். [illegible] கதைக்கான படங்களும் வாசகரை கௌவிக் [illegible] என் பெயர் வாசகர்களிடையே பேசப்பட்டது.

கதை முடிய கத்தை கத்தையாய் [illegible] ஆபீஸில் குவிந்தன. ஒரு அத்தியாயத்துக்கு [illegible] வாங்கினேன். சாவி காசு கொடுத்து [illegible] நாவலுக்குத் தயாராகச் சொன்னார்.

கோவையில் பாராட்டுக் கூட்டம் என்று [illegible] சொன்னார்.

வந்த கடிதங்களில் திருச்சியிலிருந்து வந்த [illegible] என்னை மிகவும் கவர்ந்தது. மிக நேர்த்தியாய், [illegible] விமர்சனம் செய்யப்பட்டிருந்தது. கையெழுத்து [illegible] என்றிருந்தது.

நான் பதில் எழுதினேன். திருச்சிக்கு [illegible] கைக்காக ஆடிப்பெருக்கு பார்க்க வரப் போவதாக [illegible] அப்படி வரும்போது உங்கள் அலுவலகத்தில் [illegible] எழுதினேன்.

திருச்சிக்கு ராக்ஃபோர்ட்டில் போய் இறங்கினேன் [illegible]

[illegible] மணி. லேசான இருட்டு.

[illegible] விட்டு கீழிறங்க, ஒரு பெண் கருப்பாய், [illegible] எதிரே ஓடிவந்து ‘நீங்கதானே பாலகுமாரன்... [illegible]’ என்று கை கூப்பினாள்.

[illegible] பூமாரிப் பொழிந்தனர். ஆனால் [illegible] தெரியவில்லை.

[illegible] பெண் என்னோடு கைகோர்த்து என் [illegible] ஒன்றப்போகிறாள் என்பது தெரிய [illegible]

[illegible] ஸ்டேஷனுக்கே வந்துட்டீங்க? எப்படி [illegible] தெரிஞ்சு டக்குன்னு கேட்டீங்க?”

[illegible] வரலை. விடிகாலை எழுந்து குளிச் [illegible] உங்களைப் பார்க்கணும்னு... கண்டு பிடிப்பமோ [illegible] கவலை... நல்ல வேளை கண்டுபிடிச் [illegible]”

[illegible] இருங்க. சிகரெட் வாங்கிக்கறேன்.”

[illegible] இருக்கு.”

[illegible]?”

[illegible] பிராண்டா?”

[illegible] நீட்டப்பட்டது.

[illegible] இது என் பிராண்ட் இல்லை. நீங்க [illegible]”

[illegible] சிகரெட் பிடிப்பீங்கன்னு தெரியும். கேட்டா [illegible] ஒரு பாக்கெட் வாங்கினேன்.”

[illegible] பிடிப்பீங்களா...”

"ச்சே... ச்சே... உங்களுக்குன்னு வாங்கினது."

நான் பாதாதிகேசம் உற்றுப் பார்த்தேன், வியந்தேன்.

மறுபடி தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர்.

எனக்குத்தான் தெரியவில்லை.

ஹோட்டல் லாபியில் உட்கார்ந்து கொண்டது. நான் குளித்து விட்டு உடைமாற்றி வெளியில் வந்தேன். என் நாவல் பற்றி பேசிற்று. கட்டுரைகளைப் பற்றி பேசிற்று. தி. ஜானகிராமனை அலசிற்று.

"திருச்சியில் சமயபுரம் எங்க இருக்கு?"

"கொஞ்சம் தூரம். பஸ் இருக்கு. எப்பவும் கூட்டம்தான். பஸ் வேணாம். ஆட்டோல போனா சௌகர்யம்."

"போலாம். வருவீங்களா துணைக்கு?"

"வரேனே!"

வழியெல்லாம் பேசிற்று. அன்னியன் என்கிற பயம் இல்லை. ஆட்டோவில் வருகிற பயமில்லை.

"எப்படீங்க இது..."

"எதுக்கு பயப்படணும்? ஏன் பயப்படணும்? என்ன பண்ணிடுவீங்க? என் விருப்பம் இல்லாம என்னை யாரும் எதுவும் செய்து விட முடியாது."

"அடேங்கப்பா!"

ஆபீஸில் இறக்கி விட்டு காவிரி பார்க்கப் போனேன். ஆடிப்பெருக்கு பார்த்துவிட்டு குறிப்பு எழுதி, மறுபடி ஆபீஸ் போய் விடைபெற்றேன். ஊருக்குத் திரும்பினேன்.

நன்றி சொல்லி கடிதம் எழுதினேன்.

பதில் எழுதியது.

பதிலுக்கு பதில் என்று தொடர்ந்தது.

கடிதம் முழுவதும் இலக்கியப் பேச்சு நடந்தது.

ஆபீஸ் வேலையாய் கும்பகோணம் போனேன். கும்பகோணத்திலிருந்து திருச்சி போனேன்.

மதுரையில் தமிழ் மாநாட்டுக்குப் போனேன். திருச்சி போய்விட்டு மதுரைக்கு வந்தேன்.

ஆபீஸ் வேலையாக திருச்சி போனேன். ஒவ்வொரு முறையும் சந்தித்தேன்.

"உங்க வாட்ச் நல்லா இல்லை. இந்தாங்க புது வாட்ச்."

"விலை எவ்வளவு?"

"ஏன்?"

"சொல்லுங்களேன்."

"எழுநூறு ரூபா."

"ஏன் திடீர்னு இவ்வளவு செலவு?"

"உங்க பிறந்த நாளுக்கு என்ன பிரஸண்ட் பண்றதுன்னு யோசிச்சேன். உங்க வாட்ச் சரியில்லைன்னு ஞாபகம் வந்தது. பி. எஃப் லோன் வாங்கினது கைல இருந்தது. வாங்கிட்டேன்."

கையில் கனத்த வாட்சோடு சென்னை திரும்பினேன். மனசும் கனக்கத் துவங்கியது.

'அகல்யா' எழுதத் துவங்கினேன். ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் கடிதம் வந்தது. கோவையில்

'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' பாராட்டு விழாவுக்கு நேரே வந்து வாழ்த்து சொல்லிற்று.

மலர்க்கொடி உபதேசத்தில் அறுந்த காதல், மறுபடி துளிர்விட்டது. கடிதம் எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தது மனசு. திருச்சி செல்ல வாய்ப்பு தேட ஆரம்பித்தது.

"இந்த பேண்ட் சரியில்லை. இனிமே போடாதீங்க."

"ஏன்... சரியா தைக்கலையா?"

"கலர் சரியில்லை. டார்க் கலர்ல பேண்ட் எடுங்க. பளீர்னு அடிக்க வர்ற மாதிரி இருக்கும்."

"பிறகு, தொங்கு மீசை வேண்டாம்..."

"சரி."

கோவை விழாவில் ராஜு பேசினான். "எல்லா விஷயத்தையும் பாலகுமாரன் இந்தக் கதையில் எழுதி விட்டானோ என்று தோன்றுகிறது. 'இனி எழுத விஷயம் இல்லையோ' என்று தோன்றுகிறது.

எனக்கு கோபம் வந்தது.

"ஆனால் நண்பனே, இதுதான் ஆரம்பம். இது முடிவோ என்று சந்தேகப்படுகிறாயோ, இல்லை, இது தான் ஆரம்பம். இலக்கியத்தில் பல எல்லைகளுக்கும் பாலகுமாரன் பரவுவான். இது சத்தியம்."

கர்ஜித்தேன்.

அங்கே சுப்ரமண்ய ராஜுவை அறுத்தேன். எனக்கு வழிகாட்டியவனை, என் தோளோடு தோள் நின்றவனை, என்னை உற்சாகப்படுத்தியவனை 'இனி என்வேகம் உனக்கு வராது' என்று நகர்த்தினேன்.

நண்பர்கள் எவரும் இலர். மாலனும், சுப்ரமண்ய ராஜுவும் 'திசைகளி'ல் தங்கள் கவனம்செலுத்த என்புத்தி இலக்கிய களம் நோக்கி ஓடிற்று. படிப்பு, எழுத்து, ஆபீஸ், இதில்... உற்சாகமூட்ட சாந்தாவின் கடிதம்.

'அகல்யா' பின்னிப் பின்னி எழுதப்பட்டது. ஒரு தடவை நோட் புக்கில் எழுதிக் கொள்வது, பிறகு பிரதி எடுக்க மறுமுறை எழுதுவது, பிரதி எடுக்கும்போது எழுதியதை நகாசு செய்து கொண்டே போவது, சாவிக்கு கொடுத்து விட்டு புரூஃபில் மறுபடி திருத்தம் செய்வது.

இம்முறை ஜெயராஜ். அவரிடம் கதைக்குப் படங்கள் பற்றி விவாதம், ஆலோசனை. 'மெர்க்குரிப் பூக்க'ளில் வேகம் கண்டு பாராட்டியவர்கள் 'அகல்யா'வில் நகாசு வேலை கண்டு கிறங்கினார்கள்.

'அகல்யா' முடியும் போது சாந்தாவிடம், அவளை என் வாழ்க்கைத் துணையாக விரும்புவதைச் சொன்னேன். சாந்தா தயங்கினாள். கடிதப் போக்குவரத்தை நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என்றாள்.

மறுபடி மனசு சிக்கலாயிற்று.

ஒரு வாரத்துக்கு மேல் தாக்குப்பிடிக்க முடியவில்லை. சாந்தாவின் கடிதம் இல்லாமல் நானும் எழுத முடியாமல் இருக்க முடியவில்லை. திருச்சிக்கு போன் செய்து சாந்தாவிடம் என்னை வெளிப்படுத்தினேன். கடிதம் எழுதினேன். நேரில் சந்தித்து சொன்னேன்.

21

"அஞ்சு வருஷத்துக்கு ஒரு தடவை ஒரு அபத்தம் பண்ணணும்னு கங்கணக் கட்டிண்டு இருக்கியா?" என் தங்கை கேட்டாள்.

உண்மைதான் அது. அப்படித்தான் இருந்திருக்கிறது வாழ்க்கை.

"என்னடா குறைச்சல் இந்தப் பெண்ணுக்கு பாவி" அம்மா கூச்சலிட்டாள்.

எந்த குறையும் இல்லை. இவ்ள் போதும் எனக்கு மனைவி என்கிற பதவிக்கு இவள் போதும். ஆனால் எனக்குத் தோழி வேண்டுமே... என் தேர் ஓட்ட ஆள் வேண்டுமே!

"நாசமா போப்போற... இன்னொன்னு கட்டின எளுதிவிடுவியா... எழுத முடியுமா... இவளைத் துரத்தினா நீ உருப்படமாட்டே."

"இல்லை. என்னால் கமலாவைத் துரத்த முடியாது கமலாவை வெறுக்க முடியாது."

தந்தை தம்பியுடன் வெளியேற, அம்மா தங்கையுடன் நகர, நானும கமலாவும் தனியானோம். குழந்தையை மாறி மாறி சீராட்டினோம்.

கமலா முதலில் அதிர்ந்து போனாள். என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தாள்.

திருச்சியிலிருந்து கடிதம் வந்தது. "ஏன் முரண்டு பிடிக்கிறீர்கள். இது பெரிய விஷயம். ஆத்திரமோ ஆவேசமோ ஒரு க்ஷணம் கூட வரக்கூடாது. காதல் திருமணத்தில் முடியவேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை. லவ் யூ சொல்லி விட்டோமே என்பதற்காக திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் வேண்டாம். நாம் நண்பர்களாக இருப்போம். அம்மாவை மறுபடியும் வரச்சொல்லுங்கள், யாரையும் நோகடிக்க வேண்டாம்."

நான் ஆபீஸ், வீடு என்று சுருங்கினேன்.

நட்பு போயிற்று. உறவு போயிற்று. எழுத்தும் போயிற்று.

சாந்தா அருகில் இருந்தால் என்னால் இன்னும் சாதிக்க முடியும் என்று தோன்றியது.

"நான் உங்களுக்கு சரியில்லை, தெரியும். உங்களுக்கு சமம்மா உட்கார்ந்து இலக்கியம் பேசத் தெரியாது. என்கிட்ட நீங்க உங்க கதை பத்தி பேச முடியாது. தெரியும்... அதுக்காக இப்படி எல்லாரும் திட்டற மாதிரி நடந்துப்பாளா... அம்மா உங்களைத் திட்டற போது ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு" கமலா வருத்தப்பட்டாள்.

நான் அன்பெனும் கண்ணீரில் நனைந்தேன்.

"உன்னை அடிக்கறானாடி?"

"ச்சீச்சீ, அதெல்லாம் இல்லை."

"தோச்சுக்கறானா?"

"ஒரு நாளும் இல்லை. சந்தோஷமா இருக்கறோம். குழந்தையோட கொஞ்சறா..."

"இன்னும் லெட்டர் வர்றதா திருச்சிலேர்ந்து?"

"வர்றது"

"சண்டை போடு. கிழிச்சு எறி. ஒத்து வரலேன்னா நீயும் பேசாம குழந்தையோட எங்களோட வந்துரு."

"அப்படியெல்லாம் என்னால் வர முடியாதும்மா. அவர் என்னை வெறுக்கலை. குழந்தைய வெறுக்கலை. சட்டுன்னு முறிச்சுட்டு வந்துர முடியுமா?"

"எல்லாரும் உங்களோட சண்டை போடச் சொல்றா. உங்களைப் பார்த்தாலும் பாவமா இருக்கு. கதையே எழுதறதில்லை. முடியலையா?"

"வேண்டாம் கமலா, கதை கிதையெல்லாம் வேணாம் எனக்கு."

"என்னை துரத்திட மாட்டேளே... என்னால தனியா எல்லாம் போய் இருக்க முடியாது. அவளுக்கு மெட்ராஸுக்கு மாத்தல் கிடைக்குமா... ட்ரை பண்ணுங்கோ."

"பண்ணி..."

"மாத்தலாகட்டும் பார்ப்போம்."

"கமலா, யோசனை பண்ணு."

"உங்க மேல நம்பிக்கை இருக்கு. நான் உங்க நிழல்லதான் இருப்பேன்."

மாற்றல் வாங்கிக்கொள்ள சாந்தாவும் சம்மதித்தாள்.

சாந்தாவின் வீடு எதிர்ப்பு காட்டியது.

என் எழுத்தின் மீதிருந்த அபிமானம், என் மீதிருந்த காதல், சாந்தா என்னுடன் வாழ சம்மதித்தாள். இரண்டரை வருட இடைவெளியில் என் வீட்டுக்கு வந்தாள்.

என் மீது கொண்ட அன்பு, நான் காட்டிய அன்பினால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கை, கணவனோடு இருப்பதே சிறப்பு என்கிற எண்ணம்... கமலா சாந்தாவை இணைத்துக்கொள்ள சம்மதித்தாள். ஆனால் சுற்றமும், நட்பும் சேற்றை வாரி இறைத்தது. சருகெல்லாம் உபதேசம் செய்தது. பயமுறுத்தியது.

"உன்னால் எழுதவே முடியாது" என்று சாபம் கொடுத்தது.

யார் யாரோ வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

'வந்துட்டாளா... வந்துட்டாளா' என்று எட்டிப் பார்த்தார்கள். இலக்கியக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளும்போது, 'இதுதான்... இதுதான்...' என்று சிரித்தார்கள். முதுகு முழுக்க மலம் சுமந்து எங்களை நோக்கி எச்சில் துப்பினார்கள். நெஞ்சு முழுக்க வஞ்சம் வைத்து புன்னகை செய்தார்கள்.

கமலாவின் பலஹீனம் தெரிந்து விசாரித்து துக்கப்பட வைத்தார்கள். சாந்தா உரம்மிக்கவள். முகத்துக்கு நேரே வீசப்பட்ட விமர்சனங்களை ஒதுக்கினாள். "அப்படித்தான் சொல்வாங்க பாலா, சொல்லட்டும். சொல்லிச் சொல்லி ஓஞ்சு போகட்டும். நாம் தலை குப்புற கவுந்துடுவோம்னுதான் எதிர்க்கறாங்க. நின்னு காட்டுவோம். எழுதுங்க. வீடு பத்தி கவலையே படாதீங்க. எனக்கு பொஸஸிவ்னெஸ் கிடையாது. எதிர்பார்ப்பெல்லாம் எதுவும் இல்லை. கமலா நல்லவங்க. வீட்டுல ஒரு பிரச்சினையும் வராது."

சேர்ந்து உட்கார்ந்து பேசி புரிந்துகொள்ள நாட்கள் பிடித்தன. நடுவே வந்து கலைத்தவர்களை, கலைக்கத் திட்டமிட்டவர்களை, கல் எறிந்தவர்களை, கங்கிராஜுலேஷன்ஸ் என்று கூவி, கை குலுக்கி, பிறகு கதை கதையாய் பேசியவர்களை சகித்துக் கொண்டோம்.

'மெர்க்குரிப் பூக்க'ளுக்கு இலக்கியச் சிந்தனை சிறந்த நாவல் என்று பரிசு கொடுத்தது.

சாந்தா கருவுற்றாள். நான் “என்றென்றும் அன்புடன்” எழுத ஆரம்பித்தேன்.

ராஜு திடுமென்று வீட்டுக்கு வந்தான்.

“பாலா, கேள்விப்பட்டேன். நீ தெரிஞ்சுதான் செஞ்சிருப்பே. ஏதாவது உதவி வேணுமா, கேள். நான் இருக்கேன். எழுதறதை விடாதே, எழுதற விடவே விடாதே.”

அந்த நேரத்தில் எனக்கு உதவியாய் ஆறுதல் பேசிய ஒரே மனிதன் ராஜு.

‘என்றென்றும் அன்புடன்’ என் கதை... இல்லை, எங்கள் கதை, தாயில் வெளியாயிற்று.

சாந்தாவின் தம்பி வந்து எங்கள் மூவரையும் பார்த்து திருப்தியுடன் தன் பெற்றோர்களுக்கு எடுத்து சொல்லியதில் சாந்தாவை அவள் வீடு புறக்கணிக்கவில்லை.

சூர்யா பிறந்தான்.

வீடு உறுதியாயிற்று.

கமலாவும், கௌரியும் அவனை நெஞ்சில் வைத்து உச்சி முகர்ந்தனர்.

என் மீது வெளிச்சம் பட்டது. என் இருண்ட பயங்கள் அகன்றன. என்னில் தெளிவு தோன்றியது. என் வீட்டை நான் மனமாரக் காதலித்தேன்.

இருவரில் ஒருவர் சரியில்லையெனில்கூட நான் காணாமல் போயிருப்பேன். இது கமலா கொடுத்த வரம். சாந்தா கொடுத்த தெம்பு. குழந்தைகள் கொடுத்த உத்வேகம்.

என் எழுத்து தேர் வேகமாயிற்று.

இந்தக் கட்டுரையின் எண்ணம் ‘இரண்டு பெண்டாட்டி கட்டிக்கோ’ என்கிற பாம்ப்லெட் இல்லை. அது ‘உத்தமம்’ என்கிற பிடிவாதம் இல்லை. எனக்கு இப்படி சேர்ந்தது. அவ்வளவுதான். ‘பாலகுமாரன் கட்டினான். ஏன் நானும் கூடாது’ என்று நினைக்கலாம். என் வலுவில் நான் ஜெயிக்கவில்லை. எனக்கு இது விதிக்கப் பட்டது.

இதைப் படித்து விட்டு யாரேனும் மறுத்துப் பேசலாம். மறைமுகமாய் தாக்கி கதை எழுதலாம். கவிதைத் தொகுப்பு போடலாம். சரியா தவறா என்று பட்டி மன்றம்கூட நடத்தலாம். ‘சரியே’ என்றும் ‘தவறு’ என்றும் ‘போனால் போகிறது’ என்றும் மூன்று குழுவாய் பிரிந்து விவாதிக்கலாம்.

செய்யுங்கள். ஆட்சேஷபணை இல்லை. என் வாழ்க்கை ஒரு திறந்த புத்தகம். அதை விமர்சிக்க எவருக்கும் உரிமை உண்டு. மறுக்கவோ, மறிக்கவோ என்னால் ஆகாது. உங்கள் விவாதம் செவிமடுப்பேன். நீங்கள் எழுதுவதைப் படிப்பேன். உங்களை அறிந்து கொள்வதைவிட, எனக்கு வேறு என்ன வேலை... என் மீது பிடிப்பு இருப்பதால்தானே கேலியோ, கிண்டலோ வெளிவருகிறது. எனக்கு இதில் வேதனையில்லை. ஏனெனில் நான் என்னுள் என்னைப் பார்ப்பவன. உங்கள் கதைகளில் உங்களைப் பார்க்கிறேன்.

கதை எழுத, எழுதிச் சிறக்க, என் எழுத்தில் பிறருக்கு வளம் சேர்க்க, நான் படாத பாடு பட்டிருக் கிறேன். அதில் இதுவுமொன்று.

இன்றைய என் சிறப்புக்கு நான் மட்டும் காரணமில்லை, என் வீடும் ஒரு காரணம்.

இங்கு சந்தோஷமில்லையெனில் உள்ளே வெளிச்சம் இருக்காது. உள்ளே இருளடைந்து போனால் என் எழுத்தில் இத்தனை தெளிவு வராது. மறுபடி நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் படிக்கத் துவங்கினேன். கதைகள் விட்டு கட்டுரைகள், தத்துவங்கள் அதிகம் படிக்க ஆரம்பித்தேன்.

மீமாம்சம் பாடம் கேட்டேன்.

ஷின்பால் சார்தர் மறுபடி படித்தேன். ஜென் புத்தகம் ஆராய்ந்தேன். அயர்ன் ராண்ட் மனனம் செய்தேன். திருமந்திரம் அர்த்தம் கேட்டேன். ரமணரின் விசாரத்தை என்னுள் வாங்கினேன்.

படிக்கப் படிக்க, எழுத்தில் வலிவு வந்தது. வீட்டை நேசிக்க எழுத்தில் காதல் மிகுந்தது. நண்பர் கூட்டம் அதிகமிருந்தால் எழுத முடிந்திருக்காது. படிக்க நேரம் இருந்திருக்காது.

மாலன் நடத்திய 'திசைகள்' நஷ்டம் என்று சாவி மூட, மாலன் அதற்கு வக்கீல் நோட்டீஸ் விட, அந்த கோபத்தில் அப்போது நான் மணியனுக்கு சிறுகதை கொடுத்ததை தவறு என்று சுட்டிக்காட்டி சாவி என்னை வெளியேற்றினார். பத்திரிகையும் அறுந்தது. நான் சுதந்திரமானேன். நான் கமலா, சாந்தா, கௌரி, சூர்யா என்று சின்ன வட்டம். மிக சௌகர்யமான சின்ன வட்டம். எங்களுக்குள் சண்டை வரவேயில்லையா? வந்தது. அவைகளை நாங்கள் எந்த நீதிமான்களிடமும் எடுத்துப் போகவில்லை. எங்கள் பிணக்குகளை நாங்களே தீர்த்துக் கொண்டோம். எங்களுக்குள்ளேயே குறைகள் சுட்டிக்காட்டப்பட, மாற்றிக் கொண்டோம். விளையாட்டுக்குக்கூட ஒருவரை ஒருவர் நோகடிக்க வில்லை. வினையாகி விடுமோ என்கிற பயம். வீடு

பச்சைமண்ணாய் இருந்தது. அன்பென்னும் அக விளக்குச் சூடு பட பட கெட்டியாற்று.

''ஏம்பா, எடுத்தவுடனே நம்மைப் பற்றி 'என்றென்றும் அன்புடன்' நாவல் எழுதறீங்க? வேற ஏதாச்சும் எழுதுங்களேன்.'' சாந்தா கேட்டாள்.

''மண்டை முழுக்க இப்போதைக்கு இதான் இருக்கு. இத இறக்கி வச்சாதான் சரிப்படும்.'' தாயில் 'என்றென்றும் அன்புடன்' நாவல் தொடர் வெளியாயிற்று.

அந்த நாவல் அடுத்தத் தலைமுறை பற்றி கவலைப்பட்டது. நாங்கள் எங்களிடையே உறுதியானதும் எங்கள் அடுத்த தலைமுறையின் நலன் கருதிதான். குழந்தைகளை போட்டி போட்டுக் கொண்டு நேசிக்க, எங்களுக்குள்ளே இருந்த நட்பு பலமாயிற்று. சம்சாரம் சாகரம். உப்புக்கடல். அதில் நான் மட்டும் தனியே நீந்துவேன் என்று விழ, சோர்ந்து போய்விடும். கல்வி படகு, மனைவியர் துடுப்புகள், குழந்தைகள் பாய்மரம், காற்று அதிர்ஷ்டம். நாங்கள் சோர்ந்து போன போது குழந்தைகளால் உந்தப்பட்டோம். குடும்பம் இனிது, குடும்பம் இனிது என்று மறுபடி மறுபடி நான் எழுத காரணம். என் குடும்பம் என் அனுபவம்! சம்சாரம் சாகரம். ஆனால் அதை தனியே கடக்க முடியாது. துடுப்புகளை உதறி விட்டு உள்ளங்கையால் நீர் தள்ள முடியாது. வலுவிருக்கும் வரை ஓட்டுவோம். பிறகு குழந்தைகள் தள்ளிக் கொண்டு போவார்கள். பாய் மரத்தை கிழித்துப் போடாதே. பிறர் உணர்வுகளை மதிக்கத் துவங்கியபோது நான் மதிக்கப்பட்டேன். நான் மதிக்கப்பட்டபோது நன்கு உணர்ந்தேன். என்னை உணர எவர் உணர்வையும் அறிவது எளிதாயிற்று. எளிதானது எழுத்தாயிற்று.

இறையே... இறையே... சுழல் இன்றியும், சுளு இன்றி யும், சூறாவளியின்றியும், எம்மை இதுவரை காத்து நின்றீர். இனியும் காவலிரும். யாரையோ கை கூப்பித் தொழத்தோன்றுகிறது. யார் அது? தெரியவில்லை. என்ன உருவம்? தெரியவில்லை. என் நன்றி அவருக்கு கேக்குமா? தெரியாது. ஆனாலும் தொழ தோன்றுகிறது.

ஏனெனில், இங்கு நடந்தவையெல்லாம் என்னால் மட்டுமேயில்லை. இது அவையடக்கம் அல்ல. அகண்ட பிரபஞ்சத்தின் பூமி என்கிற சிறிய கோலி குண்டையும், அதில் தூசாய் இருக்கும் என் வாழ்க்கையையும் கண்ட மயக்கம். அந்த தூசுத்தனம், நல்லது, கெட்டது என்று பிரித்து வைத்துக் கொண்டு படுகிற பாட்டைப் பார்த்த கலக்கம்.

இந்த வாழ்க்கைத் திருப்பத்தில் எந்த நொடியிலும் நான் சிதறியிருக்கக்கூடும். யார் காப்பாற்றினார்கள்... தெரியவில்லை.

பரம தரித்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்தது. ராஜ கட்டில் கிடைத்தது. அவன் வெருண்டு போனான். இது நிஜமா, நிஜமா என்று கலங்கிப் போனான். உள்ளே ஒரு மூலையில் ஒடுங்கி சுருண்டு, எதனால் இது... யாரால் இது... கடவுளா... கிரகங்களா... நானா... என்னாலா... வேறு எவராவது உந்தித் தள்ளினார்களா? ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யத் துவங்கினாலும் உள்ளே அவன் கேள்வியோடு அலைந்தான்.

"உன் படிப்பு ஹோட்டல் பெஞ்ச் துடைக்கத்தான் லாயக்கு." பலமுறை சீற்றத்துடன் அப்பா சொன்னது ரீங்கரித்துக் கொண்டிருந்தது.

"சார், கொஞ்சம் கை எடுங்க..." மேசையில் சிந்தின சாம்பாரும், சட்டினியும் கலந்து வாழை மட்டையில் வழித்து பிளாஸ்டிக் தட்டுக்குள் போட்டு... பல முறை நாளும் மனசுள் துடைத்திருக்கிறேன். இதற்குத்தான் லாயக்கோ என்று நம்பியிருக்கிறேன்.

அசடனாய் வாய் பிளந்து மோட்டார் சைக்கிளில் பெண்ணோடு போகிறவனைப் பார்த்திருக்கிறேன். இரண்டாம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டில் ஓடி, ஓடி எல்லா கவிஞர்களின் கைகளைப்பற்றி குலுக்கி இருக்கிறேன். கதர் ஜிப்பாவும், தோல் பையுமாய் கூடிப் பேசிக்கொண் டிருக்கிறவர்கள் அருகே நகம் கடித்துக்கொண்டு கேட்டி ருக்கிறேன்.

22

நர்ஸ் ஹாஸ்டல் வாசலில் நின்று எந்த நர்ஸாவது சிரிப்பாளா என்று நிர்மூடனாய் நின்றிருக்கிறேன். புரட்சி ஓங்குக என்று புரியாமல் கத்தியிருக்கிறேன். தொழிற்சங்க இயக்கத்தில் நாயாய் அடிபட்டிருக்கிறேன்.

முன் கதை சுருக்கம்

புதுக்கவிதை என்று ஏதோ கிறுக்கி 'எனக்குக் கவிதை எழுத வருதா' என்று கேட்டு, வார்த்தைகளால் ரத்த விளாறு பட்டிருக்கிறேன்.

'அசடு... முட்டாள், மக்குப் பார்ப்பான், கிறுக்கன்' இவையே எனக்குக் கிடைத்த பட்டங்கள்.

எனக்கு சங்க நிதி, பதுமந்தி கிடைக்குமா... கிடைத்திருக்கிறதே... நான் எழுத்தாளனா... எனக்குப் பெயர் ரைட்டரா? மூணு நாவல் எழுதிட்டியே... பால குமாரன்னு தனியா போஸ்டர் போட்டாங்களே...

இந்த பிரமிப்பே என்னை நல்லவனாக்கியது. எனக்கு நல்லது நடக்க, என் நல்லவை என்னை பிரமிக்க விட, அதுவே என்னை இதமுள்ளவனாக்கிற்று. என் இதயமே என்னைத் தெளிவாய் எழுத வைத்தது. கோபங்கள் இல்லாமல், கூச்சல் இல்லாமல், குறுக்கு புத்தியில்லாமல், இதுதான் சரி, இது தப்பு என்கிற உன்மத்தம் வராமல், 'எனக்குத்தான் தெரியும், வேறு எவனுக்கும் தெரியாது' என்கிற அகம்பாவம் வராமல், 'இது என்ன... ஏன்... எதனால்' என்று சார்பு இன்றி யோசிக்கத் துவங்கினேன்.

பிரமிப்பு வருவது தவறு... பிரமிப்பு வர, எதுவும் செய்ய முடியாது என்று சிலர் சொல்லலாம். 'இந்தக் கடல்தானே 'நான் ஈஸியா தாண்டுவேன்' என்று சிலர் முயற்சிக்கலாம். தாண்டினால் நல்லது. தாண்டாது போனால் 'ஐயோ, ஐயோ' என்று ஊர் முழுக்கக் கூச்சல் போட நேரிடும். நானில்லை என்று தாண்டுவதே சரி. தாண்டிய பின், 'நானா' என்று வியப்பதே உண்மை. இல்லையெனில் சின்ன பல் வலிக்கும். மரண ஓலம்தான் வெளிவரும்.

இது என் அனுபவம். மற்றபடிக்கு லோகோ பின்ன ருளி. நான் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள் என்கிற பிடிவாதம் எனக்கில்லை. என்னைப் பின் தொடர், நானே வழிகாட்டி என்கிற தலையெடுப்பும் என்னுள் இல்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் தனி உலகம். உங்களை முற்றிலும் அறிந்தவர் நீங்களே. என் எழுத்து வெறும் அனுபவம் பகிர்தல். இதை மறுபடி புடம் போட்டு வேண்டியதை எடுத்து, வேண்டாததை வீசி விடலாம். இதைச் சொல்லவேண்டிய அவசியமே இல்லை. உலகம் இப்படித்தான் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. வேண்டு மென்பதை எடுத்து, வேண்டாததை ஒதுக்கி...

எது ஒதுக்க முடியாத விஷயம்? உறவுகள், உறவுப் பிணக்குள், உறவுச் சுகங்கள்... ஏன், மனிதன் கூடி வாழும் இயல்பினன்... அவன் மேசை போல... நாற்காலி போல... இயந்திரம்போல தான் மட்டுமே என்று வாழ முடிவதில்லை. அவனுக்கு எதிரியும் வேண்டும், இணைபவரும் வேண்டும். இணைபவர் எதிரியாதலும், எதிரியை இணைத்துக் கொள்வதும்... உறவு இங்கே நிரந்தரம். காட்டுக்குப் போனாலும் மரத்தோடு பேசு வான். நிலவுக்குப் போனாலும் துணையோடு போவான்.

ஆனால் இவ்வுறவுகளின் அடிப்படை என்ன... ஈர்ப்பு காமமா? காதலா? காமம் ஈர்ப்பு; காதல் வெளிப் பாடு; ஆசை அடிப்படை; அன்பு செய்கை. ஆக, காதல் என்பது எது வரை, கல்யாணம் ஆகும் காலம் வரை... இல்லை... இல்லை, கவிஞனே, மரண பந்தம் வரை; கடைசி மூச்சு பிரியும் வரை.

'உள்ளம் கவர் கள்வன்' நாவல் குங்குமத்தில் வெளியாக, இந்த பாட்டே அடிப்படை. இந்த யோசிப்பே வித்து. இந்த வித்தை என் குடும்பத்திலிருந்து, என்

வாழ்க்கையிலிருந்து எடுத்தேன். கதை பண்ணுவது எப்படி? தத்துவம் தெளிவாயிற்று. கதை எப்படி?

ஒரு ரிப்போர்ட்டர் சிநேகிதன். மாலன் 'திசைகள்' நடத்த, அங்கே தயாரான இளைஞன். மாலனின் 'திசைகள்' பல நல்ல ஜர்னலிஸ்டுகளை உருவாக்கின. திரு. சாவி அவர்கள் பொறுமை காட்டியிருப்பின் பெரிய வித்தையை அது செய்திருக்கும். மாலனின் கடுமையான உழைப்பில் வளர்ந்த திசைகள் பரவலாகவில்லை. ஆனால் உயர்தரமாய் இருந்தது. சவுக்கு வீச்சு மாதிரி தலையங்கம் எழுதின இருபத்தியாறு வயசு இளைஞனை முழுமையாய் யாரும் பயன் படுத்தாதது அவரது துரதிருஷ்டம். 'தனக்கென்று ஒரு சொந்தப் பத்திரிகை ஏன் மாலன் அன்று துவங்காது போனார்' என்ற கேள்விக்கு இனி பதில் கிடைப்பதும் கஷ்டம்.

திசைகளில் என் பங்கு அதிகம் இல்லை. ஆனால் பல இளைஞர்கள் மாலனின் அரவணைப்பில் வளர்ந்தார்கள். அப்படி வளர்ந்த ரிப்போர்ட்டரின் காதல் கடிமணமே 'உள்ளம் கவர் கள்வன்.' என் வீட்டு மாடியில் அவர் இதைச் சொல்ல, நான் அவர் காதலுக்கு ஊக்கம் தர, அவர் காதல் திருமணம் ரகஸ்யமாய் வைத்திருக்க 'நான் எழுதுகிறேன். இதை கதையாய்' என்று அனுமதி கேட்டு எழுதத் துவங்கினேன்.

என் குடும்ப அனுபவம், அவர் கதை இவைகளைக் கலந்த போது 'உள்ளம் கவர் கள்வன்' நாவல் வெளியாயிற்று. அதாவது முதன் முறையாய் நான் பிறர் அனுபவம் என் கதையாய் எழுதினேன். நான் இளைஞர்களை அதிகம் என்பால் ஈர்த்தது இந்தக் கதையால்தான்.

இதற்கு முன்னரே மணியன் மாத இதழில் 'கல்யாண முருங்கை' நாவல் என் படத்தோடு வெளி வந்து விட்டது.

இதன் விஷயம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. செக்ஸ் எழுதுபவன் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். விஜயலெக்ஷ்மி யின் உளைச்சல்கள் புரியவில்லை. கெட்டுப்போன முன் கதையாய் போயிற்று.

மாத நாவலைவிட தொடர்தான் நல்லது என்று அத்தை வற்புறுத்தினாள். 'விகடனில் நுழைய முடியாதா' என்று கேட்டாள்.

பல முறை விகடன் போய் நின்றும், நான் வாசலில் நிறுத்தப்பட்டேன். ஒரு நகைச்சுவை எழுத்தாளர், "நீங்க வந்தவுடனே எடிட்டர் ரூம் கதவு திறந்ததுவிட முடியாது. லெட்டர் எழுதுங்க... தேவையானா கூப்பிடுவோம்." சிவசங்கரி அவர்களும், இந்துமதியும் பல பத்திரிகைகளில் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்த நேரம் அது. எழுத்தாளர் லக்ஷ்மி அவர்களுக்குத் தனியே ஒரு குழு உண்டு. சுஜாதா தனி பாணி. தனி உயரம்.

பத்திரிகைக் காட்டுக்குள் வந்து விட்டேனே தவிர, இன்னும் என் தேருக்குத் தடம் புரியவில்லை.

அடர்ந்த இருள் படர்ந்து
அழகாய் இருக்குது காடு
நான் கொடுத்த வாக்குகள் உண்டு
காப்பதற்கு
கடந்து போகவேண்டும் இன்னும்
பல காதம் கடந்து போக வேண்டும்.

நான் பெருமூச்சு விட்டு ஏங்கின நேரம் அது. 'சரியான சங்கப்பலகை கிடைக்க வில்லையே' என்று ஏங்கின காலம் அது.

நகைச்சுவை உதவி ஆசிரியர் என்ன காரணத்தாலோ நகர, எனக்கு விகடனில் இடம் கிடைத்தது.

பேசக் கூப்பிட்டார் திரு. பாலசுப்ரமணியம். படபடப்பு போகவில்லை. இன்னும் என்னுள் அவசரம் இருந்தது.

"தொடர் அப்புறம் போடலாம். ஒரு மாத நாவல் மாதிரி தனி இணைப்புக்கு ஒரு குறுநாவல் கொடுங்கோ."

'பச்சை வயல் மனது' எழுதினேன். மறுபடி கவிதைகள் புகுத்தி கைவரிசை காட்டினேன். கவியரங்கக் கவிதை எழுதி கதாநாயகி வாசகமாய் வைத்தேன். மிகுந்த கவனத்தோடு கதையை இழைத்தேன். பிரச்சினையான முடிவு கொடுத்தேன். பெண்ணுக்கு ஆணாதிக்க எதிர்ப்பின் கண்மூடித்தனம் கூடாதென்றேன். சங்கப்பலகையில் கொஞ்சம் இடம் கிடைக்க தக்க வைத்துக் கொண்டேன்.

நான் முதலில் அதிகம் பாராட்டப்பட்டது இங்கேதான். பல்வேறு திக்கிலிருந்து பாராட்டுகள் இந்தக் கதையால் தான். நான் பேசப்பட்ட எழுத்தாளனானது இப்போது தான்.

"பாலகுமாரன் படிச்சிருக்கியா?' என்று கேட்கப்பட்டது இதற்குப் பிறகுதான்.

இங்கே எழுதுபவனுக்கு பத்திரிகைதான் வாகனம். இங்கே பத்திரிகை தனியார் பஸ். எழுதுபவனுக்கு ஒரு ஓரம் கிடைக்கும். ரொம்ப முக்கியம் தலையங்கம். பிறகு கார்ட்டூன், பிறகு ஜோக்ஸ், பிறகு கரண்ட் ரிப்போர்ட்டிங், அதற்குப் பிறகே தொடர்கதை. அதற்குப் பிறகே சிறுகதை.

தலையங்கம், கார்ட்டூன், ரிப்போர்ட்டிங் பத்திரிகை வேலை செய்பவர்கள் விஷயம். தொடர்கதை வெளியார் விஷயம். எனவே, பக்க வரைமுறை, விறுவிறுப்பு, காரம், மணம், குணம் ஆகியவற்றில் கவனமாயிருத்தல் சிறப்பு.

'ஒரு பண்டிகைலேர்ந்து அடுத்த பண்டிகை வரைக்கும் இருபத்தி மூணு வாரம் போனாப்போறது. இருபத்தி நாலு எழுது. அதற்குள் கர்ணம் அடித்துக் காட்டவேண்டும். பத்திரிகை தொடர்பில்லாத எழுத்தாளனின் பெயர்கூட தமிழருக்குத் தெரியாது. தனியே புத்தகம் போட்டால் சீண்டக்கூட ஆள் இருக்காது. ஐரோப்பாவில் இருக்கும் எழுத்தாளனுக்கு ஒரு பேப்பர் பேக் வந்தால் போதும். ஹிட்டானால் போதும். ஆயுசுக்கும் சோற்றுக் கவலை இல்லை. அது உலக மார்க்கெட். இது உழக்கு மார்க்கெட்.

தமிழர்கள் படிப்பாளிகள்தான். பெரும்பாலோர் ஜோக்ஸ் மட்டும் படிப்பார்கள், புத்தகம் போட்டால் விற்கும். என்ன புத்தகம்? கை ரேகைக் களஞ்சியம், எண்கணித சாஸ்திரம், இன்ப ரகஸ்ய நோய்கள். கதைப் புத்தகம் அவ்வளவாகப் போகாது.

இங்கே நர்மதா ராமலிங்கம் அவர்களை நினைவு கூர்கிறேன். முகமறியா எழுத்தாளனாய் இருந்த போது என் சிறுகதைகளைக் கேட்டு வாங்கி, தரமாய் புத்தகம் போட்ட நண்பர். 'சின்னச் சின்ன வட்டங்கள்', 'ஏதோ ஒரு நதியில்' புத்தகமும் அங்குதான் வெளி வந்தன.

கெட்டி அட்டை, என் விருப்பத்திற்கேற்ப படம், உயர்ந்த பேப்பர், பின் அட்டையில் என் முகம். நானும் எழுத்துக்குப் புதிது, அவரும் தொழிலுக்குப் புதிது. துணிந்து போட்டார்.

முதன் முதலாய் என் சிறுகதைத் தொகுப்பு கையில் எடுத்துத் தடவின மகிழ்ச்சி இருக்கிறதே, அப்பா... எழுத்தில் வெளியிட முடியாதது. வருவோர் போவோர் எல்லோருக்கும் இனாமாய் விநியோகிக்கும் வெறி எத பட்டது. நான் இங்கே வாழ்ந்ததற்கு அர்த்தமாய் இதோ ஒரு சாட்சி என்று தோன்றிற்று.

பத்திரிகையில் கதை வெளியாவது சுகப்பிரசவம் எனில், பதிப்பகத்தில் புத்தக ரூபம் பெறுவது பள்ளியில் சேர்ப்பது போல. என் குழந்தை என்னெதிரே வேறு எவருக்கோ ரைம் சொல்லும் சந்தோஷம் போல.

ராமலிங்கம் புத்தகப் பிரியர். காசு தாண்டி, ரசனை உள்ளவர். மனிதர்களிடம் பிரியம் உள்ளவர். என் தாயார் மீது மிகுந்த மரியாதை உடையவர். பள்ளிக் கூடம், பள்ளிக் கூடமாய் புத்தகம் விற்றவர். அங்கே என் தாயாரோடு பரிச்சயமானவர். இன்று நுழைந்தாலும் முதல் கேள்வி, "அம்மா நல்லா இருக்காங்களா" என்று தான் வரும்.

பதிப்பகம் எழுத்தாளனை நம்பி நிற்கும் வியாபாரம், எழுத்தாளன் பதிப்பகத்தை நம்பி நிற்கும் படைப்பாளி. எழுத்தாளன் ஹெட் குக். பதிப்பகம் ஹோட்டல். நானே தளிகை, நானே அல்வா, கடினமான் காரியம். இரண்டும் வெவ்வேறு ஆளாய் இருக்கும்போது பரஸ்பர சத்தியம் தான் பாதுகாப்பு இருவருக்கும்.

ஆனால் என் புத்தி பதட்டம், 'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' வானதியில் கொடுத்தேன். ஏதோ ஒரு மீட்டிங்கில் சந்தித்த போது வானதி திருநாவுக்கரசு அவர்கள், 'கொடுங்கய்யா போடுவோம்' என்று கேட்க, 'நமக்கு டிமாண்ட் இருக்கு'

என்கிற சந்தோஷத்தில் கொடுத்தேன். கொடுத்த வேளை இலக்கிய சிந்தனை பரிசு 'மெர்க்குரிப் பூக்க'ளுக்குக் கிடைத்தது. வானதி ராசியான இடம் என்று எல்லோரும் சொல்வது என் வரையில் உறுதியாயிற்று. சரி... நர்மதா, வானதி இரண்டுக்கும் கொடுப்போம் என்று தீர்மானம் வந்தது.

"நான்தான் முதலில் புஸ்தகம் போட்டேன். பிறகு வேற எங்கயோ தரீங்களே நாவலை..." ராமலிங்கம் கோபித்துக் கொண்டார். 'மௌனமே காதலாக' சிறுகதைத் தொகுப்பும், 'உள்ளம் கவர் கள்வ'னும் அவரிடம் கொடுத்தேன்.

வாசகருக்குத் தொடர்கதையால் பத்திரிகை பெயர் பதியும். நாவலாய் முழுசாய் படிக்கிறபோதோ தாக்கம் வரும். 'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' இரண்டாயிரமும் உடனே விற்றது. அப்போது நர்மதாவை விட, வானதி பெரிய வலை வீச்சுள்ள ஸ்தாபனம். வானதி திருநாவுக்கரசு திறமையானவர்.

இன்றைக்கும் 'மெர்க்குரிப் பூக்கள்' படித்து விட்டு வாசகர் கடிதங்கள் வருவதுண்டு.

சாவி, தாய், குங்குமம், விகடன். இனி கல்கி கடிதம் எழுதி கூப்பிட்டார்கள். போனேன். நுங்கம்பாக்கம் கல்கி ராஜேந்திரன் வீட்டில் தொடர் கதைக்கான களனைச் சொன்னேன். அதிக அத்தியாயம் கேட்டேன்.

திரு. ராஜேந்திரன் யோசித்தார். "ஹார்ட் வேர் மெட்டீரியலா சொல்றீங்களே... புரியுமா?"

"புரியும்"

"நாப்பத்திரண்டு வாரமா... இருபத்தி மூணுல முடியாதா?"

"முடியாது சார்."

"சரி. ஜாக்கிரதையா எழுதுங்க. நாலு அத்தியாயம் முதல்ல கொடுங்க."

லாயிட்ஸ் ரோடு வீட்டு மாடியில் நானும் சாந்தாவும் இந்தக் கதை பற்றி விவாதித்தோம்.

மூன்று விதமான பெண்களை அவளிடம் சொன்னேன். தாரிணி மரபுப் பெண். கௌசல்யா இன்றைய பொருளாதாரப் பெண். காயத்ரி எதிர்காலப் பெண்.

"ஆண்களை இப்படி பிரிக்க முடியுமா?" சாந்தா கேட்டாள்.

"ஆண் அண்டி வாழ்பவன்" என்றேன்.

கடும் விவாதம் பல நாட்கள் நடை பெற்றது.

"மேரேஜ் என்கிற இன்ஸ்டிடியூஷன் உடையும் நிச்சயம். ஆனால் உடையும் என்று சொல்வதே உடைப்பதற்கு ஒப்பாகும்" என்றாள்.

சாந்தாவுக்கு திருமணம், குடும்பம் என்கிற அமைப்பு இவற்றைப் பற்றி வித்தியாசமான அபிப்ராயம் இருந்தாலும், "எழுதும் போது பிரச்சனை வரும்" என்றாள்.

"என்ன ஆகும், என்ன தவறு."

"உருவாக்க முடியாதவன் உடைக்க சொல்லித் தரக் கூடாது."

"உடைப்பதே உருவாக்கும் முதல் படி."

"என்ன உருவாகும் என்று தெரியாமல் உடைப்பது முட்டாள்தனம்."

நாலு அத்தியாயம் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு கல்கியில் கேட்டார்கள். ஒரு வரி கூட எழுதவில்லை. சென்னையில் இடம் இடமாய் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தபடி இருந்தேன். லாரி கம்பெனிகள் ஏறி இறங்கினேன்.

என் அனுபவங்களை மனசில் சேர்த்தேன்.

விஸ்வநாதன் என்கிற அந்தப் பாத்திரம் நானும், சுப்ரமண்ய ராஜுவும் சேர்ந்த ஒரு கலவை. என் குணாதிசயமே அதில் அதிகம். என் சினிமா ஆசை அங்கே வெளியாயிற்று.

முன் கதை சுருக்கம்

முதலில் இரண்டு அத்தியாயம் எழுதிக் கொடுத்து விட்டு தண்ணீர்த்தொட்டி தெருவுக்கு ஓடினேன். சென்னை யானைக்கவுனி போலீஸ் ஸ்டேஷன் தாண்டி வலப்புறம் இருக்கிற குறுகின சந்து. லாரிகள் பற்றி பலதும் தெரியும். ஆனால் எழுதத் துவங்கியதும் எதுவுமே தெரியாதது போல் ஒரு பிரமை வந்தது. சனிக்கிழமை களில் அந்த இடம் சுற்றினேன். ஞாயிறுகளில் லாரி ஓட்டிகளிடம், கிளீனர்களிடம் பேசினேன். கோடவுன் களில் உள்ள சரக்கு வரிசைகள் பார்த்தேன். விடியற் காலை தண்ணீர்த் தொட்டி, பகல்நேரத் தண்ணீர்த் தொட்டி, இரவுநேரத் தண்ணீர்த் தொட்டி என்று போய் பார்த்து மனசில் வாங்கிக் கொண்டேன்.

கதை எழுத என்று போகும்போது ஒவ்வொரு அசைவுகளையும் மனசு குறித்துக்கொண்டது. இரும்பு குதிரைகளில் வரும் அத்தனை பாத்திரங்களும் அநேக மாய் நிஜம். ராவுத்தரும் அவர் லாரி கவிழ்ந்ததும் நிஜம். அவர் தொழுகை செய்தாரா, லாரி கவிழ்ந்ததும் என்பது எனக்குத் தெரியாது. செய்திருப்பார் என்று தோன்றியது. வட இந்திய பனியா நிஜம். கௌசல்யா நிஜம். அவள் லாரி வாங்கியது நிஜம். ஒரு இரவு ஸ்கூட்டர் சரியில்லாது நான் ஆட்டோவில் ஆபீஸ் விஷயமாகப் போக, வேலை முடிந்து வீடு திரும்ப, 'மவுண்ட்ரோட்ல விட்ருங்க சாமி, இப்படி ஓரமா உட்கார்ந்துக்கிறேன்.' என்று கேட்டாள், ஆட்டோவில் ஓரம் எங்கிருக்கிறது... 'உட்கார்' என்று சொன்னேன். இரண்டு ரீ கண்டிஷன் பேரிங் அவள் லாரிக்கு வாங்கிப் போகிறாள். கையில் பேரிங் இருக் கிறது. ரவிக்கைக்குள் இருந்து பேரிங் நம்பர் எழுதிய காகிதம் எடுத்து என்னை சரிபார்க்கச் சொன்னாள். விவரம் கேட்க, "மூன்று பேர் சேர்ந்து மண்ணு லாரி வாங்கி ரிப்பேர் செய்து" கௌசல்யாவுக்கு ஆனா, ஆவன்னா கூட படிக்கத் தெரியாது. எனக்கு டயர்

23

...னிகள் தெரியும். செகண்ட்ஸ் டயர் வாங்கித் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டேன். கிட்டத்தட்ட இருபது சதவீதக் கழிவு கிடைக்கும். டயருக்கு நானூறு ஐநூறு மிச்சம்.

"வண்டி ரெடியாயிடுச்சு சாமி. டயரு வேணுமே."

"வா போகலாம். துட்டு வச்சிருக்கியா?"

என் ஸ்கூட்டர் பில்லியனில் கௌசல்யா வந்திருக்கி றாள். அதுதான் அவள் முதலில் ஏறி உட்கார்ந்த ஸ்கூட்டர்— "இதுக்கு முன்னாடி ஸ்கூட்டர் உட்கார்ந்தி ருக்கியா..."

"ஸ்டாண்ட் போட்ட ஸ்கூட்டர்ல உட்காருவேன். இதோ வந்துட்டேன்."

ஓடி பல் துலக்கி, முகம் கழுவி, புதிய பொட்டு வைத்து, ஒரு முறை தலை உதறி முடிந்து என் பின்னே உட்கார்ந்த போது இவள் ஜெயிப்பாள் என்று எனக்குத் தோன்றியது.

ஓான் சந்த் சோர்டியா என்று ஒரு நண்பர். மவுண்ட் ரோடில் டயர் வியாபாரி. எனக்கு டயர் பற்றி முதன் முதலாய் பாடம் நடத்தின ஆசான்— என்னை விட இரண்டு வயது குறைவு. கையில் பிடிக்க முடியாத பணக்காரர். ஆனால் மனிதர். அவரிடம் தான் கௌசல்யாவை அழைத்துப்போய் இரண்டு செகண்ட்ஸ் டயர்கள் வாங்கினேன். அவருக்கும் கௌசல்யா வியப் பாய் இருந்திருக்கவேண்டும். 'எனக்கு லாபமே வேண்டாம். அசல் கொடு' என்று இன்னும் குறைக்க, கௌசல்யா உடைந்து போய் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். இரண்டு டயர்களையும் சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் போட்டு கூடவே

நடந்து பாடர் தோட்டம் நடந்து போன கௌசல்யாவை என்னால் மறக்க முடியாது. அவளிடம் நான் நினைவு பேசினேன். வட இந்தியா பனியா கம்பெனி வாசலில் உட்கார்ந்திருப்பவள் என்று அறிமுகம் ஆனாலும் அவளிடம் பேசியது, முதல் இரண்டு அத்யாயம் எழுதிய பிறகுதான். அவள் மரபுகள் முற்றிலும் வேறானவை ஒழுக்க விதிகள் உடம்பு பொறுத்தவரை இல்லையே இல்லை. ஆனால் வாக்கு படு சுத்தம். இத்தனை தேதியில் காசு தருவேன் என்றால் தருவாள். முடியா வில்லையா, ஓடமாட்டாள். 'புரட்ட முடியலை. இன்னும் ஒரு வாரம் டைம் கொடு, வட்டி போட்டுக்க' நேர வந்து சொல்வாள். பதினைஞ்சு லட்சம் பெறுமான முன்னை கோடவுனுக்குள் எப்போது வேண்டுமானாலும் போக முடியும். ஒரு தூசு திருடினதில்லை. ஆனால் 'அரிசி வந்தால் குத்திவுட்டுறணும். முத மூட்டை குத்திவுட்டா மத்த மூட்டை ஒழுங்கா போவும், இல்லை மூட்டைக்கு மூட்டை குத்துபடும்.'

அதில் வரும் மன்னார்குடி தமிழ் வாத்தியார் நாராயணசாமியும் நிஜம். கரிச்சான் குஞ்சு என்கிற பெயரில் எழுதுபவர். கு. ப. ராஜகோபாலன், ஜானகி ராமன் செட். அற்புதமான மனிதர். முன்கோபி. திட்ட ஆரம்பித்தால் ஊரில் உள்ள அத்தனை கெட்ட வார்த்தையும் நம் மடிமீது சிதறும். படிப்பாளி, ஞானி, கடுமையான இலக்கியவாதி. நாலு பாஷை தெரிந்தவர். வடமொழிப் பண்டிதர். தமிழ் வித்துவான். அவருக்கு நடந்த பிரிவு உபசார விழா நான் எழுதியபடியே நடந்த விஷயம். எனக்கு அதிகம் தத்துவம் கற்றுக் கொடுத்தது அவர் தான். ஆனால் அவர் சென்னைக்குப் பெயரவில்லை. லாரி கம்பெனியிலும் இல்லை.

மரணமே நிஜம்; வாழ்க்கையல்ல. எல்லா நிமிஷமும் மரணம் வரும் என்கிற விழிப்போடு சகலமும் சிரிப்பாகும், எல்லா உறவுகளும் அபத்தமாகும் என்ற தத்துவம் சொல்லித் தந்தார். தன் வாழ்க்கையை, இளமைப் பருவத்தை ஒளிவு மறைவின்றி அவர் பகிர்ந்து கொண்டார். அவர் பேச்சுக்கள் என்னை அதிகம் தெளிவு படுத்தின.

காயத்திரி நிஜம். மூர்க்கமாய் தூக்கி எறிந்து பேசுகிற பெண். என்னைத் தேடி வீட்டுக்கு வந்து 'என்றென்றும் அன்புடன்' பற்றி விவாதம்செய்து என்னை சாமுகன் என்று வர்ணித்து தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்ட பெண்.

நான் சீரா உடுத்திண்டு போனா வாய்விட்டு சிரிப்பா. ஓடற ட்ரென்ல ஏறினா தேவிடியான்னுவானுங்க. அவனவன் அம்மாவை உட்காரவச்சு கேள்வி கேட்டா அவளுக்குள்ளயும் தேவடியாத்தனம் இருக்கறது தெரியும். ரொம்ப சுலபமா வேஷம் போடலாம். யாரோ முறைச்சுப் பார்க்கறாங்கன்னு பத்தினி வேஷம் போடலாம். வெடிச்சத்தம் கேட்டா மயக்கம்மாயிரலாம். பஸ்ல யாராவது இடிச்சா விக்கி, விக்கி அழலாம். திரும்பி 'என்னடா நாயே'ன்னா 'நான் கேடு கெட்டவ.' லக்ஷ்மி வெடிய தூக்கிப் போட்டு வெடிச்சா பொம்பளையா அதுங்கறாங்க.

எந்தப் பெண் கடித்துக் குதறியதோ அதுவே சிநேகமாயிற்று. 'நான் மட்டும் ஏன் இப்படியிருக்கிறேன்' என்று தன்னைப் பற்றி என்னிடம் கேட்டது.

'இரும்புக் குதிரை' நெசவு நாலு நூல், நாலு நிறம். அளந்து செய்த டிஸைன். சுஜாதா என்கிற ரங்கராஜன் சொன்னது புரிபட்டது 'இரும்புக் குதிரை' நாவலில்தான்.

அது நானில்லை. நானில்லாமலும் இல்லை. வேலை பிடிபட்டுவிட ஆனந்தமாய் விஸிலோடு ரிப்பேர் செய்யும் ஸ்கூட்டர் மெக்கானிஸம் மாதிரி நான் சந்தோஷமாக செய்த நாவல் அது.

எழுத்து குதிரை முற்றிலும் என் வசப்பட்ட நேரம் அது. லாயிட்ஸ் ரோடு வீட்டில் ஒரு மாடிப்படி வளைவு அதில் மரச் சேர், மர டேபிள் போட்டு சுவரில் விளக்கு பொருத்தி இருக்கும். தலைக்கு மேலே ஒரு சின்ன மின் விசிறி சுழலும். இரவு ஒன்பது மணிக்கு உணவு முடித்து போவேன். மொட்டை மாடியில் சற்று நேரம் உலாவு வேன். தனியாக பேசுவேன். ஆழ்ந்து யோசிப்பேன். குட்நைட், ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ் சொல்லி குழந்தைகள் முத்த மிட்டு போகும். மறுபடி தனியனாவேன். பத்து மணிக்கு காபி வரும். மறுபடி தனியனாவேன். உள்ளே அந்த அத்தியாய நெசவு, என்ன சொல்லப் போகிறோம் என்பது பிடிபட்டிருக்கும். டேபிளுக்கு வந்து உட்கார்ந்து மடமடவென்று எழுதி முடிக்க, இரண்டு மணி அல்லது மூன்று மணி. விடிகாலை குயில் கூவ தூங்கப் போவேன்.

மறு நாளே சாந்தா காப்பி எடுத்துவிடுவாள். அங்கங்கே திருத்தியிருப்பாள். திருத்தலுக்கு சில சமயம் சண்டை வரும். சில சமயம் 'அட, கரெக்ட்' என்று பாராட்ட தோன்றும். இரண்டுமே நடந்திருக்கிறது.

காயத்ரியை அல்ல, எந்தப் பெண்ணையும் பேசுகிற போது என் வீடு மறித்ததில்லை. என்ன பேச்சு என்று கடிந்ததில்லை. என்ன பேசுகிறோம் என்று ஒட்டு கேட்டதில்லை.

என்னால் எழுத முடியாத கதைகள் ஏகத்துக்கு இருக்கின்றன. 'இதை என் புருஷனிடம் சொன்ன

தில்லை. உங்களிடம் சொல்கிறேன்.' மன உளைச்சல்களும், நடந்த வேதனைகளும் என்னதிரே கொட்டப்படும். மரத்தூண் மாதிரி உட்கார்ந்து கேட்பேன். இதில் ஆச்சரியம் என்னவெனில் எவரெல்லாம் என் வாழ்க்கையைக் கேலி செய்தார்களோ, இதோட இவன் க்ளோஸ் என்றார்களோ அவர்கள் கூட தங்கள் வேதனையை சொல்லி அழுதிருக்கிறார்கள். தெளிவு பெற பேசியிருக்கிறார்கள்.

"இவ்வளவு பெரிய ரகஸ்யம் என்னிடம் சொல்ல எப்படி நம்பிக்கை வந்தது"'

"உங்களுக்குப் புரியும் அதுதான்."

யார் வெட்டினார்களோ அவர்களே கத்தியைக் கீழே போட்டார்கள். கட்டித் தழுவினார்கள். தன் மனம் திறந்து கதை சொன்னார்கள். நான் பணக்காரன் இல்லை; பெரும் பதவியிலும் இல்லை; நடிகனுக்கு உண்டான கவர்ச்சி உருவமில்லை.

சாதாரண எழுத்தாளன். என் இடம் எனக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் தாழ்ந்த போதும், உயர்ந்த போதும் பிரியாது நின்றவர்கள் மனைவியர் மட்டுமே. சாந்தாவும் கமலாவும், கௌரியும், சூர்யாவும் மட்டுமே. அவர்களை விட்டு நான் நகரவே இல்லை. தாஸானு தாஸன் ஆனேன். என்னிடம் பயமேயில்லாது போனார்கள். பயமில்லாது குடும்பம் ஏமாற்றாது. மறைக்காது. புறம் பேசாது. உள்ளொன்றும் புறமொன்றுமாய் பழகாது. புருஷன் உயர்வுக்குப் புழுங்காது. உன்னைவிட நான் க்ரேட், என்று மார் தட்டாது. உன் வெற்றி என் வெற்றி... என் வெற்றி அவர்கள் வெற்றி.

வானதி திருநாவுக்கரசு, "இதுல கையெழுத்து போடுங்க. ஆறு புஸ்தகம் உங்க கணக்குல ராஜா அண்ணாமலைச் செட்டியார் பரிசுக்கு அனுப்புகிறேன்" என்றபோது, யார் ராஜா அண்ணாமலைச் செட்டியார், என்ன பரிசு எனக்குத் தெரியாது. "இதெல்லாம் எனக்குக் கிடைக்காதுங்க. அவங்க அறக்கட்டளை. அவங்க ஆளுங்களுக்கே பரிசா இருக்கும்."

"இல்லைய்யா. இவங்க நியாயமா நடக்கறவங்க. நீங்க கையெழுத்த போடுங்க, சொல்றேன்."

கையெழுத்திட்டதே மறந்து போயிற்று. ஆறு மாதம் கழித்து ஒரு பிற்பகல் வேளையில் இந்தப் பரிசு அறிவிக்கப்பட்ட போது நம்பவே முடியவில்லை.

இருபதாயிரம் ரூபாய் ரொக்கப் பரிசு. ஒரு வெள்ளித் தட்டு. திரு. மூப்பனார் தலைமையில் வரும் வாரம் விழா.

என் வீடு குதித்து சந்தோஷப்பட்டது. கை குலுக்கிற்று. குழந்தைகள் கன்னங்கன்னமாய் முத்த மிட்டது இன்னமும் நெஞ்சில் நிற்கிறது.

யார் ராஜா அண்ணாமலைச் செட்டியார்? இதற்குப் பிறகே நான் விசாரிக்கத் துவங்கினேன். அறக் கட்டளை பற்றிய விவரம் பிறகே தெரிந்து கொண்டேன்.

திரு. ஏ. ஸி. முத்தையாவையும், அவர்கள் துணை வியாரையும் அந்த விழாவில்தான் சந்தித்தேன். வணக்கம் சொன்னேன்.

அம்மா, தங்கை, கமலா, சாந்தா, குழந்தைகள், சுப்ரமண்ய ராஜு, மாலன், தேவகோட்டை வா. மூர்த்தி, எங்கள் குடும்ப நண்பர்கள் டாஃபே ராமசாமி, சுவாமி நாதன், உமா சுவாமிநாதன், போட்டோகிராபர் ரவிச் சந்திரன் என்று என் மனசுக்குப் பிடித்த சிறிய குழு பரிசு வாங்குவதைப் பார்க்க வந்திருந்தது. டைரக்டர் பாலசந்தர் முதல் வரிசையில் உட்கார்ந்திருந்தார். என் இனிய நண்பர் கராத்தே மணி எங்கோ ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து வாழ்த்துச் சொன்னார். டிராக்டர் கம்பெனி யில் பணிபுரிந்த ரிச்சர்டும், அவர் துணைவியும் வந்து வாழ்த்துச் சொன்னார்கள். இவ்வளவுதான்... இந்த விரல் விட்டு எண்ணும் நண்பர்கள்தான் என் உலகம்.

திரு. மூப்பனார் கதைகள் விரும்பிப் படிப்பவர் என்று அங்குதான் தெரிந்தது. என் கதையைப் படித்து விட்டு அதைப் பற்றி விரிவாகப் பேசியது சந்தோஷமாக இருந்தது. ஒரு அறிமுகம், தலைவர் மூப்பனார் பேச்சு, பரிசளிப்பு விழா, என் நன்றியுரை. கச்சிதமான விழா.

என் வாழ்த்துக்களை மனமார அந்த வணிகக் குடும்பத்தினருக்குச் சொன்னேன். எந்த எதிர்பார்ப்புமின்றி கொடுக்கப்பட்ட பரிசு. என் எழுத்து தகுதி உடையது என்று கருதிக் கொடுத்த பரிசு. என் மீது எனக்கு நம்பிக்கையைக் கொடுத்த பரிசு.

ஊர் உதைத்து வீழ்த்தியபோது எனக்கும், என் குடும்பத்தாருக்கும் கிடைத்த ஊன்றுகோல். கடின உழைப்புக்கு பலன் உண்டு என்று எனக்கு நம்பிக்கை கொடுத்த விஷயம் இது.

இரண்டு கிலோ எடை வெள்ளித் தட்டில் காசோலை வைத்து, பழங்கள் வைத்து திரு. மூப்பனார் தர, ஒரு கணம் உடம்பு உள்ளே நடுங்கிற்று. அருகே உட்கார்ந்திருந்த ஏ. ஸி. முத்தையா அவர்களின் தந்தை திரு. சிதம்பரம் செட்டியார் என் புறங்கையில் தன் வலக் கையை வைத்து 'அமைதியாய் இருங்கள்' என்று அடிக் குரலில் சொல்லும்படி ஆயிற்று. அந்த விழாவில் அன்று சந்தித்ததுதான். இந்தக் கட்டுரை எழுதுகிறவரை அந்தக் குடும்பத்தினர் எவரையும் நான் சந்திக்கவில்லை.

வந்து ஏன் பார்க்கவில்லை என்று அந்த அரச குடும்பமும் கேட்கவில்லை. உயர்வான மனிதர்கள், எனக்குப் பரிசளித்ததால் மட்டுமல்ல. ஒரு நெல் முனையளவு பாராட்டு கூட என்னிடம் அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. வீடு வந்து வணங்கச் சொல்லி வற்புறுத்தவில்லை. எழுத்தாளனை எழுத்தாளனாய் மதித்தார்கள்.

ஆக கடினமாய் உழைத்தால், நேர்மையாய் எழுதினால் யாரோ பாராட்ட இருக்கிறார்கள். நீ பேசாது எழுது. நிஜம் சொல். வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை கொடு. ஒளியேற்று. உற்சாகம் கொடு. உனக்கு இவை நிகழ்ந்தனவே... நீ மற்றவர்க்கு தா.

யார் ஏ. ஸி. முத்தையா? இருபதாயிரம் தூக்கி வெள்ளித்தட்டில் வைத்து உனக்குக் கொடுக்க வேண்டு மென்று என்ன பிணை. நீ யாருக்கு என்ன தரப் போகிறாய்! அந்தக் குடும்பத்திற்கு இருபதாயிரம் தூசு என்பார்கள். ஆனால் எனக்கு அது தூண். காசு மதிப்பில் அல்ல; பெருமிதத்தில். எனக்குக் கிடைத்த பரிசுகள் நியாயமானவை என்கிற சந்தோஷம் எனக்கு இப்போதும் உண்டு. இது கதையெழுத என்னை உற்சாகப்படுத்தியது மட்டுமில்லை; முகம் தெரியாத வருக்கும் உதவும் மனப்பான்மையை எனக்குக் கொடுத்தது.

'எப்படி கதை எழுதுவது' என்று கேட்ட எவரையும் 'அது வரும்போது வரும், போ' என்று அனுப்பியதில்லை. 'வா, உட்கார் சொல்கிறேன்' என்று பதினைந்து நிமிடமாவது உரையாடும் மனம் வந்தது. 'நான் ஒரு பெண்ணை லவ் பண்றேன் சார்... ஆனா... ஆனா' என்று விம்மி அழுத இளைஞனை அணைத்துக் கொள்ள முடிந்தது. பேசிப் பேசி அவனை பலப்படுத்த முடிந்தது.

யார் இவன், என்னிடம் வந்து ஏன் அழுகிறான் என்று அலட்சியப்படுத்தவில்லை. என்னை யாரோ அணைத்துக் கொண்டார்களே! ஏ. ஸி. முத்தையா அவர்கள் குடும்பம் எனக்கு உற்சாகமூட்டிற்றே. நான் இந்த இளைஞனுக்கு செய்யக் கூடாதா...

வீடு கொடுத்த இதம், வெளியே கிடைத்த பரிசின் பெருமிதம், எனக்கு நல்லவை நடக்க நான் இன்னும் நல்லவனானேன். தோல்வி கண்டு துவளாத ஆளானேன். துள்ளி குதிப்பவரைக் கண்டு வியப்பவனானேன்.

முன் கதை சுருக்கம்

ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் பரிசு கிடைப்பதற்கு முன்னரே என் வாழ்க்கை வேறு திசை நோக்கி திருப்பி விடப்பட்டிருந்தது. இங்கே அதைச் சொல்லவில்லை.

ஏனெனில் அது தனிக் கதை. இன்னொரு முன் கதைச் சுருக்கம்.

இந்தச் சுருக்கத்துக்கே ஏகப்பட்ட வசவுகள், மொட்டைக் கடிதங்கள், போன் மிரட்டல்கள், எதிர்ப்பு கடிதங்கள், அறிவுரைகள். கூடவே பலர் பாராட்டியும் எழுதியிருந்தார்கள்.

ஏன் இதை எழுதினேன், என்ன காரணம் என்று புரியாமல் கோபப்பட்டார்கள். நான் காரணம் விளக்கி இந்தத் தொடரை முடிக்கிறேன்.

24

ஏதோ கதவு திறந்தாற் போல் இருக்கிறது. இன்னும் பல கதவுகள் திறக்கப்பட வேண்டுமோ என்றும் தோன்றுகிறது. புழுக்கம் குறைந்து போயிருக்கிறது. என்றைக்கு எழுத உட்கார்ந்தேனோ அன்று மன்றவரை மட்டுமல்லாது, என்னை என் புத்தியை கூர்ந்து கவனிக்கத் தொடங்கினேன். என் போட்டி, பொறாமை, இரக்கம் எல்லாம் குறித்துக் கொண்டேன். என் கதைகளில் என் மனசு வெளியாகியது. என் மனசு பற்றி எழுதுகிறபோதே இன்னும் தெளிவு வந்தது. என் மனோ நிலைதான் எனக்குக் கருப்பொருளாயிற்று. நான் என்று கதையைத் துவக்கினாலும், வேறு ஏதாவது பெயரிட்டு கதை ஆரம்பித்தாலும் அதில் நானிருந்தேன். மனோ உளைச்சல்களைத் தன்னிடம் தான் பேசுகிற மோனோ டயலாக்கே என் கதைகளில் அதிகமிருக்க இதே காரணம். 'கதை பண்ணணுமே எழவு' என்று இல்லாது, வேறு

[illegible] 'அதுவோ, இதுவோ, இது காரணமோ, அதன் மதிப்போ' என்று அலசயாய் என் யோசனை இருக்கும்.

கதை எனக்கு மீடியாதான். நான் கட்டுரையாளன். இன்றைய இளைஞர் உலகம் கட்டுரை படிக்காது என்கிற கால நிர்ப்பந்தத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு கதை என்கிற சர்க்கரை தடவினவன். என் கேள்விகளே கதைகள். இதனால் அறியும் நீதி யாதெனில் என்று திடமாய் நான் முடித்ததில்லை. 'இது சும்மா ஒரு ஜல்சாவுக்குத்தான்' என்று எழுதியதில்லை. என்ன, ஏது, ஏன், எப்படி என்கிற என் கேள்விகளை வாசகருக்குக் கொடுத்தேன். 'நீ தேடு பதில்' என்று உந்தித் தள்ளினேன். கதை எழுத, பலர் பாராட்ட என் ஈகோ சமனமடைந்தது. இதுவே நிஜம். சரி, அப்படி சொல்வதை என் ஈகோ தணிப்பை, வெறும் மோடி வித்தைக்காரனுக்குக் கிடைக்கிற கைதட்டல் மாதிரி வாங்காமல் என் அடுத்த தலைமுறைக்கு இவை தெரிய வருமோ, இக்கேள்விகள் இன்னும் சீக்கிரம் விதைக்கப்படுதல் நலமோ, அந்தத் தலைமுறை அவைகளுக்கு பதில் தருமோ, வாழ்க்கைமுறை முன்னிலும் வளமாய் மாறுமோ என்கிற எண்ணம் பின்னால் வந்ததும் நிஜம். அதாவது ஈகோ நிஜம். \என் அடுத்த தலைமுறை பற்றிய கவலையும் நிஜம. என் படம் பத்திரிகையில் வெளியாவது கொஞ்சம் கூட கலப்பில்லாத பெருமை எனக்கு. எனக்கு போஸ்டரும், பேனரும், சினிமா ஸ்லைடும், ஸ்டேஷன்—டிவி விளபரமும், என்று பரவுவதில் மகிழ்ச்சிதான். இது சுகம். உங்களுக்காகவே நான் என்கிற பெரும் பொய்யில் நானில்லை. நீங்கள் மாலை போட்டால் உச்சி குளிர்ந்துதான் போகிறது. மாலை போட, மாலை போட இன்னும் எழுத்தில் கவனம் கூடுகிறது. மகிழ்ச்சியில் இன்னும் நிறைய எழுத, எழுதுவதில் அக்கறையும் அதிகமாகிறது.

ஒரு பத்திரிகை உதவி ஆசிரியர் என் நல்ல நண்பர்.
மூன்று மாதம் வேலையில்லாதபோது 'தாயுமானவன்'
படித்து 'இது நானே நானே' என்று என்னிடம் புலம்பி
னார். மறுபடி வேலை கிடைத்தபோது முன்னிலும்
சிறப்பாய் பணியாற்றுகிறார். அதாவது 'கதை கால்;
அனுபவம் முக்கால்; கதை உன் முகம்; உனக்குக் காட்டும்
காண்ணாடி. உன் முகத்துக் கரியை, அழுக்கைத்
துடைத்துக் கொள்ள வேண்டியது நீ. என்னால் எவர்
துன்பமும், பாபமும் துடைக்கவே முடியாது. நண்பரே
இது சுயவதை இல்லையோ' என்று காண்பிக்கத்தான்
முடியும்.

ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் இடைப்பட்ட ஐஸ் கட்டி
உடைய, நட்பு பெருக வரும் தலைமுறை மீது அக்கறை
அதிகமாகும். முன்பைவிட அக்கறையாய் அன்புச்
சூழ்நிலையில் அமைதியான இடத்தில் அடுத்த தலை
முறை வளரும். அந்த தல்லமுறையின் கலை இலக்கி
யமும், அரசியலும், பொருளாதாரமும், வாழ்க்கை நிலை
யும் உயரும் என்று நம்புகிறேன். அதனால்தான் காதல்
என்பது மதித்தல், வளைததல் அல்ல, என்பதை பலவித
மாய் சொல்கிறேன். 'வெறும் மரபு மட்டும் உன்னைக்
காப்பாற்றாது' என்கிறேன். 'மரபின் அடிவேர் புரிந்து
கொள்ளாது பல் தேய்க்கிற காரியமாய் மரபை அனிச்
சைக்கு மாற்றாதே' என்கிறேன்.

வாசகர் தன்னை உணர வைக்கிற முயற்சியே என்
எழுத்து. தன்னை உணர, பிறரை மதிக்கத்தானே
தோன்றும். பிறரை மதிக்க உறவு முறைகள், தொடர்பு
கள் நேராகும். நேரான வாழ்வில் ஹிம்சையில்லை.
வாழும் சிறிது நாளில் சந்தோஷமாய் வாழலாம். சுகமாய்

செத்துப் போகலாம். பயமின்றி மரணம் தழுவலாம்.
அகங்காரமும், ஆத்திரமும், பிறரை வதைப்பதோடு கடுமை
யான மரண பயமும் தந்து விடுகிறது. வாழ்க்கை முழுவ
தும் கடுமையாகி விடுகிறது.

''சரி. இதெல்லாம் சரி. இதைக் கதையா எழுதலாமே!
எழுதியிருக்கியே... ஏன் முன்கதைச் சுருக்கம்னு எல்லாத்
தையும் வெட்ட வெளிச்சமா? உனக்கு நன்னா எழுத
வர்றது... இல்லேங்கல. அதுக்காக இப்படியா... உன்
பொண்டாட்டி நெஜக்கதை எழுதினா என்ன ஆகும்.
ஆம்பளை... எழுதிட்ட. இதே உன் வொய்ஃப் சொன்னா
செத்துடமாட்டியா... அந்தரங்கம் முக்கியமில்லையா...'
என்னை வைத்து யாரோ கதை எழுதினார்கள்.

''மாட்டேன். ஒரு நாளும் மாட்டேன். எனக்கு
இருக்கிற எல்லா உரிமையும் என் மனைவிக்கும் இருக்
கிறது. எப்போது வேண்டுமானாலும் எழுதலாம். என்
அனுமதி தேவையே இலலை. என்னைப் போல் அவளும்
ஒரு பிரகிருதி. அவள் வேறு உலகம். நான் வேறு உலகம்.
என்னோடு இணைந்து இருப்பதால் என் மனைவி என்கி
றேன். இருப்பினும் அவள் வேறு, நான் வேறு என்பதுதான்
உண்மை. எனக்கு இமேஜ் என்று எதுவுமில்லை. முதல்
கதை திருடி எழுதினேன் என்று தன் வாழ்க்கையைச்
சொன்னவனையா மனைவி கட்டுரை காயப்படுத்தும்?
உங்கள் அபிப்ராயம் கொன்று போடும்? நிர்வாணமாய்
திரிபவன் மலம் மிதித்ததும் முகம் சுளிப்பானா?''

யாருக்கு அவமானமில்லை? யார் முதுகில் அழுக்கு
இல்லை? பொய் சொல்லாத குடும்பி உண்டா? ஏமாற்றாத
தொழிலாளி உண்டா... தவறில்லாத மனிதர் யார்?
ஆசை இயல்பு. ஆசையின்பால் விளையும் அபத்தமும்
இயல்பு.

“தாசி வீட்டுக்குப் போனது எப்படி எழுதலாம்? நூற்றுக்கு ஐம்பது பேர் போயிருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் போகிற ஆசை கொண்டிருக்கிறார்கள். போனதும் போக ஆசை கொண்டதும் ஒன்றே. எனக்கு நேர்ந்தது, அங்கே எனக்குக் கிடைத்தது ஏதுமில்லை என்றே எழுதுகிறேன், அது தந்திரம், திமிர் என்றே கருதுகிறேன்.”

பிறன் மனை விழதைல் சொன்னியே...

‘மெர்க்குரிப் பூக்க’ளில் பிறன் மனை விழைதலில் வரும் வேதனை சொன்னேன். ‘திருட்டுத்தனம் காதலாகாது, பொய்மை அன்பாய் மலராது’ என்றேன், உணர்வு ரீதியாக, புத்தி ரீதியாக ஒன்றுபடினும் கபட நாடகம் போட ‘சின்ன விரிசல்கூட கவிழ்த்து விடும்’ என்று காட்டினேன்.

சரி, கதையா சொன்னது சரி. கட்டுரையா நிஜமா நடந்துன்னு எப்படி... ஒரு ரைட்டர் இப்படி பண்ணலாமா?

நான் மனுஷனம்மா. ரைட்டர் மட்டுமில்லை. நல்லது கெட்டது நாலும் நடந்த வாழ்க்கை என்னுடையது. உங்கள் உள் மனசிலும் இதே போராட்டம் நிச்சயமாய் நடந்திருக்கும், வாழ்க்கையிலும் நடந்திருக்கும்.

தம்பி, என் அடுத்த தலைமுறையே... நான் தவறு செய்தேனடா. கபடம் செய்தேன். வேதனைப் பட்டேன். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்னு பேசி நாயாய் அலைந்தேன். என் தவறு என்னைக் கொல்ல, மெல்ல மெல்ல மீண்டேன். ஒரு வேளை நீ தவறு செய்திருப்பின் தற்கொலைக்குப் போகாதே. ரயிலில் தலை நீட்டாதே. விஷம் தேடாதே. வா. வா. வெளியே

வா. மனசு உரம் கொள். இன்று என் வாழ்க்கை செம்மையாயிற்று. உன்னுடையதும ஆகும். மீண்டு வா. என்னால் முடிந்தது உன்னாலும ஆகும். உள்ளே மனசு தெளிவு கொள். ஏன், எதனால் என்று சிந்தி.

உனக்கு நீயே குரு. நீயே முடிவு செய். மீண்டும் நிலைக்கு வா. நான் வர முடிந்தது. உன்னாலும் முடியும்.

இதுவே...இதுவே என் முன் கதைச் சுருக்கத்தின் காரணம். என் அடுத்த தலைமுறை மீது என்னுள் நான் கொண்ட அக்கறையும், அளவில்லாத அன்பும் காரணம். என் தேசத்துக் குழந்தைகள் மறுகி, மறுகி சாகக்கூடாதே என்கிற கவலை. காரணம், வாழ்க்கையின் சைக்கிள் ரேஸ் கற்றுக் கொள்ளும்போது முட்டி தேயும், முகவாய் பெயரும், நிச்சயம் எல்லாருக்கும் அவமானம் நேரிடும். கட்டுப் போட்டுக் கொண்டு மறுபடி வா. பந்தயத்தில் கலந்து கொள். மிதி மிதி... பற பற...

இதைச் சொல்வது என் கடமை என்று நினைக்கிறேன். என்னை எத்தனையோ பேர் தங்கள் எழுத்தால், பேச்சால் சீராட்டி வளர்த்தார்கள் என்பதை நான் நன்கறிவேன். அதையே நானும என் அடுத்த தலைமுறைக்குச் செய்கிறேன்.

என் இமேஜை விட என் அடுத்த தலைமுறை வளர்ச்சி முக்கியம் ஆனால் டாக்டர் கோவி மணிசேகரன் கம்பீரன். நேர்கொண்ட பார்வை அவருடையது. லெட்டர் ஹெட்டில் கடிதம் எழுதி, 'தம்பி இது சரியா? நமது பாதிப்புகளைப் படைப்பில் ஏற்றலாம். பாடையில் ஏற்றலாமா?' என்று நேரடியாய் சந்தேகம் கேட்டிருந்தார். வார்த்தைகளில் கடுமையிருப்பினும், மறைந்து கொண்டு கதை எழுதாது நேரடியாய் கேட்டார். அவருக்கு மிகுந்த பணிவோடு பதில் எழுதினேன்.

"உனக்கு இமேஜ் குறையாதா? உன்னை உண்மையான ஸ்திரிலோலன் என்று ஆண்கள் எண்ணிவிட்டால்... விரட்டி அடிக்க நினைத்தால்..." என்று அவர் கேட்க...

யாருக்கு நஷ்டம்? என்னை உள்ளே விடாது போனால் அவர்கள் வீட்டுப் பெண்கள் திருட்டுத்தனமாய் என் கதை படிப்பார்கள். இதுவே மிஞ்சும். ஸ்திரிலோலன் பாலகுமாரன் மட்டுமா... யார் ஸ்திரிலோலன் இல்லை... நெஞ்சு தொட்டு சொல்லட்டும். எனக்குப் பெண் வெறுப்பு என்று சொன்னால் அந்த மனிதன் அப்நார்மல். ஏதோ குறை உள்ள ஆள், பொய்யன்.

பெண் என்பவள் ஆணுக்குக் கவர்சியான விஷயம், அவ்விதமே! ஆண் என்பதும் பெண்ணுக்கு ஈர்ப்பு; இது இயல்பு; இது இயற்கை. நேற்றைக்கு, இன்றைக்கு, இனி என்றைக்கும் உலகம் உள்ளளவும இதே நிலைதான், மாறாது. எது மாற வேண்டும்? கவர்ச்சியும், ஈர்ப்பும் அல்ல. இதன்பால் விளைந்த ஈடுபாட்டை எப்படி பகிர்தல் என்பதில் மாறுதல் வேண்டும். பரஸ்பர மதிப்பு உயர வேண்டும். சதி என்றோ, விதவை என்றோ இழிவு படுத்தாது அவளை ஸ்நேகமாய் பார்க்கும் நிலை வேண்டும். அவனைப் பற்றி பயம் அவளுக்குப் போக வேண்டும்.

டாக்டர் கோவி மணிசேகரனுக்குப் புரிந்தது. "தம்பி, நீ வேறு, நான் வேறு. நமக்குள் இடைவெளி இருக்கிறது" என்று பதில் எழுதினார். புறம் பேசாத அவர் குணத்துக்குத் தலை வணங்குகிறேன்.

"ராஜுவைப் பற்றி எழுதலாமா" என்று கேட்டார்கள்.

"ராஜு தெய்வமாகி விட்டார். அப்படிப்பட்டவரைப் பற்றி எழுதுவது மரபல்ல" என்றார்கள்.

முன் கதை சுருக்கம்

ராஜுவைப் பற்றி எழுதியிருந்ததை ஒப்புக் கொள்ளவோ, மறுக்கவோ ராஜு இல்லாத போது அப்படி எழுதுவது பிசகு'' என்றார்கள்.

ராஜு என் வரை இறக்கவில்லை. தெய்வமாக வில்லை. இந்த சென்னைப் பட்டணத்தில் எந்த நாலு முனைச் சந்தில் நின்றாலும் நானும் ராஜுவும் சாப்பிட்ட டீக்கடை வரும். நின்று பேசிய இடம் கண்ணில் முட்டும். ராஜு மனிதனாய் வாழ்ந்தான் என்பதே முக்கியம்... தெய்வமானான் என்பதைவிட, தன் அனுபவங்களை ராஜு கதையாய் எழுதியிருக்கிறான். நான் கதை எழுத என்னிடம் தன் மனசை, தனக்கு நிகழ்ந்தவைகளைக் கொட்டியிருக்கிறான். விஸ்வநாதன் என்கிற சுப்ரமண்ய ராஜுவுக்கு என்று அர்ப்பணித்ததை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறான். இரும்புக் குதிரையில் வரும் விஸ்வநாதன் என்கிற பாத்திரத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறான். நெட்டி பொம்மைகளைப் படித்து மறுத்து கடிதம் எழுதவில்லை. இன்று ராஜு உயிரோடு இருந்திருந்தால் இன்னொரு முன் கதைச் சுருக்கம் அவன் எழுத ஏதேனும் ஒரு பத்திரிகையில் வந்திருக்கும். ஆனால் ஒரு நாவல் கூட முழுசாய் எழுதாமல் போனது நமது துரதிர்ஷ்டம்.

கதைக்கும், கட்டுரைக்கும் நூலிழை வித்தியாசம் தான். முகத்தை மூடிக்கொண்டு குழந்தைகளிடம் 'அப்பா காணமே' என்கிற விளையாட்டுதான் கதை. நிஜமாகவே காணமோ என்கிற குழந்தையின் மனதோடு கடிதம் எழுதுகிறவர்களை, தவறு என்று திட்டுகிறவர்களை மௌனமாய் கவனிக்கத்தான் முடியும்.

என் எழுத்து உயிரோடு இருக்கிறவரை சுப்ரமண்ய ராஜுவும் உயிரோடு இருப்பார்.

சுப்ரமண்யராஜு பற்றி இல்லாததும், பொல்லாததும் எழுத என்ன அவசியம் எனக்கு? மனிதர்களின் பலஹீனங்கள் அவமானப்படும் விஷயமே இல்லை. இருந்தாலும் சரி, இறந்தாலும் சரி, இத்தெளிவு நம்மை விட நமது அடுத்த தலைமுறைக்கு உண்டு.

இரண்டு பொண்டாட்டி விஷயத்தை நியாயப் படுத்தறியே!

கொஞ்சம் சிந்தித்தால் இவ்வுலகத்தில் எதையும் நியாயப்படுத்த முடியும். எந்த மரபும் உடைபட்டிருக்கும். உடைந்து உடைந்து ஒவ்வொரு காலத்தில ஒவ்வொரு மரபு உசத்தி என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது தெரியும்.

Last temptation of Christ என்கிற படம் பார்த்தேன். யேசுவை பொடிப் பொடியாக்கி இருக்கிறார்கள். அன்பு அன்பு என்கிறாயே, எப்படி வரும்? அன்பு எதற்காக? உயிர் தியாகம் செய்ய நீ யார்? உன்னால் எப்படி முடியும்? என்ன மாறிற்று இங்கு? எங்கே மோட்ச சாம்ராஜ்யம்? வன்முறையும் அன்பும் ஒன்றே. வெவ்வேறல்ல. ஹிட்லர் ஜெர்மனியைக் காதலித்தான். யூதர்களை கொன்றான். எல்லா வன்முறைக்குப் பின்னும் அன்பு இருக்கிறது. எல்லா அன்பும் வன்முறையில் முடிகிறது என்கிறார்கள். உறைந்து போயிற்று மனசு. இவ்வுலகம் வன்முறையும் அன்பும் கலந்த விஷயம். இது இயல்பு. இயற்கை. மாறாது. மாற்ற முடியாது. அன்பு வளர, வன்முறை உயரும். வன்முறை வளர, அன்பு பெருகும். மாற்றி மாற்றி நடக்கும். புயல் வரும் காலத்தில் அமைதியையும், அமைதி காலத்தில் புயலைப் பற்றியும் யோசிக்கிற மனிதர்கள் என்று இரும்பு குதிரைகளில் நான் எழுதியது நினைவுக்கு வந்தது.

மரபு சிரிப்பான விஷயம். 'பிறன் மனை நோக்கா பேராண்மை' திருவள்ளுவர் காலத்து விஷயமல்ல. வேத காலத்து விஷயம். உலகின் எல்லா மதமும், ஜாதியும் போற்றும் விஷயம்... தாஜ்மஹால் பிறன் மனை விஷயம்; வேறொருவன் மனைவியை இழுத்து வந்து காதலித்து உருகி, அவள் செத்த பிறகு கட்டின கலை மாளிகை அது. எப்படி காதல் சின்னம் என்று பேசப்படுகிறது! பிறன் மனை விழைதல் அதிகாரம் படித்தபடி தாஜ்மஹாலை யோசித்துப் பார்த்தவருண்டா! சௌகர்யமாய் மறந்து விடுகிறார்கள். இங்கே மரபு மண்ணாய் போயிற்று.

அடிக்கடி நிகழ்ந்த போரால் ஆண் ஜனத்தொகை குறைய, பலதாரத் திருமணம் சடங்காயிற்று. போரில்லை, 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்கிறோம். ஒரு வேளை பெண் ஜனத்தொகை எதனாலோ குறைய, பல புருஷர்கள் சம்பிரதாயமாவது சடங்காகும். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்பது தமிழர் பண்பாடு என்று எனக்கு எழுதுவதுதான் சிரிப்பான விஷயம். மறந்துபோய்கூட எந்த ஒரு தமிழ் மன்னரும் ஒரு மனைவியுடன் வாழ்ந்ததில்லை. பொது மக்களிடையேயும் இது சாதாரணமாய் இருந்த காலமும் உண்டு.

என்னை நியாயப்படுத்த இதைச் சொல்லவில்லை, எனக்கு இவ்விதம் நிகழ்ந்தது என்று எழுதினேன், ஒன்றோ, இரண்டோ, பலவோ... வாழ்க்கை எப்படி வாழ்கிறேன் என்பதே முக்கியம். 'அமைதியும், அன்பும் இருக்கிறதா' என்பதே லட்சியம். என் குழந்தைகள் ஆரோக்கியமாய் வளருகிறார்களா என்பதே குறிக்கோள். ஒரே ஒரு மனைவி என்கிற ஒழுக்கமுள்ளவன், அவளை சித்திரவதை செய்து பிள்ளைகளை ஊனமாய், முடமாய் வளர்ப்பது உத்தமமோ, உயர்வோ...?

கடைசி அஸ்திரமாய் இது விழும்—உன் பொண்டாட்டி இன்னொரு புருஷனுக்கு ஆசைப்பட்டா வுட்டுருவியா...

மறுக்கவா முடியும், மறிக்கவா முடியும்! அவளை நீங்கள் அவ்விதமாய் அங்கீகரிப்பது பற்றிய விஷயம் அது. அங்கீகரித்தீர்களானால் என் மனைவி மட்டுமல்ல, பல மனைவியர் பல புருஷர்களைக் கொள்வார்கள்.

ஒரு பெண் பல புருஷர்கள் நிகழாதோ... நிகழலாம். எப்படி? விதவையை சிகை மழித்த ஜனங்கள்தானே நாம். 'பொட்டில்லை, பூவில்லை' என்று அதட்டியவர்கள் தானே நாம். 'மறுமணமா, வெட்டிடுவேன்' என்றவர்கள் தானே நாம். இப்போது பூவும், பொட்டும், மறுமணமும் அங்கீகரிக்கப் படவில்லையா? போராடி பெண்கள் பெறவில்லையா? தேவையெனில் எந்த மரபும் உடையும். சிதறும். 'ஆபாசம்' என்று அப்புறப்படுத்தப்படும். பின்பு 'ஆஹா' என்று கொண்டாடப்படும்.

உலகின் எல்லா மரபும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும் விஷயம். ரவிக்கை கைபோல, புடவைத் தலைப்பு போல.

ஆழ யோசிக்கிறவர்கள் மரபுக்கு அப்பால் யோசிப்பார்கள். மனிதனை யோசிப்பார்கள்.

என் முன் கதை சுருக்கத்தின் முயற்சிக்குக் காரணம் இதுவே. வெளியே வெள்ளைச் சட்டையும், உள்ளே சொறி சிரங்குமாய் பலர் வளைய வந்து பெருமிதம் காட்டுகிறார்கள். அது பர்ஸனல், இது பப்ளிக் என்று இரண்டு முகம் காட்டுகிறார்கள். பிளவுபட்டு நிற்கிறார்கள். பிளவுபட்ட முகமே உயர்ந்தது என்கிறார்கள். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவதே வாழ்க்கை என்று என் காலகட்டம் முடிவு செய்திருக்கிறது.

முன் கதை சுருக்கம்

இதை உடைக்க விரும்பினேன். உள்ளும் புறமும் காட்டினேன். உள் அவஸ்தைகளை எப்படி பாஸிடிவாக மாற்றினேன் என்று மனம் திறந்து சொன்னேன். மனிதன் தவறு செய்யும் இயல்புடையவன். உன் தவறு உன்னைத் தின்று விடக்கூடாது. வெளியே வா. உன்னை நீயே வழிப்படுத்து. நான் அவ்விதமே வழிபடுத்திக் கொண்டேன் என்பதை அறிவிக்க எண்ணினேன். உண்மையாய் இருத்தலே உயர்வு என்று நான் புரிந்து கொண்டதை என் தேசத்து இளைஞர்களுக்கு உணர்த்த விரும்பினேன். இதைச் சொல்லவே முன் கதைச் சுருக்கம் எழுதினேன். நல்லதுக்கும், தீயதுக்கும் உண்டான போராட்டத்தில் சிக்கிய சாதாரண மனிதனாய் நின்று எழுதினேன். இதைச் சொல்லும் தைரியத்தை என் குடும்பம் எனக்குக் கொடுத்தது. என்னை நேசித்த என் வீடு உங்களை நேசிக்க வைத்தது. இது தவறெனில் என் எழுத்தை காலம் தண்டிக்கும். இல்லையெனில் இது வேதமாகும்.

இது என்ன வேண்டுமானாலும் ஆகட்டும். இதை எழுத எழுத என்னைப் பற்றி எனக்குக் கிடைத்த தெளிவிருக்கிறதே அது, என் மற்ற படைப்புகளில் வெளிவரும். அப்போதேனும் புரியுமோ?

'அடர்ந்து இருள் படர்ந்து அழகாய் இருக்குது காடு. நான் கொடுத்த வாக்குகள் உண்டு காப்பதற்கு. கடந்து போகவேண்டும். இன்னும் பலகாதம் கடந்து போக வேண்டும்.' வழக்கமாய் நான் சொல்லும் ராபர்ட் ஃப்ராஸ்டின் கவிதை சொல்லி இந்தத் தொடரை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மறுபடி இன்னொரு முன் கதைச் சுருக்கம் சில வருடங்கள் கழித்து வரும்.